ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Ἀριθ. 6. Ἰούνιος, 1868. Α' Ἔτος.

Ο ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΡΩΣΣΙΚΟΣ ΝΑΟΣ.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τούτου, ἐγερθέντος ἐν Νικαίᾳ (Nice) εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου δουκὸς Νικολάου, ἀποθιώσαντος αὐτόθι πρὸ δύο ἐτῶν ἐκ χρονίου νοσήματος, ἐτελέσθησαν τὴν (14) 26 τοῦ παρελθόντος μαρτίου μετὰ μεγάλης θρησκευτικῆς πομπῆς.

Ὁ μέγας δοὺξ Νικόλαος ἦτο ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. Μετ' αὐτὸν ἔμεινε μέλλων κληρονόμος τοῦ θρόνου ὁ δευτερότοκος, μέγας δοὺξ Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδροβιτς, ὅστις καὶ παρευρέθη εἰς τὴν πένθιμον τελετὴν ταύτην, ἐλθὼν ἐκ Πετρουπόλεως, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Περόφσκη, τοῦ πρίγκηπος Βαριατίνσκη καὶ τοῦ στρατηγοῦ Στούρλερ. Παρῆσαν δὲ καὶ οἱ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Βελγικῇ πρεσβευταὶ τῆς Ῥωσσίας, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν τῆς ῥωσσικῆς ἀριστοκρατίας.

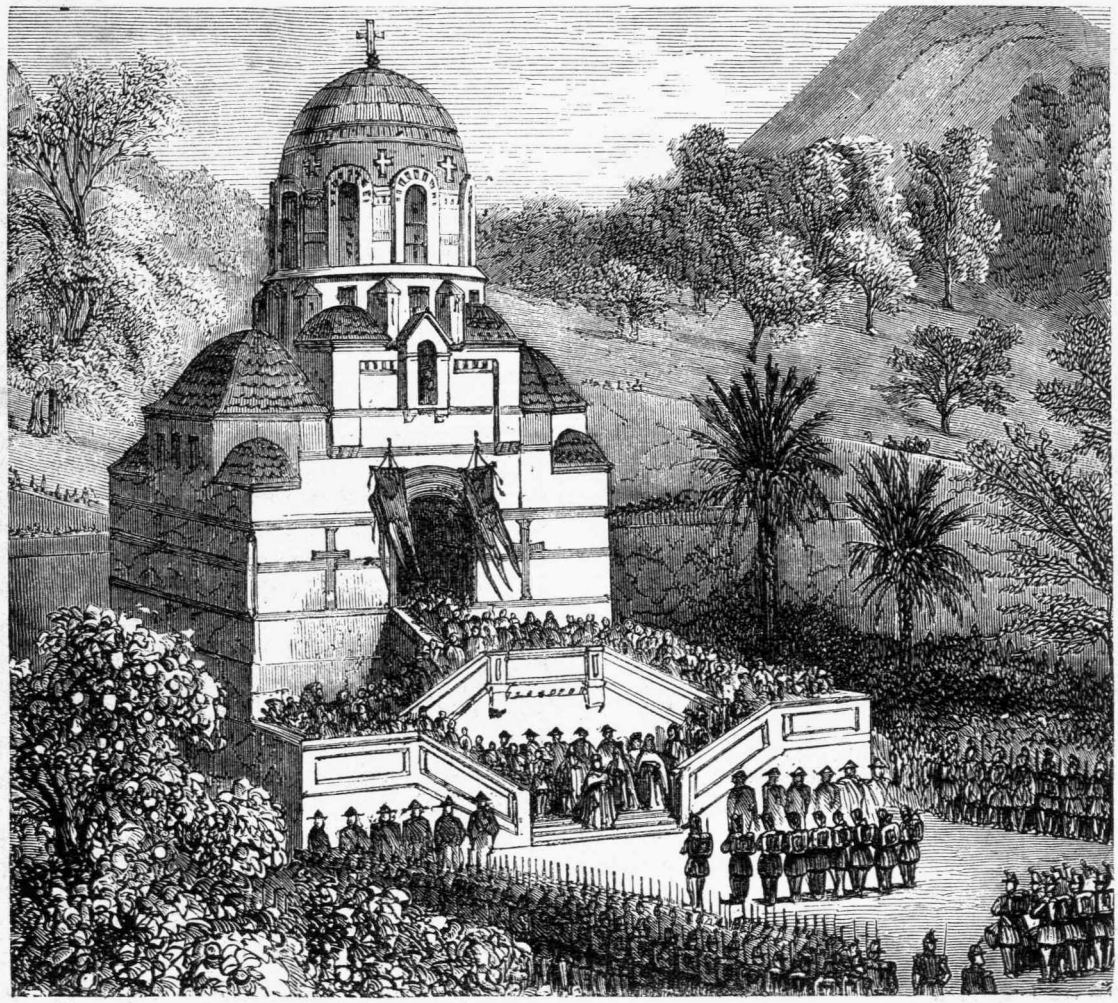

Ὄψις τοῦ ἐν Νικαίᾳ ῥωσσικοῦ ναΐσκου.

Ὁ μέγας δοὺξ ἔμεινεν ἀσκεπὴς ὑπὸ τὸν καίοντα ἥλιον καθ' ὅλην τὴν ἱερουργίαν τῆς ἁγιάσεως τῶν ἔξω τοῦ ναοῦ τοίχων, καὶ ἡ συντριβὴ τῆς καρδίας διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Εἰς τὴν εὐπρέπειαν τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς ταύτης προσέθετε κόσμον καὶ τὸ 28ον τάγμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς γραμμῆς, παραταχθὲν πρὸ τοῦ ναοῦ μετά τινων ἱλῶν χωροφυλάκων καὶ πολλῶν σκαπανέων.

Ὁ ναὸς ἐγείρεται εἰς τερπνήν τινα τοποθεσίαν, με-

ταξὺ πορτογαλλεῶν καὶ φοινίκων. Εἶναι μικρόν τι μαυσωλεῖον βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, κατὰ τὰ σχέδια ἑνὸς τῶν διασημοτέρων ἀρχιτεκτόνων τῆς Ῥωσσίας, τοῦ K. Grün. Αἱ εἰκόνες ἐζωγραφήθησαν ὑπὸ τοῦ K. Neffe, τὰς δὲ γλυφὰς ἐξειργάσθη ὁ K. Botta. Διηγοῦνται ὅτι ἔνδοθεν ὁ ναΐσκος οὗτος εἶναι κεκοσμημένος μεγαλοπρεπέστατα.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΗΘΗ. — ΛΑΙΔΗ ΤΑΤΤΕΡΣΑΛ[1].

ΠΙΚΡΙΑΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΟΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΝΥΜΦΑΓΩΓΟΥ.

Α'.

Σὲ μακαρίζω ἂν εἰς τὰς αὐχμηρὰς ἀτραποὺς τοῦ βίου ἀπήντησες πολλὰς γυναῖκας ὡς τὴν κόμησσαν Ἑλένην Μ... φιλόφρονας, ὑποχρεωτικὰς, καὶ συμπαθητικὰς ἐνταῦτῷ· ἀλλὰ συγχρόνως σὲ λέγω ἄνθρωπον τῳόντι πρόσοχον καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου ἐξουσιαστὴν τέλειον, ἂν ποτὲ δὲν ἐγέλασες ἀκούων αὐτὴν ὁμιλοῦσαν.

Ὁπωσδήποτε, ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐθεώρησα πάντοτε τὴν κόμησσαν ὡς πάγκαλον γυναῖκα, μεθ' ὅλας τὰς ἀδυναμίας της, καὶ τὴν ἐσεβάσθην διὰ ταύτας μάλιστα τὰς ἀδυναμίας, ἐπειδὴ τάττουσιν αὐτὴν ὑπεράνω τῶν ὑπεροπτικῶν καὶ βλεμεαινουσῶν δεσποινῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀτενίζουσιν ὡς ἀλάνθαστοι πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἀμώμου αὐτῶν ἀδελτηρίας.

Καὶ πρῶτον πάντων, ὁποῖα ἐξαίρετα μικρὰ γεύματα δίδει ἡ κόμησσα, εἴτε ἐν Λονδίνῳ, εἰς τὸ οἴκημά της, εἴτε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐν Τουϊκεγχάμῳ, ὅπου τῶν γερανίων ἡ ὀσμὴ ἀπορροφῶσα διαλύει τὰς δυσώδεις ἀναθυμιάσεις τοῦ ποταμοῦ Ταμέσιος! Καὶ ὁποία ἀγαθότης εἰς τὸ φιλοφρονητικὸν αὐτῆς μειδίαμα! καὶ πόσον ἀκόπως φέρει τὸ φορτίον τῶν τοσούτων αὐτῆς φθινοπώρων καὶ τῆς διπλῆς χηρείας! Καὶ πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῆς Φίλιππον, τὸν ἄφροντιν τοῦτον καὶ περιλαμπῆ ἀξιωματικὸν τῆς βασιλικῆς σωματοφυλακῆς, ὁποίαν ἐκδηλοῖ συγκινητικὴν ἀληθῶς στοργήν! Τὴν βλέπεις, καὶ λέγεις, — Ἰδοὺ γυνὴ πλασθεῖσα ἵνα καθιστᾷ τοὺς περὶ αὐτὴν εὐδαίμονας· γυνὴ ἀξία ἑπομένως καὶ αὐτὴ νὰ ὑπάρχῃ εὐδαίμων... Πραγματικῶς δὲ θὰ ἦτο εὐδαίμων, ἂν δὲν εἶχε τὰς ἀνιαρὰς βασάνους της τὰς νυμφαγωγικάς. — Πῶς νυμφαγωγικάς! θ' ἀνακράξῃς· ἔχει λοιπὸν θυγατέρα τινὰ πρὸς ὑπανδρείαν καὶ τὴν νυμφαγωγεῖ; — Θυγατέρα δὲν ἔχει· μόνον της τέκνον εἶναι ὁ Φίλιππος· ἀλλ' ἡ πτωχὴ τοῦ Φιλίππου μήτηρ, τῆς ὁποίας τὸ μέγα ἐλάττωμα εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν ἴσχυσε νὰ εἴπῃ τὸ ὄχι πρὸς οἱανδήποτε ἱκεσίαν, — ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς θέσεώς της ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἕνεκα τῶν πολλῶν της σχέσεων, ἕνεκα τῆς ὑποδοχῆς ἣς τυγχάνει μεταξὺ τῆς ἀριστοκρατίας, ὡς χήρα τὸ πρῶτον βαρῶνος, ὡς χήρα τὸ δεύτερον πατρικίου, — ἡ πτωχὴ τοῦ Φιλίππου μήτηρ εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ ὁ στόχος πάσης ἀδελφῆς, πάσης ἐξαδέλφης, πάσης φίλης ἐπιθυμούσης ἵνα παρουσιάσῃ εἰς τὰ βλέμματα τῶν γαμβρῶν τοῦ καλοῦ κόσμου νεάνιδά τινα, χρείαν ἔχουσαν συζυγικῆς ἀποκαταστάσεως.

Ἐγὼ ὅστις σᾶς ὁμιλῶ, γινώσκω ὅτι εἰκοσάκις ὤμοσεν ἡ λαίδη Μ... ἐν τῇ ἀδημονίᾳ της δι' ὅσα ἔπασχεν ἐκ τῶν πρὸς αὐτὴν ἀδιακρίτων ἱκεσιῶν, ὤμοσεν εἰκοσάκις νὰ μὴ ἐνδώσῃ πλέον ποτέ. — Ἄ! μ' ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν γάμων μιᾶς τινος κόρης, ἧς ἐτελείωσεν αὐτὴ τὴν προξενίαν, ἂν μὲ βάλουν πλέον εἰς τὰ δίκτυα, τώρα, ἀφοῦ ἐτοποθέτησα τὴν Λείλαν!... — Ἀλλ' ἔλεγε πρᾶγμα ἀνώτερον τῶν δυνάμεών της ἡ καλὴ γυνὴ, διότι ἔκτοτε πλῆθος καὶ ἄλλων νυμφῶν ἦλθον δι' αὐτῆς εἰς τὸν ὑμέναιον. Καὶ παρατηρήσετε τὴν ἀνθρωπίνην ἀχαριστίαν! τί ἐκέρδαινε παραβαίνουσα οὕτω τὸν ὅρκον της, ὑποβαλλομένη εἰς τὰς βασάνους, ἀναδεχομένη τοὺς σωματικούς τε καὶ ἠθικοὺς ἀγῶνας τῆς γυναικείας κηδεμονίας ταύτης; Ψυχρούς τινας εὐχαριστηρίους λόγους, πτεροέσσας τινὰς θωπείας μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καταθυμίου· ἤ, ἂν τὸ πρᾶγμα δὲν κατωρθοῦτο, ἐλέγχους πικροὺς, μνησικακίαν ὑπόκωφον, καὶ, τὸ χείριστον, μεταξὺ τῶν ἀδιαφόρων ἀνθρώπων οἵτινες ἐτύγχανον παρόντες εἰς τοὺς ἐπανειλημμένους τοιούτους ἀγῶνάς της, μοχθηράν τινα ἐπωνυμίαν, ὅλως ἀπρεπῆ εἰς τὴν χρηστὴν γυναῖκα ταύτην. Τὴν ἀπεκάλουν λαίδην Τάττερσαλ. Ἵνα δέ τις ἐννοήσῃ τὴν δριμύτητα τοῦ ἐπιθέτου τούτου, πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι Τάττερσαλ ὠνομάζετο ἱπποκόμος τις τοῦ δουκὸς Κίγκστωνος, ὅστις, πλουτήσας ἐκ στοιχημάτων ἐπὶ τοῦ ἱπποδρομίου, συνέστησεν ἔπειτα ἀγορὰν ἵππων, φέρουσαν ἔκτοτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Συνεπείᾳ τῆς ἐπωνυμίας, ἡ κακόζηλος νεολαία τῶν λεσχῶν τοῦ Λονδίνου ἐκάλεσε καὶ τὴν οἰκίαν τῆς λαίδης Μ... «μάγγανον», ταὐτὸ εἰπεῖν γυμνάσιον ἱππικόν. — Βαρβαρότης, λήθη καὶ ἀποβολὴ πάσης αἰδοῦς!

Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· ὑπ' ἄλλα σχήματα καὶ διὰ λεξικοῦ πάντη διαφόρου, χῆραί τινες κυρίαι, οὐδόλως εὐπρόσιτοι ὡς ἡ καλὴ λαίδη Μ... οὔτε συμπαθεῖς πρὸς τὰς ἀνησυχίας τῶν μητέρων, ἔρριπτον ἐνίοτε πρὸς αὐτὴν περιφρονητικὰ βλέμματα ἢ εἰρωνικὰ μειδιάματα. Ἡ λαίδη Χάουτων, παραδείγματος χάριν, οὐδόλως ἐφείδετο αὐτῆς, τοὺς πικροτάτους μεταχειριζομένη ὑπαινιγμοὺς, καὶ τὰ σκωπτικώτατα μορφάσματα. — Ἀδιάφορον, ἔλεγε πρὸς τὸν υἱόν της ἡ λαίδη Μ... ὅτε μίαν ἡμέραν συνδιελέγοντο κατὰ μόνας· ἡ λαίδη Χάουτων διὰ δύο λόγους ὤφειλε νὰ μνησικακῇ πρὸς ἐμέ· πρῶτον, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἠθέλησες νὰ προσέξῃς εἰς τὴν κόρην της τὴν Ἀδελίνην· καὶ δεύτερον, ἐπειδὴ ἐπροτιμήθης σὺ παρὰ τὸν υἱόν της, διορισθεὶς ὑπασπιστὴς τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος. Ὁποιαδήποτε εἰς τὴν θέσιν της φυσικῷ τῷ λόγῳ θὰ μοῦ ἐφύλαττε πάθος τι... Τώρα, Φίλιππε, εἰπέ με, νὰ ἔχῃς καλόν! τί ἔχει ἤγουν ἡ Ἀδελίνη, καὶ εἶσαι τόσον ἀδιάφορος πρὸς αὐτήν; Ἐγὼ νομίζω ὅτι αὐτὴ ἡ νέα εἶναι καθ' ὅλα ἐξαίρετος...

— Σὲ βεβαιῶ, μητέρα μου, ἀκόμη μίαν ἂν προσθέσῃς λέξιν, ἀναχωρῶ. Ἂν θέλῃς νὰ προσθέσῃς καὶ ἄλλην μίαν δάφνην εἰς τὸ στέμμα σου, καὶ ἄλλο ἓν ἆσμα εἰς τὴν ἐποποιίαν σου, μὴ ἔλπιζε εἰς ἐμέ.

— Αἴ, πολὺ καλὰ, πολὺ καλά! ἂς παύσῃ περὶ τούτου πᾶς λόγος. Τέλος πάντων, φόβον πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχω μὴ μείνῃς ἄγαμος ἐπὶ ζωῆς· τί μόνον; ἡ πτωχὴ ἡ θεία σου, ἡ Βαλτόρτου, εἰξεύρεις ὅτι πάσχει, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ καταβῇ εἰς τὴν πόλιν· ὥστε, φυσικῷ τῷ λόγῳ, ἐλπίζει εἰς ἐμὲ διὰ τὴν Βαλεντίαν της. Εἶναι κόρη, παιδί μου· πρέπει νὰ παρουσιάζεται εἰς τὸν καλὸν κόσμον. Ἐγὼ, καθὼς γινώσκεις, μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι τὴν νυμφαγωγίαν, μετὰ τόσας δυσαρεσκείας. Περιπλέον, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ἡ εὐθύνη εἶναι μεγιστη, ἕνεκα τοῦ πολλοῦ κάλλους τῆς ἐξαδέλφης σου καὶ τῶν ὑπερμέτρων ἐλπίδων, τὰς ὁποίας ἡ μήτηρ αὐτῆς στηρίζει ἐπὶ τοῦ κάλλους τούτου... Ἀλλὰ τί ποιητέον! Ἄ! πόσον, πόσον ἀηδίασα αὐτὰ τὰ πράγματα!...

— Ἀφοῦ πρόκειται περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου θείου μου, ἡ ἀπαλλαγή μου εἶναι βεβαία, εἶπεν ὁ Φίλιππος καθ' ἑαυτόν. Ἡσυχάσας δὲ ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης, — Νὰ σὲ εἰπῶ, μητέρα, εἶπε· διὰ μίαν νέαν ὡς τὴν Βαλεντίαν δὲν βλέπω ἄλλον πλὴν τοῦ Γουτβούτου. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ὁ Γουτβοῦτος περιπολεῖται ὑπὸ νυμφαγωγῶν καὶ νυμφῶν...

— Καλὰ λέγεις· ὁ Γουτβοῦτος θὰ μᾶς ἥρμοζεν ἐξαίρετα· καὶ πολὺ δύσκολον θὰ ἔλεγα τὴν γυναῖκα ἥτις δὲν θὰ ηὐχαριστεῖτο ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἀρχαιότατον τῶν δουκάτων τῆς Ἀγγλίας. Ἔχε, παιδί μου, τὴν εὐχήν μου, ὡς καὶ τὰς εὐχαριστίας μου ἀντὶ τῆς Βαλεντίας, διὰ τὴν καλὴν αὐτήν σου ἰδέαν... Θὰ ἰδοῦμεν. Πρέπει νὰ τὸν ζητήσωμεν... Πόσον θὰ ἔχαιρα, ἂν ἠδυνάμην νὰ καταστήσω δούκισσαν τῆς Δογκαστρίας...

Καὶ ἤδη τῆς ἀξίας γυναικὸς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν· ἐστρέβλονε δὲ μεταξὺ τῶν χειρῶν της ἀνηλεῶς τὰ μακρὰ ὦτα τοῦ μικροῦ της σκύλακος, καὶ ἐξηπλωμένη ἐντὸς τῆς θρονίδος της, μαλακῶς ἐστρωμένης διὰ μεταξίνου ἠλεκτροχρόου ὑφάσματος, καὶ ἀναλογιζομένη τὸν θρίαμβον τοῦ ὁποίου ἡ ἐλπὶς ἀνέλαμψεν ἐνώπιόν της αἴφνης, καὶ παίζουσα μετὰ τῶν βαρυτίμων ψελλίων της, καὶ δεικνύουσα εἰς τὸ φῶς τὰ ἀδαμάντινα δακτυλίδια ἅτινα κατεκόσμουν τοὺς λευκοὺς καὶ ἀρκούντως εὐτραφεῖς αὐτῆς δακτύλους, καὶ λάθρα προσβλέπουσα ὑπὸ τὰς κεντητὰς οἰκιακάς της ἐμβάδας τοὺς μικρούς της πόδας, οἵτινες ἐπὶ τῆς νεότητός της εἶχον δαιμονίσει πολλοὺς, — ἡ λαίδη Τάττερσαλ παρίστατο, κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ θεατοῦ, ἡ χαριεστάτη, ἡ ἀληθῶς δεινὴ καὶ ἀξιόφοβος.

Καὶ τίς νὰ ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ὑπῆρχε θῦμα! θῦμα τῶν θαλαμηπόλων της, κατακλεπτουσῶν αὐτήν· θῦμα ἐπαιτῶν πάσης τάξεως καὶ παντὸς εἴδους, οἵτινες, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ Φιλίππου, τῆς ἀπέσπων τόσα δάκρυα, ὅσας καὶ λίρας στερλίνας· θῦμα τῶν οἰκιακῶν της ζώων, τὰ ὁποῖα ὑπεραγαπῶσα καθίστα ἄπληστα καὶ ἀφόρητα· θῦμα τῶν σπανίων ἀνθέων της, διὰ τὰ ὁποῖα ἐδαπάνα ἀλύπητα χρήματα, ἐνῷ μόλις τιθέμενα ἐντὸς τῶν ὑαλοσκεπῶν φυτοκομείων της ἐμαραίνοντο καὶ ἐξεψύχουν, — ἀλλὰ πρὸ πάντων θῦμα τῶν ἄλλων ἐκείνων καλῶν ἀνθέων, τῶν ἐμψύχων, ἅτινα ἐπροθυμεῖτο ν' ἀναδείξῃ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀποβάλλουσα τοὺς κανθάρους, προσεπάθει νὰ μεταφυτεύσῃ αὐτὰ εἰς γῆν παχεῖαν καὶ γόνιμον, ὅπου νὰ ῥιζοβολήσωσιν ἐφ' ὅρου ζωῆς.

— Ὅσον διὰ τὴν Βαλεντίαν, μή σε μέλῃ καὶ δὲν θὰ κοπιάσω πολύ, ἐπρόσθεσε ῥίψασα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀνεψιᾶς της, ἐκεῖ παρούσης· δι' αὐτὴν ἔχομεν πολλούς. Στάσου νὰ ἰδῇς. Ἔχομεν τὸν Φοῦλκον Νουγέντην, ὅστις μέλλει νὰ κληρονομήσῃ βαρωνίαν, καὶ ὁ πατήρ του εἶναι ὀγδοηκοντούτης· ἔχομεν ἔπειτα τὸν Καραδὼκ, φίλον τοῦ Φιλίππου μου· πλοῦτον δὲν ἔχει, ἀλλ' ἡ κομητεία του χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως τῶν πατρικίων· ὁ Ἔϋρος Λῆς, καὶ αὐτὸς καλὸς θὰ ἦτο ἄνευ τῶν ὑπερμέτρων ἀξιώσεων καὶ τῆς κουφονοίας του... Ὁπωσδήποτε, καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἀποῤῥίψιμος· ἀλλ' ὁ Γουτβοῦτος! ἄ! τὸν Γουτβοῦτον, καὶ τί δὲν ἔκαμαν ὅπως τὸν σαγηνεύσουν!... Δὲν πιάνεται ὁ πειρασμός. Ἔστω· ἐγὼ θὰ τὸν καλέσω εἰς τὸ πρῶτον γεῦμά μου...

Ἡ Βαλεντία ἐν τούτοις ὑφίστατο ἐν γαλήνῃ τὴν ἐξέτασιν τῆς θείας της. Ἀνάστημα, μορφὴ, τρόπος, προφορὰ, τὰ πάντα τῆς κόρης ἦσαν ἀληθῶς ἀνεπίληπτα. Μεγάλα ὄμματα καὶ ὑπερήφανα, τῶν ὁποίων ποτὲ δὲν ἤλλασσε τὸ ἦθος· ἐπιδερμὶς ἀλαβαστρίνη, ἰδέαν μὴ ἔχουσα οὔτε τοῦ ἀλεύρου τῆς μαρεσχιάλης, οὔτε τοῦ λευκαδίου τῶν μαργαριτῶν, οὔτε τοῦ ἀνθογάλακτος τῶν σουλτανῶν· τύπος δουκίσσης αὐτόχρημα, ἵστατο ἐκεῖ ἀδιάφορος ὡς μαρμαρίνη. Ὁ δὲ Φίλιππος, θαυμάζων τῆς νεάνιδος τὸ κάλλος, ἀλλὰ διακείμενος πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς ἀδελφὴν, συνεμερίζετο τῆς μητρός του τὰς ἐλπίδας.

Οὐχ ἧττον ἡ μήτηρ του τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὸν νότον, ὅτε, εἰς χορόν τινα ὁδοθέντα μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐν πλήρει κόσμῳ, ἦλθε καὶ τὴν ἠρώτησεν ἀσείζομενος ἂν εἶχε σκοπὸν «ν' ἀνοίξῃ τὰ πυροβόλα της» κατὰ τοῦ Γουτβούτου ἢ τοῦ Φούλκου. — Καϋμένε! ποῦ τοὺς εὑρίσκεις τοὺς προπετεῖς αὐτοὺς λόγους, καὶ θαῤῥεῖς ὅτ' εἶσαι νόστιμος! Καὶ μὲ νομίζεις λοιπὸν ἱκανὴν ν' ἀνεχθῶ ὥστε ἡ ἀνεψιά μου... Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνεψιά μου αὐτὴ, ὑποθέτεις ὅτι ποτὲ θὰ ἐταπεινοῦτο εἰς τοιαῦτα ἀνάξια μέσα; Ἤγουν τί νομίζετε; ὅτι ἄλλο πλέον ἔργον δὲν ἔχομεν, εἰμὴ νὰ σᾶς κυνηγοῦμεν ὡσαν τὰ ἐλάφια εἰς τοὺς δρυμούς; Ἡσυχάσετε, καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν φροντίδα σας.

— Καλὰ, καλά. Ἐγὼ χαίρω μόνον, μητέρα, ὅτι μὲ κατέταξες εἰς τοὺς «ἀκατασχέτους» γαμβροὺς, ἂν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων ἰδιοτελῶν περιποιήσεων καὶ ἐπιβούλων περιθάλψεων, ὅπου ὁ βρόχος ὑποκρύπτεται εἰς τὰ ἄνθη τὰ εἰς τὸ κέντρον τῶν τραπεζῶν, ὅπου, κινδυνεύων τις νὰ συλληφθῇ ἐκ παντὸς λόγου, ἀναγκάζεται νὰ μεταχειρίζεται πάντοτε λέξεις μονοσυλλάβους, ὅπου... Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Γουτβοῦτος ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν γνωριμίαν σου. Σὲ τὸν ἐγκαταλείπω λοιπὸν, φίλα μᾶτερ, καὶ πλέον ὅ,τι θέλῃς κάμε τον.

Ὁ Γουτβοῦτος ἦτο νέος ὄχι ἄχαρις· κυμοίρει δὲ καὶ εὐφυΐας ἱκανῆς· ἀλλ' ἡ εὐφυΐα του ἤνθει μᾶλλον μεταξὺ ἀξιωματικῶν καπνιζόντων, ἢ κυνηγῶν, ἢ φίλων ναυτιλλομένων ἐπί τινος ἡμιολίας (yacht), τέλος δὲ ὅπου ὁ πολλάκις ἀπειληθεὶς ἐλεύθερος βίος του ἐτύγχανεν ἀπηλλαγμένος πάσης πλεκτάνης. Ἀλλὰ συναναστρεφόμενος μετὰ δεσποινῶν τινων τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ὁ μέλλων δοὺξ, τὸ ἐξαίρετον τοῦτο τῆς ἐκλογῆς σκεῦος, εὑρίσκετο ὡς ἰχθὺς ἔξω τῶν ὑδάτων, ἢ ὡς ἐκτεθειμένος εἰς ἀόρατόν τινα κίνδυνον. Καλῶς ἠδύνατό τις νὰ τὸν παρομοιάσῃ τότε πρὸς περδίκιον, τοῦ ὁποίου αἱ πτέρυγες παραλύονται ὑπὸ τὴν ῥῖνα τοῦ θηρευτικοῦ κυνός. Ὅμως τὴν λαίδην Μ..., ἐπειδὴ αὕτη ἦτο ἐγνωσμένη ὡς «ἐπικίνδυνος», δὲν ἐφοβεῖτο ὅσον τὰς ἄλλας. Ἡ λαίδη Μ... ἄλλως τε ἦτο τόσον εὐπροσήγορος, τόσον συγκαταβατική, καὶ κατ' ἐπιφάνειαν τόσον ἄκακος!

Ὅτε μετὰ τὸν χορὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της ἡ πολύτιμος θεία, ἡ δὲ γαλλὶς θαλαμηπόλος της, ἡ δεσποσύνη Δεπρεὼ, κατεγίνετο νὰ τὴν ἀποδύσῃ τῶν

(1) Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἀναγνώστης πολλὴν θὰ λάβῃ τέρψιν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω διηγήματος. Πολὺν καιρὸν τὸ ἐκρατήσαμεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ χαρτοφυλακίῳ διὰ τὸ πλῆθος τῆς ὕλης. Σήμερον τὸ ἐκδίδομεν μετὰ δευτέραν ἐπιθεώρησιν. Μετεφράσθη ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ. Δύναται ν' ἀναγνωσθῇ παρὰ πάντων. Εἶναι χρηστοηθέστατον.

τοῦ χοροῦ φορεμάτων, — Θὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα, θὰ γίνῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· ἡ Βαλεντία τὸν ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Διὰ πρώτην ἑσπέραν, περισσότερον νὰ ἐλπίσῃ τις δὲν ἠδύνατο. Ἡ Ἀδελίζα θὰ εὐχαριστηθῇ ἐξ ἐμοῦ πολύ.

Ἀδελίζα δὲ ἦτο ἡ λαίδη Βαλτόρτου, ἡ μήτηρ τῆς Βαλεντίας, δυστυχὴς γυνὴ καταντήσασα ὑποχονδριακὴ, ἂν καὶ ὅλους μετεχειρίσθη τοὺς ἀλλοπαθητικοὺς καὶ ὁμοιοπαθητικοὺς τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἰατρούς. Μόνον πρᾶγμα δυνάμενον ἴσως νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἀνάρρωσιν ἦτο ἡ προσδοκία ὅπως ἴδῃ τὴν θυγατέρα της προσερχομένην εἰς τὸν ναὸν ὡς μαρκησίαν Γουδβούτου καὶ ἐπίκληρον δούκισσαν Δογκαστρίας· ἀλλὰ...

Ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ἡ ἀρίστη τῶν νυμφαγωγῶν τῆς χριστιανωσύνης ἀπεκοιμᾶτο καταβαυκαλιζομένη ὑπὸ ποῦ φαεινοῦ τούτου ὁράματος, δύο νεανίαι, ἐξερχόμενοι τοῦ χοροῦ καὶ συνομιλοῦντες ἐπὶ τῆς θύρας, ἔλεγον· — Εἰξεύρεις ὅμως, Φὶλ, ὅτι ἡ ἐξαδέλφη σου εἶναι ἐξαίσιος;

— Πῶς νὰ μὴν ἦναι, ἀφοῦ μὲ ὁμοιάζει!... Ἀφοῦ δὲ μὲ ὁμοιάζει, περιττὸς πᾶς λόγος, Γουδβοῦτε φίλε μου. Ἀλλ' ἂν εὑρίσκῃς τοιαύτην τὴν Βαλεντίαν, κύτταξε λοιπὸν νὰ παρέξῃς εἰς τὴν μητέρα μου, ἐπὶ τοῦ τέρματος τῶν ἐκστρατειῶν της, θριαμβόν τινα ὁριστικόν. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ὅλας της τὰς παρελθούσας ἥττας θὰ τὰς κηλόγει μετ' αὐτόν.

— Πρρρ..., μὲ τὰ σωστά σου! ἀνέκραξεν ὁ Γουτβοῦτος. Ἰδὲ, ἰδὲ εἰς τί μὲ παρακινεῖς, ἐνῷ γνωρίζεις ὅτι, ἂν ἐσώζετο εἰσέτι τὸ τάγμα τῶν ἱππότῶν τῆς Μελίτης, οἵτινες ἔδιδον ὅρκον ποτὲ νὰ μὴ νυμφευθοῦν, εὐθὺς αὔριον θὰ ἔτρεχα νὰ κα.αταχθῶ εἰς αὐτό.

Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς ἀμετατρέπτου ταύτης ὁμολογίας, ὁ μὲν Φίλιππος ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ διτρόχου ὀχήματός του, ὁ δὲ Γουτβοῦτος ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ δίφρου του· ἐνῷ δὲ ὁ πρῶτος ἐπέστρεφεν, ὡς φρόνιμος υἱὸς, ἵνα κοιμηθῇ οἴκαδε, ὁ δεύτερος ἀπῆλθεν ἵνα λησμονήσῃ τὰς νυμφαγωγουμένας κόρας εἰς δεῖπνον, ὃν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα προσέφερε πρός τινας ἀνύμφους ἀμφοτέρων τῶν γενῶν οἰκτρά τις γυνὴ, ἐξ ἐκείνων πρὸς τὰς ὁποίας ὁ νόμιμος γάμος ἐφάνη ἀείποτε ὡς ἀνωφελεστάτη τελετή.

Τὰς συναναστροφὰς διεδέχθησαν συναναστροφαὶ, τὰς παρουσίας παρουσίαι· ἡ Βαλεντία εἰσήχθη καὶ εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλίσσης· τὸ ὄνομά της ἐκυκλοφόρησεν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἀπὸ λέσχης εἰς λέσχην. Ἡ λαίδη Μ... ἔβλεπε πραγματοποιουμένας τὰς γλυκυτάτας τῶν προγνώσεών της. Οἱ μνηστῆρες ἐπολλαπλασιάζοντο· ἐκ πάντων οἰωνίζετο ὅτι πρὸ τῆς λήξεως τοῦ μηνὸς ἰουνίου θὰ ἐπραγματοποιοῦντο καὶ αἱ προσδοκίαι. Ἐν τούτοις, στιγμὴν δὲν ἔμενεν ἀργή· πρωϊναὶ μουσουργίαι, πωλήσεις πραγμάτων χάριν συνδρομῆς πρὸς πτωχοὺς, ἐπισκέψεις πρὸς τὴν κομμώτριαν, — παραλείπω τὰς διδαχὰς, τὰς ἀναγνώσεις, καί τινα ἀλληλογραφίαν ἰσοδύναμον πρὸς τὴν τοῦ γραμματέως τοῦ Κράτους, — ταῦτα πάντα καθίστων τὴν ζωὴν τῆς θείας τῆς Βαλεντίας ὡς καὶ τὴν ζωὴν τῆς Βαλεντίας αὐτῆς, ἀληθῆ ἀνεμοζάλην, ὅπου αἱ δύο αὗται ὑπάρξεις περιεδινοῦντο ὡς δύο πτερά. Ἡ λαίδη Μ... παρεμυθεῖτο διὰ τοὺς κόπους της ὑφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε συλλογισμοῦ· — αὐτὴ ἡ κόρη θὰ μοὶ περιποιήσῃ τιμὴν πολλήν. Ὀλίγον τι ἐκφραστικωτέρα ἂν ἦτο!... ἐπρόσθετε κατὰ νοῦν ἡ θεία, ἂν καὶ ἤλεγχεν ἑαυτὴν ἀκολούθως ὡς ἀχάριστον διὰ τὴν ὑπερκριτικὴν ταύτην σκέψιν της.

Ἡ ἀνεψιά, πραγματικῶς ἀπαθεστάτη ἐν τῇ ἡγεμονικῇ αὐτῆς μεγαλοπρεπείᾳ, πολλάκις ἀπέτεμνε τὰς εἰλικρινεῖς ἐκχύσεις τῆς ἀνοικτοκάρδου κηδεμόνος της· καὶ ἡ λαίδη Μ... κατήντα σχεδὸν νὰ ἐντρέπεται διὰ τὴν τόσην φιλοστοργίαν της πρὸς τὴν δεσποσύνην Βαλτόρτου, ἐνῷ ἔβλεπεν αὐτὴν παίζουσαν ὡς σαλαμάνδραν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν τὰς ὁποίας ἤναπτον πανταχόθεν οἱ ὡραῖοί της ὀφθαλμοί. — Προέρχεται ὅμως, ἔλεγεν, ἐκ τῆς ἀνατροφῆς της· τὴν ἔκαμαν καὶ εἶναι τῳόντι ὑπογραμμός· εἰς τὸν καιρόν μου ἀπεῖχον τοῦ νὰ μᾶς δίδωσι τόσον ἐπιμελημένην ἀνατροφήν.

Λέγουσα δὲ ταῦτα, οὐδόλως ἐσκέπτετο ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ὅτι ἡ ὑπέρμετρος καλλιέργεια δύναται καὶ νὰ βλάψῃ φυτά τινα, χαριέστερα ὄντα καὶ εὐωδέστερα ἀφινόμενα νὰ θάλλωσιν ἀνερποδίστως καὶ ἐλευθέρως.

Ἀνέτειλεν ἡμέρα καθ' ἣν ἐθεώρησε σχεδὸν ὡς βεβαίαν τὴν ἐπιτυχίαν της. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Φίλιππος ἐπληροφορήθη πρῶτος περὶ τούτου. — Γέλα, τὸν εἶπεν ἡ μήτηρ του, γέλα. Ὅ,τι θέλεις στοίχημα, ὅτι οἱ ψύλλοι ἐμβῆκαν εἰς τοῦ Γουτβούτου τ' αὐτιά.

— Τῳόντι πρέπει νὰ ἐμβῆκαν εἰς τ' αὐτιά του ψύλλοι, ἂν σπουδαίως σκέπτεται νὰ μᾶς νυμφευθῇ, ἀπήντησεν ὁ ἀδιόρθωτος ἀξιωματικός. Καὶ οἱ κορυδαλοὶ προσέχουν σπουδαίως, ὅταν προσέξωσιν εἰς τὸν κράκτην.

— Λοιπόν;...

— Λοιπὸν ἔχεις δίκαιον· ὁ Γουτβοῦτος μὲ φαίνεται ὅτι ἐκτυπήθη κακὰ εἰς τὴν πτέρυγα. Χθὲς τὸν ἐπεριμέναμεν διάφοροι φίλοι διὰ νὰ συμφωνήσωμεν περί τινος ἱπποδρομίου, ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ προσκολληθῇ, μ' ἕνα σωρὸν ἄλλους βλάκας ὡσὰν αὐτόν, εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Οὐϊλλισίου, ὅπου ἡ Βαλεντία ἐπώλησεν εἰς αὐτὸν ἀκριβώτατα, πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν, μίαν κύμβην ἐλεεινοῦ τεῖου. Ἂς ἔλθουν κ' ἐμὲ ἂν εἰμποροῦν νὰ συλλάβουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Δὲν βλέπω ποία γυνὴ θὰ ἦτον ἱκανὴ νὰ μὲ ἀποτρέψῃ ἀπὸ μίαν ἱπποδρομίαν, ἀπὸ μίαν ἅμιλλαν περιστερῶν ἢ σκύλων...

— Ὅσον διὰ τὰς ἐδικάς σου ὀρέξεις, μ' εἶναι γνωσταὶ, διέκοψεν εἰποῦσα ἡ μήτηρ, εὐαρεστουμένη ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων τοῦ υἱοῦ της κατὰ βάθος. Δὲν θὰ ἐθλίβετο τῳόντι πολὺ ἂν ὁ υἱός της ἔμενεν ἄγαμος, αἰσθανομένη ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ ζηλεύῃ τὴν νύμφην, ἣν αὐτὸς κατέταττε σήμερον μεταξὺ τῶν ἀδυνάτων πραγμάτων. — Εὐτυχῶς ὅμως, ἐπρόσθεσε, δὲν εἶναι ὅλος ὁ κόσμος τῆς αὐτῆς διαθέσεως...

— Βέβαια· ἀλλὰ, μητέρα μου, ἂν ὁ Γουτβοῦτος ἔχῃ, ὡς νομίζεις, σπουδαίους σκοποὺς διὰ τὴν ἐξαδέλφην, τί θὰ γίνῃ περὶ τοῦ φίλου μας τοῦ Καρδονέλλου; Τούτου ἐγὼ βλέπω ἀναποδογυρισμένην τὴν κεφαλήν. Ἤγουν ἡ ὡραία μας Βαλεντία μεγαλήτερον τούτου πάθος ἀκόμη δὲν ἐνέπνευσε.

— Τὸν ταγματάρχην Καρδονέλλον ἐννοεῖς;... Ὦ! σὲ παρακαλῶ, ἄφες τοὺς ἀστεϊσμούς. Οὔτε σὺ αὐτὸς, νομίζω, δὲν ὑποθέτεις ποτὲ...

— Πῶς! ἐγὼ θεωρῶ ἐν τούτοις τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀξιόλογον· εἶναι ἐκ τῶν διακεκριμένων ἀξιωματικῶν.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ὡς καταλαμβάνεις, Φίλιππε, ὁ ταγματάρχης δὲν εἶναι ὅ,τι μᾶς χρειάζεται.

— Τί μὲ λέγεις! νὰ σὲ εἰπῶ, δὲν ἐπίστευα ὅτι καὶ σὺ μετετράπης εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μαμμονᾶ, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος σύρων τὸν μακρόν του μύστακα· ἂν καὶ γνωρίζω ὅτι ὁ θεὸς οὗτος μεγάλως λατρεύεται ὑπὸ τῶν Βελγραβιωτίδων.

Σημειωτέον ὅτι ἐν Λονδίνῳ ὀνομάζεται Βελγραβία ἡ ἀριστοκρατικὴ μερὶς τοῦ κομψοῦ κόσμου· ἀλλὰ πράγματι ἡ Βελγραβία εἶναι συνοικία τις, ἀνεγερθεῖσα ἐπὶ γηπέδων ἀνηκόντων εἰς τὸν μαρκήσιον τοῦ Οὐεστμινστερίου, ἔνθα καὶ δύο πλατεῖαι δενδρόφυτοι (squares), ὧν ἡ μὲν καλεῖται Belgrave, ἡ δὲ Eaton. Ἔχει δὲ ἡ συνοικία αὕτη ὠοειδὲς σχῆμα, καὶ κεῖται μεταξὺ τοῦ παραδείσου Hyde-Park καὶ τῶν Κήπων τῆς Βασιλίσσης.

— Λανθάνεσαι, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Μ... Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἕκαστος ἔχει χρέη νὰ ἐκπληρώσῃ. Ὁμολογῶ ὅτι ὁ φίλος σου εἶναι κατὰ πολλὰ ἀξιοσύστατος· τὸν ὑπολήπτομαι μάλιστα, καὶ ἂν ἡ Βαλεντία ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν μεγάλην τινὰ κλίσιν...

— Θὰ ἐθεώρεις ὡς χρέος σου νὰ τὴν παρακινήσῃς ὅπως προκρίνῃ μᾶλλον τὸν Γουτβοῦτον.

— Ἄνοστος εἶσαι, ἄνοστος! Κρῖμα εἰς τὰ εἴκοσί σου ἔτη! Ἂν δὲν εἶχες ἄλλο τι καλλίτερον νὰ μὲ εἰπῇς...

— Βλέπω, βλέπω, ἀγαθὴ μῆτερ, ὅτι πειράζεσαι· ἄρα καὶ ἔχεις ἄδικον· οὐδέποτε ὅμως καταχῶμαι τὴν ὑπεροχήν μου, καὶ διὰ τοῦτο σιωπῶ.

Τοῦτο δὲ εἰπὼν ἀνεχώρησεν, ἀφήσας τὴν λαίδην Μ... εἰς ἀληθινὴν ἀμηχανίαν. — Ἔσφαλα ἆρά γε κατά τι; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἀφελῶς ἡ εὐσυνείδητος γυνή. Κατὰ τί δύναταί τις νὰ μ' ἐλέγξῃ; Ἐγὼ οὐδόλως συνέτεινα εἰς τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας ὁ Καρδονέλλος ἴσως συνέλαβε, θαῤῥυνθεὶς ἐκ τῆς προτιμήσεως ἣν ἡ Βαλεντία φαίνεται δεικνύουσα πρὸς αὐτόν. Καιρὸς ἦτο βέβαια νὰ ἐκφρασθῇ καὶ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος ὁ Γουτβοῦτος, ἐπειδὴ τέλος πάντων ἡ ἀνεψιά μου, μ' ὅλην της τὴν ὡραιότητα, ἀκόμη δὲν ἤκουσε τὸ δὴ λεγόμενον προσφορά· ἐνῷ ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, ὅτε νεᾶνις οὖσα εἶχα εἰσαχθῇ εἰς τὰς συναναστροφὰς, εἶχα προσφορὰς τόσας, ὅσους καὶ βαλσιστάς. Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν νυμφεύονται οἱ νέοι· τοὐλάχιστον καθὼς αὐτοὶ λέγουν, οἱ ἀνόητοι... Ὅμως, νὰ σὲ εἰπῶ, ἐξηκολούθησεν ὁμιλοῦσα καθ' ἑαυτὴν ἡ νυμφαγωγὸς, ἔχουν καὶ κάποιον δίκαιον. Ἤγουν διατί νὰ νυμφεύωνται; Νυμφευόμενός τις χάνει πλείστας τέρψεις τῆς ζωῆς, καὶ, ἐννέα φορὰς εἰς τὰς δέκα, ἄλλο δὲν ἀποκτᾷ, εἰμὴ φροντίδας παντὸς εἴδους καὶ βάσανα. Τάχα, ἂν ἐγὼ ἤμην ἄνηρ, θὰ ἐνυμφευόμην; Δὲν πιστεύω. Σιωπὴ ὅμως, νὰ μὴ ἀκούσῃ κανεὶς αὐτήν μου τὴν ὁμολογίαν· καὶ οὔτε ὁ Φίλιππος... Τί λέγω; ὁ Φίλιππος μάλιστα δὲν πρέπει τελείως νὰ τὴν ἀκούσῃ.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἠπατᾶτο. Ὁ φίλος του ὁ ταγματάρχης δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ ἀτιμωρητὶ ἔμπροσθεν τοῦ πυρὸς τῶν μεγάλων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, τῶν ἐκθάμβων, τοὺς ὁποίους ἡ δεσποσύνη Βαλεντία περιέφερε περὶ αὐτὴν σοβαρῶς. Τὸ ὑλικὸν κάλλος, καὶ ἄνευ τῆς ὑπ' αὐτὸ διαδηλουμένης ψυχῆς, κεραυνοβολεῖ, τὸ φρικτόν! Καὶ ἐκεραυνοβολήθη λοιπὸν ὁ πτωχὸς Καρδονέλλος· ἔκτοτε δ' ἐκινεῖτο συρόμενος, τραυματίας, ἄοπλος, εἰς τὰ ἴχνη τῆς νικηφόρου καὶ ὑπερηφάνου Βαλεντίας. Τὸν ἀπήντα παντοῦ καὶ πάντοτε, καὶ τὸν ἀπήντα περίσκεπτον, ἐπειδὴ ἠσθάνετο ὁ ταλαίπωρος τί ἐπέπρωτο εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς συμπαθείας ταύτης, προγινώσκων ὅτι τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς ἐμελλεν ἴσως νὰ διαφιλονεικήσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα τῆς Βαλεντίας, καὶ ἤδη θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ἡττημένον κατὰ τὸν ἄνισον τοῦτον ἀγῶνα.

Ἐν τούτοις, αἱ προθυμίαι τοῦ Γουτβούτου ὁσημέραι καθίσταντο προφανέστεραι. Δύο κατὰ συνέχειαν κυριακὰς εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐν τῇ συνοικίᾳ Κνιχτισβρίττης, καὶ εἶχε καθίσει ὄπισθεν τῆς λαίδης Μ... Τοῦτο ἐφάνη ὡς ἀποκάλυψις εἰς τὸν κόσμον τῆς Βελγραβίας, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε τοιοῦτο θαῦμα εἶχε συμβῆ. Καὶ ὄπισθεν λοιπὸν τοῦ σειομένου ῥιπιδίου τῶν χήρων γυναικῶν τῆς ὑψηλῆς τάξεως, καὶ ὄπισθεν τῶν μοσχοβόλων ἀνθοδεσμίδων τῶν χορευτριῶν, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Clarges-street μέχρι τῆς ὁδοῦ Lowndes-street, ἄλλο δὲν ἠκούετο, εἰμὴ ἡ νίκη τὴν ὁποίαν ἤρατο τέλος πάντων ἡ ἀκαταμάχητος μὶς (ἀγγλικὸν ἐπίθετον ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ γαλλικὸν demoiselle) Βαλτόρτου. Ἐπῆρεν ἔπειτα εἴδησιν καὶ ἄλλος τις κόσμος ἀμφίβολος, εἰς ὃν ἦτο καλῶς ἐγνωσμένος ὁ Γουτβοῦτος, καὶ οὕτω πανταχόθεν ἀνεδόθη ὑπόκωφός τις συμφωνία κακεντρεχῶν αἰτιάσεων, ἡ ἐξιλαστήριος ἀνταπόδοσις πάσης ἐκδάσεως τοιαύτης.

Τώρα δὲ ἤρχισαν νέαι ἀνησυχίαι εἰς τὰς φρένας τῆς νυμφαγωγοῦ· νέαι φροντίδες. Ἡ Βαλεντία, ὁ Γουτβοῦτος, ὁ Καρδονέλλος, ἐναλλὰξ τῆς ἐπησχόλουν τὸν νοῦν, ἐκτὸς τοῦ βάρους τῆς εὐθύνης ἣν ἀνελάμβανεν ἀπέναντι τῆς τρομερᾶς Ἀλίζης. Ἡ κατάκτησις τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς βεβαίως ἐθεράπευε μεγάλως τὴν φιλοδοξίαν της· ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ μὴ προξενηθῇ εἰς κανένα ἄλγος τι λίαν δριμύ· ἂν δὲ ὁ Καρδονέλλος καὶ ἡ Βαλεντία ἠγαπῶντο, ἂν κατεδίκαζεν ἀμφοτέρους εἰς παντοτεινὴν μεταμέλειαν! Τέλος πάντων ὁ Γουτβοῦτος εἰσέτι δὲν εἶχεν ἐξηγηθῆ. — Ἀλλὰ τί λοιπὸν περιμένει καὶ αὐτὸς ὁ κατάρατος; Δὲν βλέπει ὅτι ὁ ταγματάρχης εἶναι εἷς τῶν ὡραιοτέρων ἱππότῶν τῆς Ἀγγλίας; Ἔρχονται τῇ ἀληθείᾳ στιγμαὶ, ὅτε τρέμω μὴ προτιμηθῇ ἐκείνου.

Ὁ φόβος οὗτος κατέτρωγε τὴν λαίδην Μ... Ὅθεν ἑσπέραν τινὰ, ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ Ἁγίου Παύλου μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς, ἐτόλμησέ τινα διπλωματικὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἐπίστευσεν ὡς ἁρμόδιον, ὅπως διασαφήσῃ τῶν πραγμάτων τὴν θέσιν. — Ὁ Καρδονέλλος εἶναι βέβαια νέος ἀξιόλογος, εἶπε πρὸς τὴν Βαλεντίαν ἀμελῶς πως. Κρῖμα μόνον ὅτι αὐτὴ ἡ οἰκογένεια κατῆλθεν εἰς τόσην πτωχείαν! Καὶ πταίει ὁ πατὴρ, χαρτοπαίκτης ἀχαλίνωτος, ὅστις τοὺς ἄφησε σχεδὸν γυμνοὺς· τρεῖς υἱοὺς, οἵτινες ποτὲ δὲν θὰ δυνηθοῦν ν' ἀποκατασταθοῦν. — Ταῦτα εἰποῦσα, ἡ πολυμήχανος θεία ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε λεπτόν τι σύμπτωμα συγκινήσεως ἐπὶ τοῦ ἀπαθοῦς προσώπου τῆς ἀνεψιᾶς. Τὴν ἐφάνη ὡσανεὶ στεναγμός τις ἐλαφρὸς ἀνεδόθη ἀπὸ τῆς καρδίας της, καρδίας τοσοῦτον εὐγενῶς ἀνατεθραμμένης. — Τετέλεσαι, τὸν ἀγαπᾷ! Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν διεστραμμένην μου τὴν τύχην. Καλὲ, τὸν Γουτβοῦτον θ' ἀπεβάλλομεν; Τοιοῦτον γαμβρόν! Ἀδύνατον· τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον! Εἰς θέσεις ὁποία ἡ θέσις μας, νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶναι κανεὶς κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του· χρεωστεῖ ἑαυτὸν εἰς τὴν κοινωνίαν του.

Τί ἐνόει διὰ τῶν τελευταίων τούτων λόγων της ἡ λαίδη Μ..., δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν· ἴσως δὲ

καὶ οὔτε αὐτὴ ἐγίνωσκε καλῶς ὅ,τι ἔλεγεν· ἀλλ' ὅπως δήποτε, ἡ σκοτεινὴ λογική της αὕτη, πηγάζουσα ὅλη ἔκ τινων προλήψεων θρησκευτικῶν σχεδὸν, εἶχε τὸ καλὸν ὅτι κατηύναζε τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς της.

Τοὺς κατηύναζεν, ἀλλ' ὅμως δὲν τοὺς ἐξήλειφε· διέκρινε δὲ τοῦτο καὶ αὐτὴ ὅτε, εἰς χορὸν δοθέντα παρὰ τῇ δουκίσσῃ Ἀλμονδίνῃ, ἐνῷ κατεθέλγετο βλέπουσα τὸν Γουτβοῦτον καὶ τὴν Βαλεντίαν συμβαλσίζοντας, ἐλθὼν ὁ ταγματάρχης ἐκάθισε πλησίον της, εἰς τὴν αὐτὴν καθέδραν ἣν ἡ περικαλλὴς χορεύτρια εἶχεν ἀφήσει πρὸ μικροῦ κενήν. Ἀμφιβολία δὲν εἶναι ὅτι ἡ λαίδη Μ... τὸν ὑπεδέχθη μειδιάσασα φιλοφρονέστατα· (οὐδ' ἐγίνωσκεν ἡ λαίδη Μ... πῶς ἄλλως νὰ μειδιᾷ). Θαρρύνθεὶς δὲ αὐτὸς ἐκ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ συντρίψῃ τέλος τὸν πάγον. — Ἄδεται, ἤρχισε λέγων, ὅτι ἡ μὶς Βαλτόρτου ἐντὸς ὀλίγου μᾶς παραιτεῖ.

Τὸ διαφανὲς τοῦτο προοίμιον παρήγαγεν ἄμεσον ῥῖγος εἰς τὴν καλὴν κἀγαθὴν λαίδην Μ... — Θεέ μου, γενοῦ ἵλεως, εἶπε καθ' ἑαυτήν· μήπως ἔχει τώρα σκοπὸν νὰ ἐξηγηθῇ; Ἂν ὁ διάβολός του τὸν ἔσπρωχνε νὰ τὸ κάμῃ, πῶς ν' ἀντιστασθῶ; ποῦ νὰ ζητήσω καταφύγιον; Εἶναι χαριέστατος αὐτὸς ὁ νέος· ἔχει ὅλους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μητρός του, τῆς πτωχῆς!

Ὁ Καρδονέλλος, συναισθανόμενος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ προτερήματά του, προέβη λαλῶν μετὰ θαυμαστῆς ἀταραξίας. — Θὰ ἐφαινόμην ἀράγε ἀδιάκριτος πολὺ ἐὰν, παρατρέχων ὅλα τὰ πρέποντα, σᾶς ἠρώτων ἂν ἡ ἀνεψιά σας ἔδωσεν ἢ δὲν ἔδωσεν ἀκόμη τὸν λόγον της εἰς τὸν Γουτβοῦτον;

Ἐδῶ τὸ ψεῦδος ἦτο δεκτόν. Διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως, δι' ἑνὸς ναὶ ἢ ὄχι, ἠδύνατο νὰ κοπῇ ἡ κλωστὴ εἰς τὸν ὀχληρὸν μνηστῆρα, καὶ τοῦτο σχεδὸν ἄνευ προδοσίας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως τε, οὔτε θὰ τὸν ἠπάτα ἀναγγέλλουσα εἰς αὐτὸν ὡς τετελεσμένον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὴν ἐφαίνετο ὡς ἀναπόφευκτον· διότι ἴσως μάλιστα κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Γουτβοῦτος ἐψιθύριζεν εἰς τὸ ὠτίον τῆς χορευτρίας του τὰς ὁριστικὰς λέξεις. Τέλος, ἂν ὄχι ἀπόψε, αὔριον ἀναμφιβόλως θὰ ἐδίδετο πέρας εἰς τὰς μακρὰς ἀμφιβολίας της. Ἀλλ' ὅμως τὸ ψεῦδος ἢ ἡ διπροσωπία ἦσαν ἀσυμβίβαστα μετὰ τοῦ εἰλικρινοῦς χαρακτῆρος τῆς λαίδης Μ... Ἀνέβη μὲν ἐρύθημά τι ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καὶ παρ' ὀλίγον τὸ ῥιπίδιόν της συντρίβετο μεταξὺ τῶν σπασμωδούντων δακτύλων της, ἐλεεινολόγει δὲ βεβαίως τὸ ἐπίμονον τῆς εἰλικρινείας της, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὑποτραυλίζουσα, — Δὲν πιστεύω, εἶπε, νὰ ἐδόθη ἀκόμη...

— Ὁριστικὴ ὑπόσχεσις, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ ταγματάρχης. Δόξα τῷ Θεῷ! ἀναπνέω.

— Ἀναπνέετε; καὶ διατί ἀναπνέετε, σᾶς παρακαλῶ;

— Ἀκούσετε, προσφιλής μοι λαίδη, ἐξηκολούθησεν ὁ ταγματάρχης· καιρὸς πλέον εἶναι ν' ἀποβάλω τὸν δισταγμόν ὅστις μὲ κατεῖχε, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἀρωγήν σας. Ὑπήρξετε φίλη τῆς μητρός μου τῆς μακαρίτιδος· ἐν ὀνόματι λοιπὸν αὐτῆς τῆς φιλίας, σᾶς καθικετεύω νὰ μὲ δώσετε ἀκρόασιν μιᾶς στιγμῆς. Βεβαίως θὰ παρετηρήσετε τὴν ἄφρονα ἴσως κλίσιν μου· ἀκουσίως μου, καὶ παρὰ πάντα ὀρθὸν συλλογισμὸν, προεθέμην τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀνεψιᾶς σας. Καυχηματίας δὲν εἶμαι· εἰς σᾶς ὅμως ἐπιτρέπεται ἴσως νὰ εἴπω, ὅτι κατά τι ἐνεθαῤῥύνθην καὶ ἐξ αὐτῆς. Λέγω δὲ τοῦτο ἐνῷ συγχρόνως αἰσθάνομαι καὶ ὅτι ὁ ἀντίζηλος τὸν ὁποῖον ἔχω εἶναι φοβερός· μοῦ παραλύει πᾶσαν ἐλπίδα. Ἀλλὰ πάλιν διακρίνω κατά τι, — εἰλικρινῶς νὰ ὁμιλήσωμεν, — ὅτι ἡ δεσποσύνη Βαλεντία μὲ προτιμᾷ. Δὲν ἐτόλμησα μέχρι τοῦδε νὰ ἐκφράσω τι. Καταλαμβάνετε· ὁ ἄνθρωπος, εὑρισκόμενος εἰς τὰ πρόθυρα βεβαίου τινὸς πράγματος ὀδυνηροῦ ἴσως, ὀπισθοχωρεῖ· ὁ τολμηρότατος τῶν χαρτοπαικτῶν τρέμει ἐνῷ ῥίπτει τὸ τελευταῖόν του παιζόχαρτον. Ἀπόψε ὅμως εἶναι χρεία νὰ ἀποφανθῇ ἡ εἱμαρμένη μου. Ἐὰν, ὡς ὑποθέτω, ἡ δεσποσύνη Βαλεντία ἔλθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ ἀρωγὴν, συμβουλὴν, τολμῶν σᾶς καθικετεύω ὅπως συνηγορήσετε ὑπὲρ ἐμοῦ· ὅπως ἐνισχύσετε πᾶν ὅ,τι εἰς τὴν ἀναποφάσιστον ἔτι ψυχὴν αὐτὴν λαλεῖ ἤδη ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ν' ἀποδῇ ὅλως ματαία οἱαδήποτε ἔκκλησις ἀποτεινομένη ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν καρδίαν τῆς ἀγαθῆς λαίδης Μ... ἦτο ἀδύνατον· ἀλλ' ἡ παροῦσα τὴν ἔβαλεν εἰς πέλαγος ἀμηχανίας. Ματαίως, προασπιζομένη ὑπὸ τοῦ ῥιπιδίου της, ἐσκέπτετο διὰ τίνων λόγων ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Καρδονέλλον νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν τὸν ἐθεώρει ὡς σπουδαῖον μνηστῆρα. Εἰς τὴν τεταραγμένην της διάνοιαν οὐδεμία παρουσιάζετο εὐπρόσδεκτος φράσις.

— Ἐξαιτούμενος παρὰ τῆς εὐγενίας σας τὴν συμπαθῆ ταύτην ἀντίληψιν ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου καὶ ἐμοῦ, ἐπρόσθεσεν ὁ Καρδονέλλος μετὰ πλείονος ψυχῆς, ὑπείκω εἰς τὴν συναίσθησιν ἣν ἔχω, ὅτι εἶμαι ὑποδεέστερος ἐκείνου. Γινώσκω κατὰ πόσον μὲ ὑπερέχει ὁ Γουτβοῦτος· ἀλλὰ συγχρόνως αἰσθάνομαι καὶ ὅτι ὁ ἔρως μου εἶναι ἀνωτέρας τιμῆς. Καὶ ἡ κλίσις ἄλλως τε τῆς ἀνεψιᾶς σας ῥέπει ὑπὲρ ἐμοῦ μᾶλλον. Ἀλλ' ἐνταῦτῳ καταλαμβάνω ἐκ τῆς πείρας τοῦ κόσμου πόσον ἐπίφοβος εἶναι ἡ ἐπήρεια τῶν τίτλων, οἵτινες συστήνουσι τὸν ἀντίζηλόν μου. Ἐὰν λοιπὸν ἡ δεσποσύνη Βαλεντία παρεκινεῖτο νὰ μὲ ἀποποιηθῇ, ἂς γίνῃ τότε ἀρωγός μου ἡ ἀγάπη σας, ἐνθυμουμένη ὅτι εἰς τὰς χεῖράς σας ἀπόκειται ἡ τύχη ὅλης μου τῆς ζωῆς!...

Ὁ Καρδονέλλος ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μετὰ συγκινήσεως ἔτι πλέον καθωραϊσάσης τὴν ἀῤῥενωπὴν καὶ εὔχαριν αὐτοῦ μορφήν. Ἀπεμακρύνθη δ' ἀμέσως, μὴ περιμείνας ἀπόκρισιν, ἣν βεβαίως ἡ λαίδη Μ... δὲν θὰ εὕρισκεν ἐκ τοῦ προχείρου. Ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο, καὶ αὐτὴ τὸν ἠκολούθει διὰ βλέμματος συμπαθοῦς. — Τί νέος ἀξιαγάπητος! τί συμπαθητικὴ φυσιογνωμία! ὅλη ἡ τῆς μητρός του. Θεέ μου, Θεέ μου! οὔτε στιγμὴν λοιπὸν δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ ἡσυχάσω; διότι καὶ ὁ Γουτβοῦτος ἔστω τώρα πρέπει νὰ ἐξεφράσθη εἰς τὴν Βαλεντίαν.

Ἡ τελευταία εἰκασία της αὕτη ἦτο λανθασμένη. Ἡ σφιγξ ἔμενεν εἰσέτι ἄλαλος. Ὥστε ἡ λαίδη Μ... εὑρίσκετο ἐνώπιον τῆς σιωπηλῆς ὑποσχέσεως ἣν ὁ Καρδονέλλος ἐπίστευεν ἴσως ὅτι ἔλαβε παρ' αὐτῆς, ἀφοῦ δὲν τὴν ἤκουσε νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ πράξῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τίποτε. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ πράξῃ τι ὑπὲρ αὐτοῦ! Θὰ ἀνελάμβανε φοβερὰν εὐθύνην ἀπέναντι τῆς Ἀδελίζης. Περιπλέον δὲ, πῶς νὰ χάσῃ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε τὸν Γουτβοῦτον, πῶς νὰ παραιτήσῃ περιφανῆ τοιαύτην νίκην, ἐνῷ τὴν εἶχεν ὡς βεβαίαν κατὰ τὸ ἥμισυ. Καταλαμβάνει τις ὅλους τοὺς σπαραγμοὺς ψυχῆς ἐν ᾗ συμπαλαίουσι συμφέροντα τοσοῦτον ἀντίθετα;

(ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ.

Οὐδεὶς μάχεται καλῶς, ἐὰν δὲν ἔχῃ εἰς ἑαυτὸν πεποίθησιν· ἄνθρωπος ὅστις οὐδέποτε εὑρέθη εἰς πόλεμον γινώσκει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐγγυηθῇ περὶ ἑαυτοῦ· διὰ τοῦτο πᾶς πρωτόπειρος πολεμιστὴς ἢ πᾶς νεοσύλλεκτος φοβεῖται μήπως φοβηθῇ.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἕκαστος τῶν μαχομένων πρέπει νὰ ἦναι καὶ περὶ τοῦ ἄλλου βέβαιος· ὁ νέος λοιπὸν ὅστις βλέπει περὶ αὐτὸν ἄλλους νέους, ἢ ἄλλους πολίτας ἀγυμνάστους, δὲν ἔχει εἰς τοὺς γείτονάς του πεποίθησιν. Καὶ πῶς ἄρα νὰ ἐλπίζῃ τις ἐξ αὐτοῦ εὐστάθειαν καὶ πεποίθησιν ἐν τῇ νίκῃ;

Πρᾶγμα ἀδύνατον. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι πᾶς ὁ ἀμφιβάλλων ἂν θὰ νικήσῃ, θὰ ἡττηθῇ.

Τέλος, τίνα δύναμιν περιμένει τις ἐκ φαλάγγων αἵτινες οὐδέποτε ἐπυροβόλησαν, ὄχι πρὸς ἀνθρώπους, ἀλλ' οὔτε πρὸς λίθους;

Κατὰ τὸν ζωηρὸν τυφεκισμὸν ὅστις προηγεῖται τῶν ἐφόδων, καὶ οἱ μαχιμώτατοι αὐτοὶ ἄνδρες θορυβοῦνται, ἂν ὄχι ὑπὸ φόβου, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ὑπὸ συγκινήσεως. Συμπεραίνετε λοιπὸν τί συμβαίνει εἰς πρωτοπείρους.

Πολλοὶ φοβοῦνται τὸ ὅπλον των· μὴ εἰδότες νὰ τὸ στηρίζωσι καλῶς εἰς τὸν ὦμον, ὑφίστανται ἑκάστοτε σφοδροὺς κολάφους· ἡ ἐκπυρσοκρότησις τοὺς πειράζει εἰς τὰ νεῦρα· σύροντες τὸ σκανδάληθρον ἐν συγκινήσει, ἢ ὑψοῦσι διὰ τῆς ὁλκῆς ταύτης τὸ ὅπλον αὐτῶν, ἢ τὸ ταπεινοῦσι· καὶ οὕτω ποιοῦσιν οὐδέν· θόρυβον μόνον πολύν.

Ἰδοὺ τί συμβαίνει συνήθως, ὅταν κατὰ πρῶτον οἱ νεοσύλλεκτοι βληθῶσι νὰ πυροβολήσωσι πρὸς στόχον.

Ὑπελογίσθη ὅτι χάνονται τέσσαρες τυφεκισμοὶ ἀνωφελῶς, ἕως νὰ παύσῃ ὁ νεοσύλλεκτος τοῦ νὰ φοβῆται τὸ πυροβόλον του· τότε δὲ μόλις ἀρχίζει νὰ σκοπεύῃ σπουδαίως.

Ἕτεροι δέκα τυφεκισμοὶ ματαιοῦνται ἕως νὰ στηρίξῃ καλῶς τὸ πυροβόλον εἰς τὸν ὦμόν του καὶ νὰ συνειθίσῃ εἰς τὸ νὰ μὴ πτοῆται ἐκ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως.

Μετὰ ἑξήκοντα τυφεκισμοὺς πυροβολεῖ μετὰ μετρίας τινὸς εὐστοχίας· καὶ τοῦτο ὅταν ἦναι μόνος καὶ ἥσυχος. Τότε δὲ ἀπολείπεται νὰ ἐξοικειωθῇ καὶ μετὰ τοῦ διζύγου πυρὸς, ἱστάμενος ἐντὸς τῆς φάλαγγος, καὶ ἔπειτα μετὰ τοῦ ἀκροβολιστικοῦ, βαδίζων· τοῦθ' ὅπερ εἶναι τελεσφορώτατον μὲν κατὰ πολεμίων, ἀλλ' ὄχι ὀλίγον δυσχερές.

Καὶ ταῦτα διὰ μόνον τὸ πυροβολεῖν.

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ἀναγκαία εἶναι γύμνασίς τις καὶ ἀνατροφὴ στρατιωτικὴ εἰς πάντα νεοσύλλεκτον.

Ἐπέρχεται ἡ σχολὴ τοῦ ἀκροβολιστοῦ, ἡ βάσις τῆς σημερινῆς τακτικῆς, ἔχουσα ἑκατὸν διάφορα σαλπίσματα, ἅτινα ὁ στρατιώτης χρεωστεῖ νὰ διακρίνῃ, καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς αὐτά.

Ἄνευ τῆς προγυμνάσεως ταύτης, ἡ ἐπικουρία τῶν ἐθελοντῶν, τρεχόντων ἐν ὥρᾳ κινδύνου ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀπεδείχθη ὑπὸ τῆς ἱστορίας τῶν νεωτέρων πολέμων ματαία, ἢ μᾶλλον ἐπιβλαβής.

Οἱ Γάλλοι, καίτοι ἐνθουσιώδης λαὸς, ἔπαθον συμφορὰς μεγάλας, προελθούσας ἐκ τῆς πρωτοπειρίας τῶν ἐθελοντῶν αὐτῶν ἐν ἔτει 1792. Οὗτοι ὠπισθοχώρησαν πανταχόθεν ἀπέναντι τῶν πολεμίων· πρὸς βορρᾶν μὲν ὑπὸ τὸν Houchard, ἀλλαχόσε ὑπὸ τὸν Dumouriez· καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν ἠπειλήθη. Ἡ Γαλλία εἶχε περιέλθει τότε εἰς τοὺς ἐσχάτους τῶν κινδύνων· καὶ ὅμως κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦσαν ἐξημμένα ὅλα τὰ πνεύματα· τὰ ἀρτισύστατα τάγματα διεφλέγοντο ὑπὸ πατριωτισμοῦ· τὸ θάῤῥος τῶν νέων ἦτο ὅσον καὶ τὸ τῶν πολεμίων· μεῖζον μάλιστα. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀνδρίαν των καὶ τὴν ὁρμὴν, δὲν θὰ ἀνεγαίτιζον τοὺς συνησπισμένους ἐχθροὺς, ἂν αὐτοὶ δὲν ἐδαπάνων τὸν καιρὸν εἰς ἀναβολὰς, ἂν εἶχον πλείονας στρατιώτας, ἂν δὲν ἐπέμενον εἰς τὰς ἀπηρχαιωμένας στρατηγικὰς μεθόδους αὐτῶν ἀπέναντι τῆς νέας στρατηγικῆς, καὶ τέλος, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ὀλίγος ἐκεῖνος ἀλλ' ἐξαίρετος παλαιὸς στρατὸς τῆς Γαλλίας, ὅστις, συμμιγεὶς μετὰ τῶν νεοσυλλέκτων, ἐνεφύσησεν εἰς αὐτοὺς τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐπιστήμην ἧς ἐστεροῦντο. Αἱ δὲ κατόπιν μεγάλαι νίκαι καὶ οἱ θρίαμβοι ἀπεκτήθησαν ὑπὸ στρατευμάτων ὧν τὸ τρίτον συνέκειτο ἐκ παλαιῶν στρατιωτῶν.

Διὰ τοῦτο αἱ Κυβερνήσεις θέλουσι σήμερον νὰ μορφώσωσιν ἐθελοντὰς, πρὶν ἢ παρουσιασθῇ ἡ ἀνάγκη αὐτῶν. Πᾶς στρατιωτικὸς ἀνὴρ πέποιθεν ὅτι στρατὸς συλλεγόμενος ἐν βίᾳ, ἄνευ προηγουμένης διδασκαλίας, τρέχει εἰς ἀπώλειαν.

Ἄλλοτε δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα. Τώρα εἶναι χεῖρον. Ἄλλοτε ἠριθμοῦντο ἡμέραι καὶ μῆνες πρὸς προπαρασκευὴν εἰς ἐπίθεσιν ἢ ἄμυναν· ἠδύναντο λοιπὸν νὰ προγυμνασθῶσιν, ἂν καὶ ἀνεπαρκῶς, ὀλίγοι τινὲς νεοσύλλεκτοι, ἐνῷ συγχρόνως κατηυθύνοντο πρὸς τὰ μεθόρια· οὕτως ἐγένετο ἐν Γαλλίᾳ ἐν ἔτει 1792 καὶ 1814.

Ἀλλὰ σήμερον, μετὰ τῶν σιδηροδρόμων, μόλις δίδεται καιρὸς ὀλίγων τινῶν ὡρῶν πρὸς συνάθροισιν ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀνδρῶν. Ὁ πρῶτος στρατὸς ἐνδέχεται νὰ ἡττηθῇ πολλάκις ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν· ἂν δὲν ἦναι ἑτοιμοπόλεμοι οἱ νεοσύλλεκτοι, τετέλεσται τὸ πᾶν· ἀνάγκη νὰ κλίνῃ ἕκαστος τὸν αὐχένα εἰς τὸν ζυγὸν, πρὶν ἢ ἀντιταχθῶσιν αἱ ζωτικαὶ τοῦ τόπου δυνάμεις.

Ἀνάγκη λοιπὸν ἀμετάθετος, ἀναμφισβήτητος, προφανὴς, νὰ ἔχῃ πᾶν κράτος ἑτοίμην ἐφεδρείαν πρὸς ἄμυναν τῆς χώρας· ὥστε, ἐν περιπτώσει ἥττης, νὰ προφθάνῃ ἡ ἐφεδρεία αὕτη εἰς τὰ μεθόρια ἐντὸς 36 ὡρῶν.

Τοῦτο νοήσαντες οἱ Ἄγγλοι συνέστησαν τὰ λαμπρὰ τῶν ἐθελοντῶν τάγματα, ὧν σήμερον εὐμοιροῦσιν· ὡς δὲ ὠργανώθησαν ἐντελῶς καὶ ἐξωπλίσθησαν καὶ ἐγυμνάσθησαν εἰς τὸ πυροβολεῖν καὶ κινεῖσθαι, οἱ ἄγγλοι ἐθελονταὶ ἀποτελοῦσι στερεὸν στρατόν· στρατὸν ἀληθῆ, ἱκανώτατον ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ φάλαγγας πρὸς στρατιώτας τῆς γραμμῆς.

Ὅτε οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας, βλέποντες ὁπόσον ἐκρατύνοντο στρατιωτικῶς τὰ γειτονικὰ ἔθνη, ἐνόησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ μείνῃ ἡ πατρὶς αὐτῶν ὑστεροῦσα κατὰ τοῦτο, ἀπετάθησαν εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν συμπολιτῶν των πρὸς σχηματισμὸν ἐθνοφυλακῆς τινος μεταβατικῆς, διπλασιαζούσης ἢ καὶ τριπλασιαζούσης τὸν τακτικὸν στρατόν.

Ὁμολογηθείσης δὲ τῆς ἀνάγκης ἰσχυρᾶς ἐφεδρείας

ἐξωπλισμένης, ἡ Μεγάλη Βρετανία παρέστησε τὸ ἐξαίσιον θέαμα λαοῦ ἐμπορικοῦ, μεταμορφουμένου εἰς στρατιωτικόν.

Ὡς διὰ μαγείας ἐσχηματίσθησαν οἱ λόχοι τῶν ῥιφλεμάνων· πολῖται οὐδέποτε ἀψάμενοι τυφεκίου, οὔτε φορέσαντες στρατιώτου στολὴν ἐπὶ ζωῆς αὐτῶν, ἔμποροι καὶ μεταπράται, γραφεῖς καὶ ὑπάλληλοι, ἐργάται εἰρηνικοί, οὐδεμίαν κλίσιν ἔχοντες πρὸς τὰς τύχας τῶν μαχῶν, αἴφνης κατεφλέχθησαν ὑπὸ πυρὸς ἀρειμανίου, καὶ ἐτράπησαν ἐνθουσιωδῶς εἰς τὸ τῶν ὅπλων στάδιον.

Ἐντὸς δὲ ὀλίγων μηνῶν οἱ ἄγγλοι στρατηγοὶ συνήγαγον περὶ αὐτοὺς πολλαχοῦ τῆς χώρας σώματα τελειοδίδακτα, ἐκ δέκα καὶ εἴκοσι καὶ τεσσαράκοντα χιλιάδων ἐθελοντῶν· καὶ οὔτε ἔπαυσεν ἔκτοτε τὸ νέον τοῦτο σύστημα προοδεῦον καὶ τελειοποιούμενον.

Καθ' ἕκαστον ἔτος σύρουσιν ὀλίγους τινὰς τυφεκισμοὺς, ἵνα ἐπανακτήσωσι τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τῆς χειρὸς τὴν γύμνασιν· ἐν ὥρᾳ ἔαρος, συνάγονται ἵνα ἴδωσι μὴ ἐλησμόνησάν τι ἐκ τῶν ὅσα ἐδιδάχθησαν· ἔπειτα, μετά τινας ἡμέρας, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰ ἴδια καὶ ἀναπαύονται ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, πεποιθότες ὅτι εἶναι, χρείας τυχούσης, ὑπέρμαχοι τῆς πατρίδος στεροί.

Ἐξεῤῥάγη πόλεμος; ἤχησε τοῦ Ἄρεως ἡ σάλπιγξ; ἀνοίγουσα τοῦ Ἰανοῦ τὸν ναὸν ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπείγεται· τὸν πόδα της μόνον ἂν κρούσῃ κατὰ γῆς, ὅλος στρατὸς ἀναδίδεται ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Βλέπων τις τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος, αὐτὸ τὸ ἧττον παντὸς ἄλλου πλασμένον πρὸς πόλεμον, αὐτὸ τὸ ἀποστρεφόμενον τὸ ἐπάγγελμα τῶν ὅπλων τόσον, ὥστε ν' ἀπαγορεύῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸ στρατολογεῖν, αὐτὸ τὸ πολλάκις προσκαλοῦν — ὡς ἐπὶ τῶν Κριμαϊκῶν — μισθοφόρους ἀλλοτρίους· βλέπων τις αὐτὸ τὸ ἔργον εἰς σχηματισμὸν εἴδους ἐθνοφυλακῆς ἢ μεταβατικῆς φρουρᾶς, πάντως χρεωσεῖ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐν πάσῃ χώρᾳ, μᾶλλον τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑποκειμένῃ εἰς εἰσβολὰς ξένων, εἶναι ἐπάναγκες ἡ ὀργάνωσις ἐφεδρειῶν ὄπισθεν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ στρατοῦ.

Ἐκ τῆς ἱστορίας διδασκόμενοι, ἐνόησαν οἱ Ἄγγλοι ὅτι ἐν ὥρᾳ ἀλλοτρίας εἰσβολῆς δὲν ἀρκεῖ νὰ ἦναι κράτος τι βέβαιον περὶ εὑρέσεως ἀνδρῶν φιλοπατρίδων· εἶδον, ὅτι στρατιώτης δὲν γίνεταί τις φορέσας μόνον στρατιώτου χλαμύδα καὶ λαβὼν εἰς τὸν ὦμον στρατιώτου τυφέκιον.

Οἱ σιδηρόδρομοι μετέβαλον ἅπαντας τοῦ πολέμου τοὺς ὅρους.

Οἱ Ἄγγλοι ἐδιδάχθησαν ἄλλως τε καὶ ἐκ πείρας ὁποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ κατεσπευσμένης στρατολογίας καὶ σωμάτων προγεγυμνασμένων πρὸς πόλεμον· διότι ἐνῷ τοῖς συνέβη νὰ ἴδωσι τάγματα αὐτῶν ἀκέραια, κατεσπευσμένως σχηματισθέντα, νὰ τραπῶσιν ἀπέναντι τῶν πολεμίων εἰς φυγὴν, τοὐναντίον ἐν Βατερλῷ, οἱ γεγυμνασμένοι ἐθελονταὶ αὐτῶν εἶχον μείνει ἀκλόνητοι.

Εἶναι γνωστὸς ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὁ νόμος, ὅστις ἐκυρώθη ὑπὸ τῶν Βουλῶν τῆς Γαλλίας ἐπ' ἐσχάτων, πρὸς σύστασιν μεταβατικῆς ἐθνοφυλακῆς ἐκ τῶν στρατευσίμων, οἵτινες τυγχάνουσι κλήρου ἀπαλλάττοντος αὐτοὺς τῆς τακτικῆς στρατολογίας. Ὅλοι οὗτοι, γυμναζόμενοι τοῦ λοιποῦ εἰς ὥρας τοῦ ἔτους ὡρισμένας, θ' ἀποτελῶσιν ἐφεδρείαν ἐκ 400,000 ἀνδρῶν, ἑτοίμην χρείας τυχούσης νὰ βοηθήσῃ τὸν τακτικὸν στρατόν.

Κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς, ὁ στρατὸς τῶν ἑνωτικῶν, ὅλος σχεδὸν συγκείμενος ἐξ ἀδοκίμων, κατ' ἀρχὰς κατεκυριεύετο πολλάκις ὑπὸ πανικοῦ ἀπεγνωσμένου φόβου, καὶ μόλις μετά τινας μῆνας ἤρχισεν ὁ πόλεμος ἐκεῖνος νὰ λαμβάνῃ χαρακτῆρα τακτικὸν καὶ σπουδαῖον· ἀφοῦ δηλαδὴ ἔπαυσαν τὰ συντάγματα νὰ ἦναι στίφη ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐκφοβούμενα καὶ συνταραττόμενα.

Εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν, κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1866, εἴκοσι χιλιάδες νέων μὴ ξερουμένων πατριωτικοῦ πυρὸς, ἀλλὰ συνηγμένων ἐκ τοῦ προχείρου, οὐδὲν ἴσχυσαν πρὸς τὰ τυρολικὰ τάγματα τῆς Αὐστρίας, ὄντα πρὸ πολλοῦ ἤδη ὠργανωμένα στρατιωτικῶς. Ἐνόσῳ τακτικός τις στρατὸς δὲν παρεῖχεν ἐπικουρίαν εἰς τοὺς ἰταλοὺς ἐθελοντὰς, οὐδαμοῦ ἐνίκων ἐρχόμενοι εἰς τακτικὴν μάχην.

Ὥστε πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρετηρήθη γεγραμμένη ἐν τῇ ἱστορίᾳ αἱμάτηροῖς γράμμασιν ἡ ἀνάγκη προηγουμένης διδασκαλίας εἰς τοὺς ἐφέδρους· πᾶσα δὲ Κυβέρνησις ἀδιαφοροῦσα τοῦ λοιποῦ πρὸς τὰ παρελθόντα ταῦτα μαθήματα, πάντως θὰ ὑπῆρχεν ἐνοχωτάτη ἀπέναντι τοῦ ἔθνους οὗτινος τὰς τύχας τυγχάνει ἰθύνουσα, καὶ ἀναξία αὐτοῦ.

ΠΕΝΘΕΥΣ ΚΑΙ ΜΑΙΝΑΔΕΣ.

Περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου ἡ Βάκχου γέμει τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ θρησκεία μύθων, ἐξ ὧν δηλοῦται ὁπόσην ἀποστροφὴν ἠσθάνθησαν κατ' ἀρχὰς πρὸς τὰς βαρβάρους ταύτας ἑορτὰς, τὰς ὁποίας παρέλαβον ἐκ τῶν Θρακῶν. Εἷς τῶν μύθων τούτων εἶναι καὶ ὁ τοῦ Πενθέως, παραπλήσιος πρὸς τοὺς τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Λυκούργου, τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου, τῶν τοῦ Μινύου (μεταμορφωθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς κτήνη, — ἐπειδὴ περιεφρόνουν καὶ αὐταὶ τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου), — καὶ ἄλλους τοιούτους. Τὸν δὲ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἰδίως ἐν Βοιωτίᾳ πιστευόμενον, ἔφερεν ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Βάκχαι, ὅπου Πενθεὺς ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν ἐρωτᾷ τὸν Διόνυσον αὐτὸν εἰς τί συνίστανται τὰ ὄργιά του.

— Ἄῤῥητα, ἀποκρίνεται ὁ θεὸς τῆς μέθης· δὲν ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς ἀβακχεύτους τῶν θνητῶν.

— Ἀλλὰ τί ὄφελος ἔχουσιν οἱ θύοντες εἰς αὐτά; ἐρωτᾷ ὁ βασιλεύς.

— Τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μάθῃς· μακάριος ὅμως ὁ δυνάμενος ν' ἀπολαύῃ αὐτῶν.

Ὡς βλέπομεν, παντοῦ καὶ πάντοτε αἱ θρησκεῖαι ἀντέταττον τὸ « πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα » εἰς τοὺς περιέργους, ὑποσχόμεναι μακαριότητα εἰς τοὺς ἀνεξετάστως πιστεύοντας.

Ὁ Πενθεὺς, μὴ γνωρίζων τὸν Διόνυσον, πάλιν τὸν λέγει· — Ἀλλὰ μᾶλλον οὕτω μὲ κινεῖς εἰς περιέργειαν.

— Τοῦ θεοῦ τὰ μυστήρια κρύπτονται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀσεβῶν.

— Εἶπες πρότερον ὅτι σὺ εἶδες σαφῶς τὸν θεὸν αὐτόν· εἰπέ μοι λοιπὸν ποία τις ἦτο ἡ ὄψις του.

— Ὁποία ἤθελεν· ἐγὼ δὲν τὴν προσδιώρισα.

— Πόσον σοφιστικῶς παρωχέτευσες τὴν ἐρώτησιν, οὐδὲν εἰπών!

— Εἰς τὸν ἀμαθῆ, καὶ σοφά τις λέγων, φαίνεται μὴ εὖ φρονῶν.

— Καὶ πρῶτος ἦλθες ἐδῶ φέρων τὴν λατρείαν αὐτοῦ σου τοῦ δαίμονος;

— Οἱ βάρβαροι πάντες τιμῶσι τὰ ἱερὰ αὐτοῦ ὄργια διὰ χορῶν.

— Ἀλλ' οἱ βάρβαροι εἶναι πολὺ ἀσοφώτεροι τῶν Ἑλλήνων.

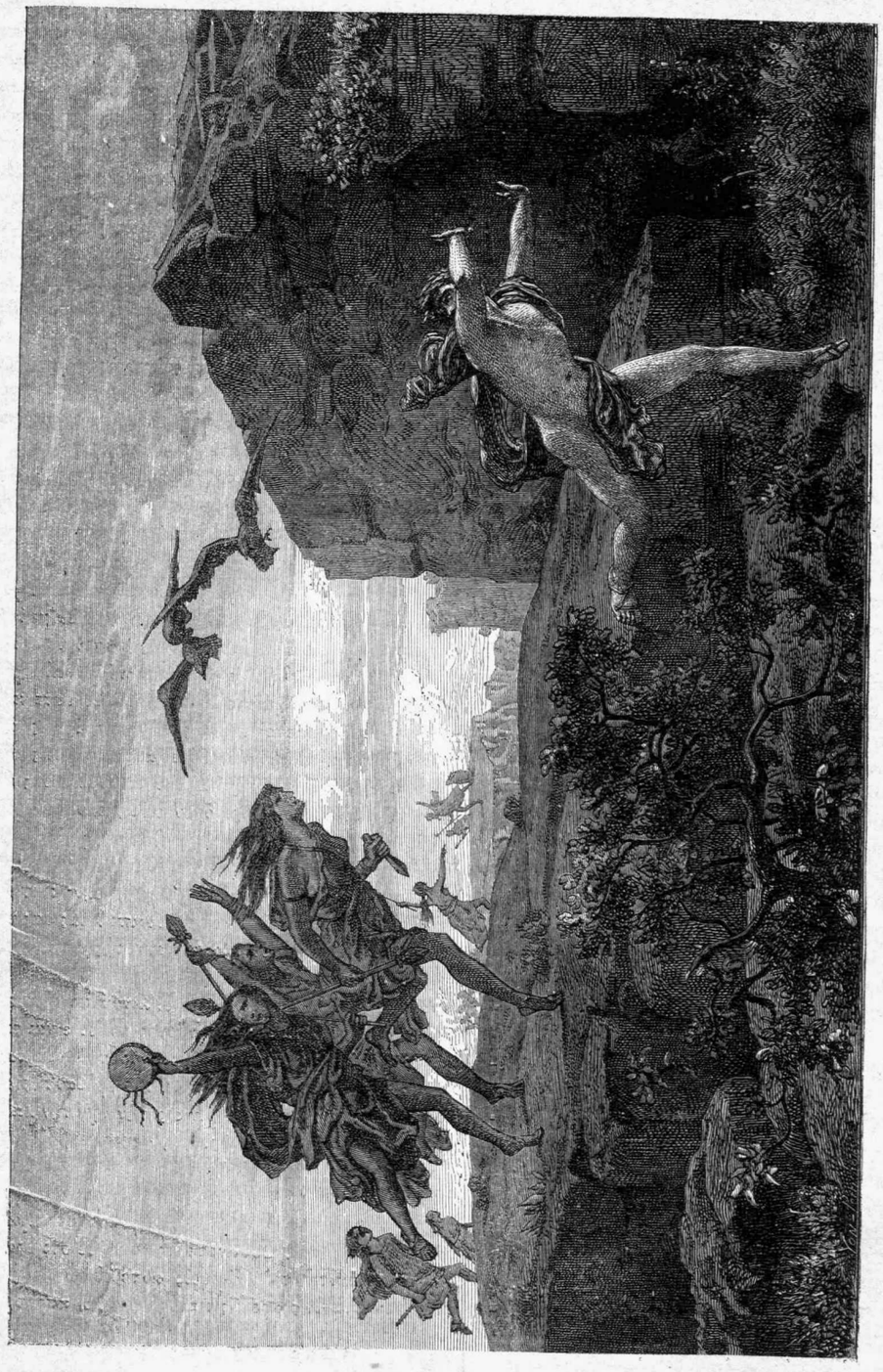

Ἡ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Βάλης (Bâle) εἰκὼν τοῦ Πενθέως, διωκομένου ὑπὸ τῶν Μαινάδων.

. . . . . Βακχίου Κάδμου κόραι,
ἡέρα πεσείας ὠκυπτέροις ἴχνεσι
ποδὶν ἔχουσαι συντόνοις δρομήματι.
μήτηρ Ἀγαύη ξὺν γονεῦσι θ' ὁμόσποροι
πᾶσαί τε βάκχαι· διὰ δὲ χειμάῤῥου νάπης
ἀγμῶν τ' ἐπήνων θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς. — (Εὐριπίδου Βάκχαι.)

— Κατὰ τοῦτο ὅμως εἶναι σοφώτεροι· ἄλλο τὰ ἤθη.

Ἐνταῦθα ὑποδεικνύει ὁ ποιητὴς τὴν μεταῤῥύθμισιν ἣν ὁ ἑλληνικὸς νοῦς ἐπέφερεν εἰς τὴν βάρβαρον τῶν Θρακῶν λατρείαν, καταστήσας σεμνότερα τὰ μυστήρια ταῦτα.

— Καὶ διὰ νυκτὸς τελεῖς τὰς ἱερουργίας, ἢ ἐν ἡμέρᾳ;

— Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ νυκτός· τὸ σκότος ἔχει σεβασμιότητα.

— Ἀλλ' εἶναι δόλιον καὶ σαθρόν, ὅπου μάλιστα καὶ γυναῖκες.

— Ὁ αἰσχρὸς καὶ ἐν ἡμέρᾳ εὑρίσκει τρόπον νὰ πράττῃ τὰ αἰσχρά.

— Πρόσεξε μὴ τιμωρηθῆς δι' αὐτά σου τὰ κακὰ σοφίσματα.

— Καὶ σὺ διὰ τὴν ἀμάθειάν σου καὶ τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὸν θεόν.

— Εἶδες ἐκεῖ πόσον θρασὺς εἶναι καὶ φλύαρος! Τώρα σὲ ῥίπτω εἰς τὴν φυλακήν!

— Μὲ φυλακίζεις, ἀλλ' ἂν ἐγὼ θελήσω, μὲ λύει ὁ θεὸς αὐτός.

— Πῶς θὰ τὸν καλέσῃς; ἱστάμενος μεταξὺ βακχῶν;

— Ἀλλ' ἔτι καὶ τώρα βλέπει ὅσα πάσχω παρὰ σοῦ, παρὼν πλησίον μου.

— Ποῦ εἶναι; ἐγὼ δὲν τὸν βλέπω.

— Εἶναι πλησίον μου, ἀλλὰ σὺ δὲν τὸν βλέπεις, ὡς ἀσεβής.

— Συλλάβετέ τον ἀμέσως· αὐτὸς κ' ἐμὲ καὶ τὰς Θήβας καταφρονεῖ.

— Φρονίμως λέγω πρὸς ἄφρονας· προσέξετε μή με δεσμεύσετε.

— Ἀλλ' ὡς ἰσχυρότερός σου σὲ δεσμεύω.

— Οὐδὲ πρὸς τί ζῇς γνωρίζεις, οὐδὲ τίς εἶ.

— Πενθεύς, Ἀγαύης υἱός, πατρὸς δ' Ἐχίονος.

— Πρόσεχε μὴ πάθῃς ὅ,τι καὶ τ' ὄνομά σου αὐτὸ δηλοῖ.

— Ὑπαγε· φυλακίσετέ τον πλησίον τῶν φατνῶν, ὅπου ἔχομεν τοὺς ἵππους. Ἐκεῖ εἰς τὰ σκότη ἔμβα, καὶ ἐκεῖ χόρευε.

— Ὑπάγω μὴ φοβούμενος νὰ πάθω τι ἀνοίκειον· σὺ ὅμως δι' αὐτά σου τὰ ὑβρίσματα θὰ τιμωρηθῆς ὑπὸ τοῦ Διονύσου, οὗτινος ἀρνεῖσαι τὴν ὕπαρξιν· διότι ἐμὲ δὲν βάλλεις εἰς ταῦτα τὰ δεσμά, ἀλλ' ἐκεῖνον.

Ἐπέρχεται ἀκολούθως ἡ θεία δίκη, καὶ ὁ Πενθεὺς τιμωρεῖται φρικτῶς διὰ τὴν βλάσφημον ἀπιστίαν του, γενόμενος θῦμα τῆς πλάνης τῶν Βοιωτῶν γυναικῶν καὶ τῆς ἰδίας του μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφίδων, ἀσπασθεισῶν τὴν νέαν λατρείαν· διότι ἐν τῇ μέθῃ καὶ ἐν τῇ μανίᾳ ἣν ὁ θεὸς ἐνέπνευσεν εἰς αὐτάς, μεταβαλὼν εἰς Μαινάδας, ἐκλαμβάνουσι τὸν Πενθέα ὡς θηρίον, τὸν κυνηγοῦσι, τὸν συλλαμβάνουσι, καὶ τὸν κατασπαράττουσι.

Τὴν σκηνὴν ταύτην ὁ Εὐριπίδης θέτει ἐντὸς κοιλάδος ἀμφικρήμνου, διαβρεχομένης ὑπὸ ὑδάτων καὶ κατασκιαζομένης ὑπὸ πευκῶν. Ἐκεῖ αἱ Μαινάδες ἐκάθηντο εἰς τερπνὰ καταγινόμεναι ἔργα· αἱ μὲν ἐξαναστέφουσαι θύρσον (ῥάβδον τυλιγμένην μετὰ φύλλων κισσοῦ καὶ ἀμπέλου, ἣν ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες), θύρσον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐκλείψει ἡ ἐκ κισσοῦ κόμη, αἱ δὲ ἐζευγμέναι ὡς πῶλοι εἰς ποικίλην ἅμαξαν, καὶ ἀντιφωνοῦσαι πρὸς ἀλλήλας βάκχεια μέλη. Ἐκεῖθεν διακρίνασαι τὸν Πενθέα, ὅστις εἶχεν ἀναβῆ ἐπ' ἐλάτης ὑψηλῆς ἵνα ἀνακαλύψῃ ποῦ ἦσαν, « αἱ κόραι τοῦ Βακχίου Κάδμου, » αἱ εἰς τὰ σύντονα αὐτῶν δρομήματα ἔχουσαι ποδῶν » ὠκύτητα ὄχι ὀλιγωτέραν τῆς περιστερᾶς, ἡ μήτηρ » του ἡ Ἀγαύη καὶ αἱ ἀδελφαί του καὶ ὅλαι αἱ βάκ- » χαι, ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ. Διὰ δὲ νάπης χειμάῤῥου » καὶ ἀγμῶν ἀποκρήμνων ἐπήδων, ἐμμανεῖς γενόμε- » ναι ἐκ τῶν πνοῶν τοῦ θεοῦ. ».

Πεσόντος δὲ τοῦ Πενθέως, ἡ μήτηρ του πρώτη ἤρχισε νὰ τὸν σπαράττῃ· ῥίψας δὲ τότε τὴν μίτραν, ἤτοι τὴν ταινίαν δι' ἧς εἶχε περιδεδεμένην τὴν κόμην του, ὅπως αὐτὴ τὸν γνωρίσῃ, τὴν εἶπε ψαύων τὴν μικράν της παρειάν· « Ἐγώ, μῆτερ, εἶμαι ὁ υἱός σου ὁ Πενθεύς· σύ μ' ἐγέννησες ἐκ τοῦ Ἐχίονος. Λάβε πρὸς ἐμὲ οἶκτον, καὶ μὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου ἀποκτείνῃς τέκνον σόν. » Ἀλλ' ἡ Ἀγαύη, ἀφρὸν ἐκβάλλουσα, καὶ διαστρόφους περιφέρουσα ὀφθαλμούς, οὔτε διακρίνουσα τὴν μορφὴν τοῦ υἱοῦ της, δὲν ἐπείθετο. Λαβοῦσα δὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του, καὶ εἰς τὰς πλευράς του ἀναβᾶσα, τοῦ ἀπεσπάραξε τὸν ὦμον, ὄχι ἐκ τῆς δυνάμεώς της, ἀλλ' ἐνισχυομένη ὑπὸ τοῦ ὑβρισθέντος θεοῦ. Ἡ ἀδελφή του Ἰνὼ τοῦ ἔσχιζε τὰς σάρκας, ἡ δὲ Αὐτονόη καὶ πᾶς ὁ ὄχλος τῶν βακχῶν τὸν ἐκράτουν. Ἐγίνετο δ' ἐπὶ τούτοις πᾶσα ὁμοῦ βοή, τοῦ μὲν ᾳενάζοντος, ἐνόσῳ ἔτι ἀνέπνεε, τῶν δὲ ἀλαλαζουσῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι ζωγράφοι καὶ ἀγαλματοποιοὶ ἐξεικόνισαν πολυτρόπως τὸν μῦθον τοῦτον· σύγχρονός τις δὲ γάλλος ζωγράφος (ὁ Gleyre) παρέσησεν αὐτὸν διὰ βαφῶν εἰς πίνακα, θαυμαζόμενον ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Βάλης. Τούτου τοῦ πίνακος προτάττομεν πιστὸν ἀντίγραφον.

Ο ΑΡΙΣΤΟΣ ΦΥΛΑΞ ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΔΩΝ.

Ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς ἐν Αὐρηλίᾳ τῆς Γαλλίας σοφή τις παρθεναγωγὸς, Ἐλισάβετ Λεμοννιέρου ὀνομαζομένη, ἥτις ὀλίγας τινὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου της, καλέσασα περὶ αὐτὴν τὰς μαθητρίας, εἶπεν εἰς αὐτάς·

« Προσφιλεῖς μοι, προσέχετε νὰ ᾖσθε πρὸς ἑαυτὰς αὐστηρότεραι παρ' ὅσον σᾶς ἐφάνησάν ποτε οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι. Ἐξετάζετε τὴν συνείδησίν σας συνεχῶς, καὶ ἐρευνᾶτε ἑαυτὰς κατὰ πόσον τὰ διανοήματά σας εἶναι δίκαια, καὶ κατὰ πόσον αἱ πράξεις σας εἶναι χρησταί. Ἔστε ἄγρυπνοι, καὶ ἔστε κύριαι ἑαυτῶν· μὴ ὑπείκετε τυφλῶς εἰς τὰς ὁρμὰς ἢ εἰς τὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ φωτίζετε αὐτὰ διὰ τῆς δᾳδὸς τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Κόρη ὑπ' ἄλλου φυλαττομένη οὐδέποτε φυλάττεται καλῶς, ὅσον αὐτὴ ἑαυτὴν φυλάττουσα.

» Ἀγαπᾶτε τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀγαθότητα, τὴν καρτερίαν, τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν δικαιοσύνην· καταστήσετε τοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς συμπαθείας σας καθαρὰς καὶ ἁγνὰς, καὶ συμμορφώσετε τὰς πράξεις πρὸς τοὺς διαλογισμούς σας.

» Πολλάκις ἠκούσετε περὶ τῶν κινδύνων οἵτινες περιπολοῦσι τὰς νεάνιδας· οἱ κίνδυνοι οὗτοι εἶναι πραγματικοὶ, ἀλλὰ πᾶσα νεᾶνις ἔχει δύο τρόπους παντοδυνάμους πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν· τὴν ἐφ' ἑαυτῆς ἀγρυπνίαν, καὶ τὴν τελείαν πίστιν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φρόνησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς.

» Φυλάξετε, προσφιλεῖς μοι, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν ἁγνότητα, τὸ μέγα τοῦτο κληρούχημα τῆς γυναικὸς, δι' ὃ νέα μὲν θαυμάζεται, ὥριμος δὲ τιμᾶται, γραῖα δὲ σεβάζεται. Οὐδέποτε λησμονεῖτε ὅτι ἕκαστον ὃν φέρει ἐν ἑαυτῷ τοὺς ἀληθεῖς αὐτοῦ θησαυροὺς, καὶ ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀρετῆς κατορθοῦται ἡ καρποφορία τῶν θησαυρῶν τούτων.

» Γινώσκετε δι' ὁπόσης ἀγαλλιάσεως πληροῦτε τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀκολουθοῦσαι τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς! Αἰτεῖτε παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεχῶς ὅπως σᾶς στηρίζῃ ἐν αὐτῇ· οὐδέποτε ἐκλείπει ἡ ὑποστήριξις τοῦ Ὑψίστου, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ καθίσταταί τις ἄξιος αὐτῆς.

» Βοήθει σεαυτὸν, ἵνα καὶ ὁ Θεὸς βοηθήσῃ σε! »

Σὲ νυμφεύουν ὡς ἀκούω.

ΑΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἰ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσση (ἐπὶ ἱσπανικοῦ ἤχου).

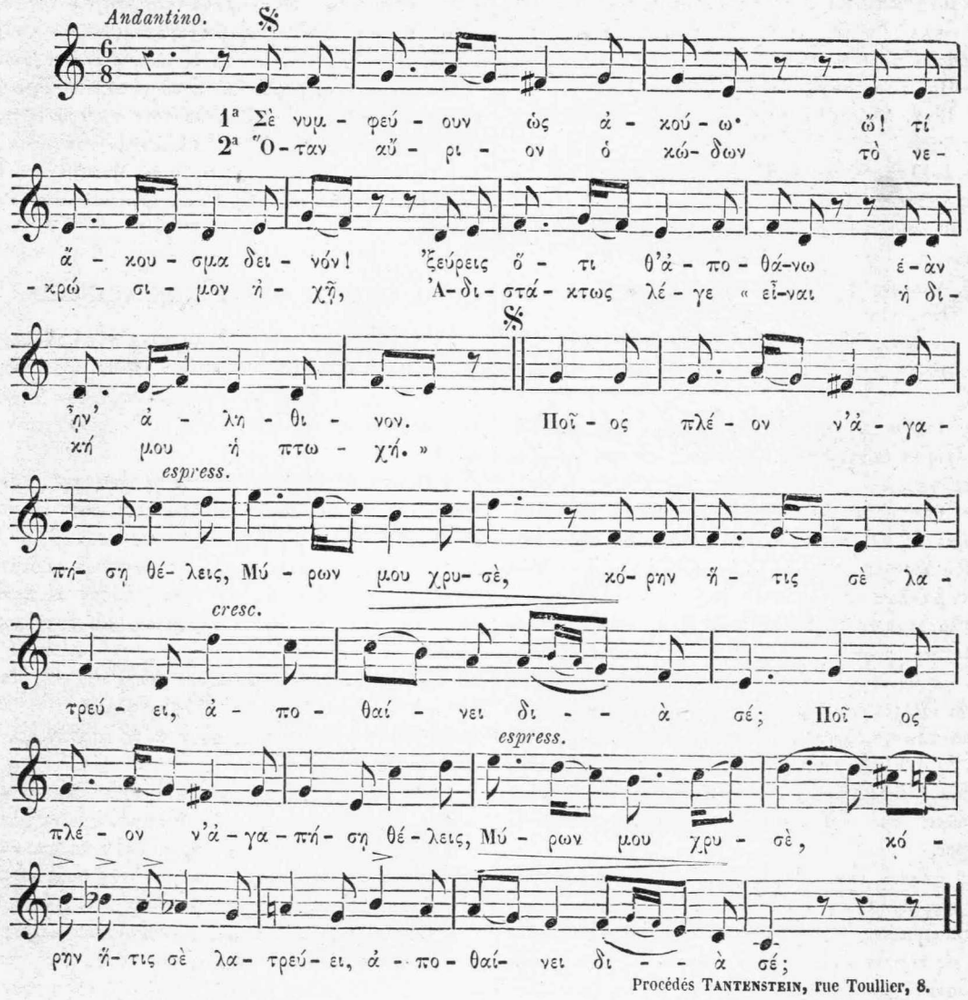

Procédés TANTENSTEIN, rue Toullier, 8.

Σὲ νυμφεύουν ὡς ἀκούω· ὦ, τί ἄκουσμα δεινόν!
Ἐξεύρεις ὅτι θ' ἀποθάνω ἐὰν ἦν' ἀληθινόν.
Οταν αὔριον ὁ κώδων τὸ νεκρώσιμον ἠχῇ,
Αδιστάκτως λέγε, « Εἶναι ἡ δική μου ἡ πτωχή. »

Ποῖος πλέον ν' ἀγαπήσῃ
Θέλεις, Μύρων μου χρυσὲ,
Κόρην ἥτις σὲ λατρεύει,
Αποθαίνει διὰ σέ!

*

Νὰ προσέξῃς, καθ' ἣν ὥραν οἱ νυμφίοι θὰ στηθοῦν
Εν τῷ μέσῳ τῶν λαμπάδων τέλος νὰ στεφανωθοῦν,
Τοῦ λειψάνου μου ἡ ἄλλη ψαλμῳδί' ἂν ἀκουσθῇ,
Τὸ φαιδρὸν μειδίαμά σου μήπως αἴφνης συγχισθῇ.
Ποῖος πλέον, κτλ.

*

Ομως μία μόν' ἡμέρα μὴ νομίσῃς πῶς ἀρκεῖ
Παντελῶς νὰ ἐξαλείψῃ ὅλον παρελθὸν γλυκύ·
Η ψυχή σου, ἂν τὴν μνήμην δὲν συνθάψῃ ἡ χαρὰ,
Δὲν θὰ ἐξεύρῃ τί νὰ κάμῃ· νὰ στεναζ', ἢ νὰ ἐρᾷ;

Ποῖος πλέον ν' ἀγαπήσῃ
Θέλεις, Μύρων μου χρυσὲ,
Κόρην ἥτις σὲ λατρεύει,
Αποθαίνει διὰ σέ!

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

Μᾶς γράφουσιν ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου·

« Ἐν τῷ γ' φυλλαδίῳ τῶν Μυρίων Ὅσων ἀνεφέρετο μετ' ἀγαλλιάσεως ὅλως ἐθνικῆς, ὅτι δεύτερον πλοῖον διαπλεῦσαν τὴν διώρυγα τοῦ Σουὲζ ἦτο ἡ ἑλληνικὴ (Σαμία) γωλέττα Φανερωμένη. Ἀληθῶς, αὕτη διαπλεύσασα αἰσίως τὴν Ἐρυθρὰν εἶχε φθάσει εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, ἤτοι εἰς τὸν ὅρμον τῆς Ζούλας, φέρουσα φορτίον οἰνοπνευμάτων. Οἱ Ἄγγλοι, οἱ κακοὶ οὗτοι ἢ ἀγαθοὶ δαίμονες τῶν Ἑλλήνων (ἀγνοεῖ πλέον τί νὰ εἴπῃ τις), ἀφοῦ μυρία προσκόμματα παρενέβαλον εἰς τὴν πώλησιν τοῦ φορτίου, αἴφνης πρωΐαν τινὰ στέλλουσιν ἐν τῶν ἀτμοπλόων των πλησίον τῆς γωλέττας, καὶ διατάττεται ὁ πλοίαρχος αὐτῆς ν' ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Μὴ ὄντος τοῦ πλοίου ἐν καταστάσει πρὸς τοῦτο, ὁ πλοίαρχος ἐζήτησε προθεσμίαν τινά· ἀλλ' οὗτοι, ἀδυσώπητοι, ἐρρυμούλκησαν βιαίως τὸ πλοῖον ἕως μίλιά τινα ἔξω τοῦ ὅρμου, ὅπου, καταληφθὲν ὑπὸ τρικυμίας, μετ' ὀλίγον ἐναυάγησεν ἐπὶ τῶν ὑφάλων, φέρον τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ φορτίου του. Οἱ ἄνθρωποι ἐσώθησαν εὐτυχῶς, ὁ δὲ πλοίαρχος ἐλθὼν ἐνταῦθα ζητεῖ ἀποζημίωσιν, προσφυγὼν εἰς τὰς ἁρμοδίας ἀρχάς. Λέγεται ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ ἐκεῖ μᾶλλον δίκαιον. Θὰ κατορθώσῃ τί; ἀμφιβάλλομεν. Τὸ λυπηρὸν εἶναι, ὅτι ὅσοι προετίθεντο νὰ ῥιψοκινδυνεύσωσι καὶ πλοῖον, καὶ χρήματα, καὶ τὴν ζωήν των αὐτὴν ἴσως, θὰ ἀθυμήσωσιν ἀπέναντι τοῦ νέου τούτου ἐχθροῦ. Εἶναι χριστιανοὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι Ἄγγλοι; πιστεύουσιν εἰς κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν; Ἡ θεία δίκη ἂς τοὺς τιμωρήσῃ· ἀλλ' ἡμεῖς εὐχόμεθα ὑπὲρ τῆς νίκης αὐτῶν ἐν Ἀβυσσινίᾳ, ὡς νίκης τοῦ ἀνθρωπισμοῦ κατὰ τῆς βαρβαρότητος. — Σᾶς ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἀληθείας τούτων πάντων, ἐπειδὴ εἶδον καὶ τὸν πλοίαρχον, καὶ ἀνέγνωσα τὸ ἡμερολόγιόν του, ἀληθῶς περίεργον διὰ τὴν ἁπλότητα ἐν ᾗ εἶναι συντεταγμένον. »

Οὐδὲν προσθέτομεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, οὐδὲν ἐλπίζοντες ὄφελος ἐξ ὅσων ἂν ἐλέγομεν. Ἐὰν ὁ παντεπόπτης Θεὸς, ὁ φροντίζων περὶ καλιῶν διὰ τοὺς νεοσσοὺς, ἐφορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων τυχῶν, ἴσως ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἐν τῷ ἀφανεῖ τούτῳ φυλλαδίῳ καταχωριζομένη, περιέλθῃ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἰσχυροῦ τινος καὶ μαλάξῃ αὐτὸν, καὶ καλόν τι προκύψῃ γενικὸν πρὸς τὸ δύστηνον καταδεδιωγμένον ἔθνος ἐκ τῆς ἰδιωτικῆς συμφορᾶς ταύτης. Πῶς, καὶ πόθεν; Ἔχει πόρους ὁ Θεός. Οἱ διευθύνοντες τὸ Βρεταvικὸν Μουσεῖον ἐτίμησαν τὰ Μυρία Ὅσα, οἴκοθεν ζητήσαντες ἵνα ἓν ἀντίτυπον στέλλεται καὶ πρὸς τὸ κλεινὸν ἐκεῖνο ἵδρυμα.

Τί ἐκ τούτου; — Οὐδέν· αἰσθανόμεθα ὅτι εἴπομέν τι παιδαριῶδες. Καὶ ὅμως πάλιν λέγομεν· ἔχει πόρους ὁ Θεός.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ τῶν ὀχθῶν τοῦ Δουνάβεως.

« Κακῶς ἐπληροφορήθητε ὅτι τὰ ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως σερβικὰ φρούρια Σεμενδρίας καὶ Φετισλὰμ ἔμειναν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Ὀθωμανῶν (ἴδε Μυρία Ὅσα, σελίδα 122), διότι καὶ ταῦτα παρεδόθησαν συγχρόνως μετὰ τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ εἰς τοὺς Σέρβους, καθὼς καὶ ὁ ἐπὶ τῆς σερβικῆς ὄχθης πυργίσκος τῆς Ἐλισάβετ, ὁ ἐπικρατῶν τοῦ Ἀδὰ Καλὲ, τούτου μείναντος εἰς τοὺς Ὀθωμανούς. »

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΦΑΡΡΑΓΟΥΤ.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ναυτικῆς μοίρας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐν τῇ Μεσογείῳ πολλαὶ ἴσως βαρυστένακτοι ψυχαὶ ἤλπισαν ἐξ αὐτῆς ἀνέλπιστα. Δὲν μᾶς φαίνονται ἀξιόμεμπτοι· ἡ γενικὴ ἐγκατάλειψις, ὅταν δὲν φέρῃ εἰς ἀπόγνωσιν, γεννᾷ προσδοκίαν σωτηρίας καὶ ἐξ ἑνὸς φύκους πλέοντος εἰς τὸν ἀφρόν. Ὁ ἀμερικανὸς τύπος, ἵνα καθησυχάσῃ τοὺς ὑποπτευθέντας ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἔχει ἔφεσιν νὰ λάβῃ ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Εὐρώπης μέρος ἐνεργὸν, νῦν ὅτε γίνεται πάλιν λόγος περὶ λύσεως τοῦ ἀνατολικοῦ προβλήματος, ἐβεβαίωσεν ὅτι τὰ πολεμικὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πλοῖα προτίθενται ἁπλοῦν τινα μόνον θαλάσσιον περίπατον νὰ ἐπιχειρήσωσιν εἰς τὴν Μεσόγειον.

Οὕτως ἢ ἄλλως, νομίζομεν ὅτι ἀσμένως οἱ ἀναγνῶσται θ' ἀκούσωσιν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ἄθλων τοῦ κυβερνήτου τῆς μοίρας ταύτης, ναυάρχου Φαῤῥαγοὺτ (Farragut), τανῦν γενικοῦ διοικητοῦ ἅπαντος τοῦ ἀμερικανοῦ στόλου.

Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1799 ἐν Τεννεσαίῃ, ἐκ γονέων καταγομένων ἐκ τῆς Μινόρκας, ἱσπανικῆς νήσου κειμένης ἐν τῇ Μεσογείῳ. Ἔτι δωδεκαετὴς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ναυτικὸν ὡς δόκιμος (midshipman), καὶ ἐν ἔτει 1812 εὑρέθη ἐπὶ τῆς φρεγάτας Ἐσσέξης εἰς τὴν μάχην τοῦ Βαλπαραίσου, ἐν τῶν ἐνδοξοτάτων ἐπεισοδίων τοῦ κατὰ Ἀγγλίας πολέμου, καθ' ἣν διεκρίθη καὶ ἐπηνέθη.

Τῷ 1858, προβιβασθεὶς εἰς βαθμὸν πλοιάρχου, ἐκυβέρνα τὸ ἀτμοκίνητον Βρούκλυν, ἐν τῶν τοῦ ἀκταιώρου στόλου, μέχρις οὗ ἐξεῤῥάγη ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Ὡς ζηλωτὴς τῆς Ἑνότητος ἔνθερμος, ἐκλήθη ἀρχηγὸς τῆς μοίρας ἥτις ἐστάλη κατὰ τῆς Νέας Ὀρλεάνης· ἐβίασε τὸ στόμιον τοῦ Μισσισίπου, καὶ ἐκυρίευσε τῆς πόλεως ὑποστὰς κατὰ τῶν φρουρίων Ἰάξωνος καὶ Φιλίππου, καὶ κατὰ τοῦ στόλου τῶν πολεμίων, τὴν φοβερωτάτην τῶν μαχῶν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν τεραστίων πολεμικῶν μέσων, ἅτινα κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς ἐπενόησε τὸ ἐφευρετικώτατον τῶν Ἀμερικανῶν πνεῦμα. Κατὰ τὴν μάχην ταύτην, ἔνθα κατέστρεψεν ὑπὲρ τὰ τριάκοντα πλοῖα ἐχθρικὰ, πυροληθέντος καὶ τοῦ πλοίου οὗτινος αὐτὸς ἐπέβαινε, καλουμένου Χαρτφόρδου (Hartford), ὑπὸ τῶν ταρταρείων μηχανῶν τὰς ὁποίας κατηύθυνον κατ' αὐτοῦ οἱ ἐναντίοι, ὁ ἥρως Φαῤῥαγοὺτ ἐπωνομάσθη Γραῖα Σαλαμάνδρα· ἐπωνυμίαν ἥτις τὸν ἔμεινεν ἕως σήμερον.

Ἀνέπλευσε τὸν ποταμὸν ἐν μέσῳ παντοίων κινδύνων, κομίζων τὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὸν στρατηγὸν Γράντ, καὶ διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν συνδρομῆς του ἔλαβε τροπὴν αἰσίαν ἡ ἐν τῷ Οὐδσονείῳ Λιμένι αἱματηρὰ συμπλοκή· ἠλώθη δὲ τότε καὶ τὸ Οὐϊξβοῦργον, ἐξ οὗ ἀποκατέστη ἐλευθέρα εἰς τοὺς βορείους ἡ ποταμοπλοΐα ἅπαντος τοῦ Μισσισίπου· Ἕνεκα τοῦ τελευταίου τούτου κατορθώματος, διχοτομήσαντος τὴν ἀνταρσίαν, αἱ Βουλαὶ διὰ κοινῆς ψήφου τῷ ἀπένειμαν πανδήμους χάριτας.

Τέλος, τὴν 5 αὐγούστου 1864 (ν. ἔ.) βιάσας τὸν ὅρμον τῆς Μοβίλης, ἀμυνόμενον διὰ προφράγματος σχηματιζομένου ὑπὸ τοῦ περιφήμου λιθίνου στόλου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐναντίοι εἶχον βυθίσει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὅρμου τούτου, ἦλθε καὶ ἐπετέθη κατὰ τοῦ ναυάρχου Βουχανὰν, ἐκεῖ ἐγκεκλεισμένου μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων ὅσαι ἀπελείποντο εἰς τοὺς νοτίους. Ἡ μάχη ὑπῆρξε δεινή· ὁ ναύαρχος Φαῤῥαγοὺτ συνέλαβε τὸν περιβόητον θωρηκτὸν κριὸν Τεννεσαίην, οὗτινος ἐπέβαινεν ὁ Βουχανὰν, καὶ οὕτως ἐδικαίωσεν ἐκ νέου τὴν ἔνδοξον ἐπωνυμίαν του. Ἡ Μοβίλη ἡλώθη, ἡ δ' εὐθὺς ἔπειτα συμβᾶσα ἅλωσις καὶ τοῦ φρουρίου Μοργάνου ἐστεφάνωσε τὸν θρίαμβον τῆς ἀμερικανῆς Ἑνότητος.

Κατὰ συνέπειαν τοῦ τελευταίου τούτου ἄθλου, ἐπλάσθη ἰδίως διὰ τὸν Φαῤῥαγοὺτ ὁ βαθμὸς ναυάρχου, τίτλος προτοῦ μὴ ὑπάρχων ἐν τῷ ναυτικῷ τῆς ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας.

Τὸν ναύαρχον Φαῤῥαγοὺτ μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν ἐπιτελείου θὰ ἴδωσιν οἱ ἕλληνες κάτοικοι πολλῶν παραλίων τοῦ Αἰγαίου. Φερόμενοι πρὸς αὐτὸν ὡς ἐν γνώσει τῶν δαφνῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων στέφεται ἡ γηραιά του

Ὁ ναύαρχος Φαῤῥαγοὺτ.

κόμη, θ' ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν εἶναι ἄγευστοι τῆς συγχρόνου ἱστορίας, καὶ ὅτι οἴδασιν ἀείποτε νὰ τιμῶσι τοὺς ἀγωνιστὰς τῶν τοῦ κόσμου ἐλευθεριῶν. Ἀρκεῖ πλέον· μὴ ἀφίνωσι μόνους τοὺς Φράγκους νὰ περιποιῶνται καὶ νὰ φιλοξενῶσι τοὺς Φράγκους των. Ἀρκεῖ· διότι τοῦτο μεγάλως μᾶς ἐζημίωσεν ἐν τῇ κοινῇ τῆς Εὐρώπης γνώμῃ. Παραιτοῦντες τοὺς ξένους κατοίκους τῶν τόπων μας νὰ μορφόνωσι τὴν κρίσιν τῶν ξένων τῆς Δύσεως περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων, ἐγκαταλείπομεν αὐτοὶ ἑαυτοὺς εἰς εἰσαγγελεῖς, ἀπέναντι τῶν ὁποίων οὐδένα θέτομεν συνήγορον. Οἱ ἄνδρες μας, αἱ γυναῖκες, οἱ νέοι, αἱ κόραι, πάντες ἂς ὑποδεχθῶσι τὸν Φαῤῥαγοῦτον μετὰ μειδιάματος φιλοφρονητικοῦ· ἵνα ἴδῃ ὅτι ζῶμεν, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα τῆς Ἀνατολῆς ἡ ζωὴ, καὶ ὅτι, ἂν φαίνεταί τι μειδίαμα εἰς τὴν γῆν ἣν ἐθρήνησεν ὁ Βύρων, « τὴν γῆν τῆς κυπαρίσσου καὶ τῆς μύρτου », τοῦτο, ἂν καὶ πεπικραμμένον, εἶναι πάλιν τὸ τῶν πρώτων οἰκιστῶν αὐτῆς.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ.

Εἴς τε τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητριῶν τῆς ἰατρικῆς τέχνης αὐξάνει ὁσημέραι. Εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν τῆς Ζυρίχης (Ἑλβετία) σπουδάζουσιν ἐξ νεάνιδες, ὧν αἱ τρεῖς εἶναι Ἀγγλίδες. Ἐκ τῆς αὐτῆς σχολῆς ἐξῆλθε πέρυσι τελειοδίδακτος καί τις Ῥωσσὶς, λαμπρῶς ἀπαντήσασα εἰς τὰς τελευταίας αὐτῆς ἐξετάσεις, καὶ λαβοῦσα τὸ δίπλωμα διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς. Αὕτη καὶ ἐνυμφεύθη ἔπειτα ἰατρόν τινα ἐν Βιέννῃ διαμένοντα.

Η ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ.

ΚΛΙΜΑ, ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ, ΕΘΙΜΑ.

(Ἴδε σελ. 111.)

Εἰς τὴν μεταφορικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, οἱ Ἀβυσσινοὶ παρομοιάζουσι τὴν πατρίδα των πρὸς τὸν κάλυκα τοῦ ἄνθους ὃ καλοῦσι δενεγελὰτ (εἶδος κνήκου, τουρκιστὶ κνᾶ), ἐπειδὴ τὰ ὡραῖα πέταλα τοῦ ἄνθους τούτου περικυκλοῦνται ὑπὸ ἀκανθῶν κεντουσῶν τοὺς ἁπτομένους αὐτοῦ. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἐν μέρει ὀρθὴ, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς Ἀβυσσινίας παρίσταται οἰκτρὰ εἰς τῶν Εὐρωπαίων τὰ ὄμματα. Εἶναι μὲν εὔφορος ἡ γῆ, καὶ τὸ κλίμα πολλαχοῦ συγκεκραμένον, καὶ ὁ λαὸς νοήμων καὶ ζωηρὸς, ἀλλὰ περιστοιχίζεται πανταχόθεν ὑπὸ βαρβάρων, ἀδιαλείπτως ἐπιχειρούντων ἐπιδρομὰς καὶ περιστελλόντων τὴν χώραν.

Ἀφ' ἑνὸς ἤδη αἰῶνος οἱ νεγοῦσοι (αὐτοκράτορες) ἀφῆκαν τὴν ἐξουσίαν νὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς τοποτηρητὰς αὐτῶν, τοὺς λεγομένους ῥάζ, ἤτοι ἐπάρχους· ἐξ οὗ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος κατέστη ἀδιάλειπτος, οἱ ἄγριοι ἀπειλητικώτεροι, ἡ κοινωνία παρελύθη, ὁ τόπος κατέστη στρατόπεδον, πᾶς δὲ κάτοικος στρατιώτης. Καὶ πανταχοῦ λοιπὸν ἐπιπολάζει ἡ στρατιωτικὴ στολὴ, ἥτις εἶναι ἄλλως τε ἁπλουστάτη. Πολλοὶ μὲν εἶναι ἕως ἄνω τῶν γονάτων γυμνόποδες, ἄλλοι δὲ φοροῦσι πανταλόνιόν τι βραχὺ βαμβάκινον, μόλις καταβαῖνον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς κνήμης, ῥίπτουσι δὲ περὶ τὸ σῶμα μακράν τινα χλαμύδα λευκὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, καὶ ἐπ' αὐτῆς μακρόμαλλον δορὰν προβάτου, κεκοσμημένην ἐνίοτε διὰ λωρίδων περικεκομμένων. Καὶ οἱ μὲν χριστιανοὶ ἔχουσι τὴν κόμην μακράν, τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, καὶ φέρουσι περὶ τὸν τράχηλον μετάξινόν τι πλεκτάνιον (ματὰπ), ἐξ οὗ διακρίνονται· οἱ δὲ Ὀθωμανοὶ φοροῦσι, καθὼς οἱ Ἄραβες ὁμόθρησκοι αὐτῶν, μικράν τινα κίδαριν, πολλάκις περιτυλίσσουσαν τὴν κεφαλὴν, καὶ περὶ τὸν τράχηλον κρεμάζουσι παντοῖα φυλακτήρια. Ἡ ἀσπὶς των εἶναι ἐκ δέρματος ῥινοκέρωτος· ἐπικοσμεῖται δὲ καὶ διὰ μακροῦ τινος τεμαχίου δορᾶς προβάτου, ἀπολήγοντος συνήθως εἰς ὀξύ. Τινὲς προσθέτουσιν εἰς τὴν ἀσπίδα των καὶ ἑτέραν ὀλίγον παρέκει λωρίδα σκυτίνην, ἔχουσαν τὸ σχῆμα λόγχης, καὶ ἐπικεκοσμημένην διὰ κομβίων καὶ κεφαλῶν ἥλων, καὶ παντοίων μεταλλικῶν πετάλων ἐπεξεργασμένων. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν φεροῦνται τυφεκίου, κρατοῦσι μίαν ἢ καὶ δύο λόγχας, ὀξυτάτην ἐχούσας τὴν αἰχμήν·

τῶν δ' ἄλλων τὰ τυφέκια, εἰσαχθέντα εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, ἀνάπτονται διὰ θρυαλλίδος. Ἡ ἀγρία στολὴ αὕτη ἔχει τι ἀρειμάνιον ὅταν ἦναι πολλοὶ ὁμοῦ συνηγμένοι, οἱ μὲν πεζοὶ, οἱ δὲ ἔφιπποι, ἕτεροι δὲ ἐπὶ ἡμιόνων. Οἱ ἀξιωματικοὶ διακρίνονται τῶν ἄλλων ἐκ τῆς πληθύος τῶν κοσμημάτων, πολλάκις δὲ καὶ ἐκ στενῆς τινος ταινίας κοκκίνης, ἣν δένουσι περὶ τὸ μέτωπον. Οὗτοι δ' ἔχουσι καὶ ἀκολουθίαν πολλῶν ὑπηρετῶν.

Ὁσάκις ὁ βασιλεὺς ἐξέρχεται εἰς ἐκστρατείαν, ἐκδίδει τρεῖς διακηρύξεις. Ἡ πρώτη διαλαμβάνει τὰ ἑπόμενα· « Ἀγοράσετε τοὺς ἡμιόνους σας καὶ ἔχετε ἑτοίμας τὰς ζωοτροφίας, ἐπειδὴ τὴν δεῖνα ἡμέραν ὅσοι μὲ ζητήσωσιν ἐδῶ δὲν θὰ μ' εὕρωσιν. » Ἡ δευτέρα διακήρυξις ἐκδίδεται χρείας τυχούσης μετὰ μίαν ἑβδομάδα· φέρει δὲ τὰ ἑξῆς· « Δενδροτομήσατε τὸν καν-» τούφαν εἰς τὰ τέσσαρα τῆς γῆς πέρατα, διότι ἀγνοῶ » ποῦ θὰ κατευθυνθῶ. » Καντούφαν δὲ ὀνομάζουσιν οἱ Ἀβυσσινοὶ φοβερόν τι δενδρύλλιον, εἶδος ἀκακίας, μέγα φέρον πρόσκομμα εἰς τὴν πορείαν τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἱππικοῦ, οὗτινος αἱ μακραὶ κόμαι καὶ αἱ ἐξηρτημέναι οὐραὶ ἐμπλέκονται εἰς τὰς ἀκάνθας. Ἡ δὲ τελευταία διακήρυξις φέρει τάδε· « Ἐσκήνωσα ἐπὶ τῶν » ὀχθῶν Ἀγγρὰπ καὶ Καγχά. Πᾶς ὅστις δὲν ἔλθῃ παρ' » ἐμὲ θὰ τιμωρηθῇ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη. »

Ὅτε τὸ κράτος ἔτι ἤκμαζε κατὰ δύναμιν, ὑπῆρχεν ἐν Ἀβυσσινίᾳ εἶδός τι τακτικοῦ στρατοῦ, ἀποτελοῦντος τὸν πυρῆνα τῶν δυνάμεων τοῦ νεγούσου, ὧν αἱ πλεῖσται ἦσαν ἄτακτοι. « Οἱ στρατιῶται, λέγει περιηγητής τις, ἐπροχώρουν συγκεχυμένοι, καὶ ἐνῷ οἱ πλεῖστοι αὐτῶν δὲν εἶχον ἔτι ἐξέλθει τῆς πόλεως, ἱκανοὶ κατέφθανον ἤδη εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔμελλον νὰ σταθμεύσωσι. Μετὰ τῶν ἐκστρατευόντων ἐν τοιαύτῃ ἀκαταςασίᾳ ἤρχοντο καὶ πλεῖσται γυναῖκες, φέρουσαι δίκην κτηνῶν φορτία βαρύτατα· καί τινες μὲν ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἔγκυοι, ἕτεραι δ' ἐβάσταζον καὶ τὰ βρέφη των εἰς τὸν μαστόν. Καὶ ἠκολούθουν λοιπὸν οὕτω τοὺς δεσπότας των, ἤτοι τοὺς συζύγους, εἰς τὸν πόλεμον, βαλλόμεναι εἰς νέους κόπους ἅμα ἔφθανον εἰς τὸν ςαθμόν· διότι ἀντὶ ν' ἀναπαυθῶσιν ἐκεῖ, ὡς οἱ ἄνδρες, ἡτοίμαζον τὸ φαγητὸν αὐτῶν. Ἀλλ' ὅμως, ἀντὶ νὰ ταῖς φαίνεται ἐπαχθὴς ὁ βίος οὗτος τῶν τυχῶν καὶ κινδύνων, τοὐναντίον ταῖς εὐηρέστει· πρᾶγμα ἀκατανόητον πρὸς τὰς ἡμετέρας γυναῖκας· ὑφίσταντο εὐθύμως πᾶσαν κακοῦχίαν, καὶ ἀγογγύστως ἔπραττον τὰς ἐπιπονωτάτας τῶν ἐργασιῶν. Οἱ δὲ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ, ἀντὶ νὰ φροντίσωσι περὶ τάξεως εἰς τὴν πορείαν τῶν στρατευμάτων, ἐπτέρνιζον τὰ ἐξαίρετα αὐτῶν ὑποζύγια, ὅπως φθάσωσιν ὅσον τάχιστα εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως· τοῦτο δὲ περιςοιχιζόμενοι ὑπὸ βαρβαρικῆς τινος μουσικῆς, κατακηλούσης τὰς ἀκοάς των. Τοιαύτη ἀταξία ἐπεκράτει, ὥστε πεντήκοντα ἄνδρες συμπεπυκνωμένοι εὐκόλως θὰ ἔτρεπον εἰς φυγὴν ὅλας ἐκείνας τὰς ὁρδάς· καὶ ὅμως ὁ στρατὸς οὗτος, καίτοι οὕτω συγκεχυμένος καὶ ἄτακτος, ὅλος ὁμοῦ εἶχεν ἀληθῶς φοβερὰν τὴν ὄψιν ἐκ τοῦ ἀγρίου ἱματισμοῦ του καὶ τοῦ πλήθους τῶν στιλπνοτάτων λογχῶν ἃς ἔφερεν.

» Εἶδον τοὺς ἀρίστους τῶν πολεμιστῶν τούτων συνελθόντας ἵνα πυροβολήσωσι κατὰ στόχον, πρὸς γύμνασιν καὶ ἐνταῦτῷ διασκέδασιν. Ὅλοι εἶχον τυφέκια μακρὰ, ἀναπτόμενα διὰ θρυαλλίδος· ἐπειδὴ δὲ ἡ πυρῖτίς των, οὖσα κατεσκευασμένη ἐν τῷ τόπῳ, ἦτο χονδροειδεστάτη, ἔπρεπε νὰ τὴν τρίβωσιν ὅπως εἰσχωρῇ εἰς τὸ τρῆμα τοῦ ὅπλου· βλήματα δὲ μετεχειρίζοντο σιδηρᾶ, καὶ πρὶν ἢ πυροβολήσωσιν ἐστήριζον πάντοτε τὸ τυφέκιον ἐπὶ δένδρου ἢ πέτρας, καὶ ἀφοῦ πολλὴν ὥραν παρέμενον σκοπεύοντες, ἀπεφάσιζον τέλος νὰ σύρωσι τὸ σκανδάληθρον· ἀληθὲς δὲ εἶναι ὅτι, μετὰ τοσαύτην ἐπιστασίαν καὶ χρονοτριβὴν, σπανίως ἀπετύγχανον. Ἀπῆλθον μετὰ ταῦτα πρὸς κυνηγεσίαν, καὶ ἐπιστρέψαντες ἔφερον ἱκανοὺς γῦπας, τοὺς ὁποίους ἐφιλοδώρησαν εἰς τὸν στρατηγόν· οὗτος δὲ τοὺς ἀντήμειψε δόσας εἰς ἕκαστον φιάλην ὑδρομέλιτος. Οἱ τυφεκισταὶ τῆς Τιγραίας φημίζονται ὡς οἱ ἐπιτηδειότατοι πάντων· μᾶς διηγήθη τις ὑπηρέτης, ὅτι πρὸ τῆς ἀφίξεως εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν Ἕλληνός τινος, Ἠλιοῦ ὀνομαζομένου, οἱ πολεμισταὶ τῆς ἐπαρχίας Χόας, ὁσάκις ἤθελον νὰ πυροβολήσωσιν, ἔπρεπε νὰ συνέλθωσιν ἀνὰ τρεῖς εἰς ἕκαστον τυφέκιον· καὶ ὁ μὲν ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἐγονυπέτει, ὁ δὲ ἐστήριζε τὸ ὅπλον εἰς τὸν ὦμον τοῦ γονυπετήσαντος, ὁ τρίτος δὲ, φέρων θρυαλλίδα ἀναμμένην, μετέδιδε τὸ πῦρ διστάζων καὶ προφυλαττόμενος· ἐπὶ δὲ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ἠτένιζον πρὸς ἀλλήλους ἔντρομοι οἱ τρεῖς ἀθληταὶ, ὡς ἀποροῦντες πῶς ἔζων εἰσέτι· ἔπειτα δ' ἐπαινοῦντο ἀμοιβαίως διὰ τὸ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα.

» Εἰς περιστάσεις τινὰς, παραδείγματος χάριν, ὁσάκις ὁ ῥάς εἰσέρχεται εἰς τὰς πόλεις, οἱ στρατιῶται προβαίνουσιν ἐν ἀταξίᾳ ὀλιγωτέρᾳ τῆς συνήθους. Ὁ στρατὸς τότε ἐπιδεικνύει ὅλην αὐτοῦ τὴν πολυτέλειαν. Τὰ λευκὰ ἱμάτιά του εἶναι καθαρώτατα· οἱ ἀξιωματικοὶ στολίζονται διὰ μικρῶν μανδύων ἐκ βελούδου κοκκίνου, ὧν αἱ ἄκραι εἶναι κομψῶς περικεκομμέναι, καὶ κυματοῦσι ζωγραφικῶς εἰς τὸν ἀέρα ὅταν οἱ ἵπποι καλπάζωσιν. Ἐνίοτε καὶ αὐτὸς ὁ ῥάς εἶναι ὁλοπόρφυρος, κρατεῖ δὲ καὶ πέτασον εὐρωπαϊκὸν ἐκ πρασίνου ὑφάσματος μεταξίνου. Οἱ ἀνδρειότεροι τῶν μαχητῶν φοροῦσι βραχιονιστῆρα ἐκ χαλκοῦ ἐπικεχρυσωμένου, θαυμασίου τὴν χάριν· οἱ ἱερεῖς φοροῦσι ποικιλοχρόους μεταξίνας στολάς· ἡ μουσικὴ πλαταγεῖ φοβερῶς· αἱ γυναῖκες εἶναι καταστόλιστοι.

» Εἰς τὰ συμπόσια τὰ διδόμενα συνήθως μετὰ τὰς μάχας ἢ τὰς νίκας, εἰσάγονται ἀοιδοὶ μέλποντες ὕμνους, ὁποῖος ὁ ἀκόλουθος·

« Θεόδωρος ὁ Νεγούσης, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν καὶ κύριος, εἶναι τῶν Γαλλάσων ὁ τρόμος· φεύγουσι τὴν συνάντησίν του οἱ ἀνδρειότατοι αὐτῶν, διότι ἀπείρους ἠκρωτηρίασεν. Ὁ Νεγούσης Θεόδωρος ὑπάρχει ἀήττητος· πανταχοῦ ἕπεται αὐτῷ ἡ νίκη· ἡ φωνή του θροεῖ τὰς φάλαγγας τῶν πολεμίων, καὶ ἡ λόγχη του ἐξακοντίζει θάνατον! Ἂς τρέμωσιν οἱ ἐχθροί του! ἐπεξερχόμενος κατ' αὐτῶν θὰ τοὺς διασκορπίσῃ, καὶ θ' ἀναφανῇ μεταξὺ ἡμῶν ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ του, ὡς ὁ Χριστὸς ὁ ἀναστὰς μετὰ τριήμερον ἀπουσίαν. »

» Τοὺς ἀοιδοὺς διαδέχονται οἱ μουσικοί. Τούτων ἡ λύρα ἔχει σχῆμα ῥόμβου· εἶναι ξυλίνη καὶ σκεπάζεται ὑπὸ μεμβράνης λίαν τετανυσμένης· ἀλλ' ἡ λαβὴ τοῦ ὀργάνου εἶναι στέλεχός τι ὅλως ἀτέχναστον, μίαν μόνην ἔχον χορδὴν, ἥτις ὑπὸ τὸ τοξάριον ἀναδίδει ἤχους ὀξεῖς καὶ κλαγγώδεις. Χορεύοντες δὲ εἰς τοὺς ἤχους τῶν ὀργάνων των, προσπαθοῦσιν ἐκ διαλειμμάτων νὰ μιμηθῶσι τὴν κραυγὴν ζώου τινὸς, ἐξ οὗ καταθελγόμενον τὸ ἀκροατήριον, ὡς μαινόμενον ἐπευφημεῖ. »

Εἴπομεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀβυσσινῶν ὀνομάζεται ὑπ' αὐτῶν ἀποῦνος (ταὐτόσημον τοῦ Πατὴρ ἡμῶν), καὶ ὅτι καλοῦσιν αὐτὸν ἐκ Καΐρου, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸν ἐκλέξωσι μεταξύ των· ὁ ἀποῦνος πρέπει νὰ ἦναι λευκόδερμος ἄνθρωπος· ἔχει δὲ οὗτος ἐκ κανονικῶν καὶ ἐκτάκτων προσόδων περὶ τὰς 30,000 φράγκων κατ' ἔτος. Εἴπομεν προσέτι ὅτι ὁ ἀποῦνος ἔχει ἰσόβαθμον, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχίαν τῶν Ἀβυσσινῶν, τὸν ἐτσεγὲ, ἀνώτατον ἡγούμενον τοῦ μοναστικοῦ τάγματος, καὶ ἐπιτηρητὴν τοῦ ἀπούνου. Μετὰ τὸν ὁσιώτατον τοῦτον πατέρα ἐπέρχονται ὁ λικᾶς καενὰτ, ἤτοι ὁ δικαστὴς τῶν κληρικῶν, ὁ κορὸς, ὁ κομοὺς, τίτλοι παραπλήσιοι τοῦ τῶν καθ' ἡμᾶς πρωτοσυγκέλλων, ἀρχιμανδριτῶν, κλπ.· τέλος δὲ οἱ ἁπλοῖ ἱερεῖς (κεῖς) καὶ οἱ διάκονοι (διακόν).

Ὡσαύτως εἴπομεν ὅτι οἱ τεπτέραι ψάλλουσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις· οὗτοι δὲ, καίτοι λαϊκοὶ, εἶναι ὑπόχρεοι νὰ γινώσκωσι τὴν ἱερὰν ἱστορίαν, ἣν καὶ σπουδάζουσιν εἰς τὰς ἐν Γονδάρῳ, Ἀξούμῳ, Δεβραλιβάνῳ καὶ Χαλιβέλᾳ σχολάς. Ὁ ἀνώτατος δικαστὴς τοῦ κράτους (λικᾶ μουκοὺς) εἶναι ἐκ τοῦ σώματος τῶν τεπτερῶν.

Κατὰ τὰ ἔτη 1839-1843 ἐπέμφθη εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν παρὰ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἐπιτροπὴ ἐπιστημονικὴ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς χώρας ταύτης· λοιπὸν εἷς τῶν τῆς ἐπιτροπῆς περιέγραφεν ὡς ἑπομένως τὴν ὑποδοχὴν ἥτις εἶχε γίνει πρός τινα ἀποῦνον, ἐλθόντα κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐκ Καΐρου.

« Ἡ περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀπούνου ἀγγελία, λέγει ὁ περιηγητὴς, διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ καθ' ὅλην τὴν Ἀβυσσινίαν, καὶ οἱ κάτοικοι ἔτρεχον πανταχόθεν ἵνα παρευρεθῶσιν ἐπὶ τῆς πορείας του καὶ λάβωσι τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ· ἀλλ' εἰς τὸ Ἄξουμον συνήχθησαν οἱ σοφώτατοι τῶν τεπτερῶν, ἀνυπομονοῦντες νὰ ἴδωσι τὸν νέον πνευματικὸν πατέρα, μάλιστα δὲ νὰ συνδιαλεχθῶσι μετ' αὐτοῦ· ἐπειδὴ, καίτοι κατείχοντο ὑπὸ βαθυτάτου πρὸς αὐτὸν σεβασμοῦ, εἶχον περιέργειαν νὰ μάθωσι τίνα τῶν διαφόρων περὶ τῆς φύσεως τοῦ Χριςοῦ δοξασιῶν ἠσπάζετο. Ἀνείχετο δὲ ἀρά γε τὰς ἄλλας δοξασίας, ἢ ἦτο πολέμιος αὐτῶν; Ἤδη ἕκαστος τῶν θεολόγων τούτων παρεσκεύαζε τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα, ὅπως ἀντιτάξῃ αὐτὰ ἐν περιπτώσει ἀντιλογίας τοῦ πατριάρχου.

» Ὁ ἡγεμὼν τῆς Τιγραίας ἐξέδωκεν ἐξ Ἀδούης, τῆς πρωτευούσης του, διαταγὰς ἵνα ὑποδεχθῶσι τὸν ἀποῦνον ἐπὶ τῆς διαβάσεώς του μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀποχρώσης τιμῆς· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ υἱὸς τοῦ ἡγεμόνος ἐπορεύθη πρὸς προϋπάντησίν του εἰς τὰ μεθόρια. Οἱ σταθμοὶ ὠργανώθησαν κατὰ πάντα καὶ ἐφωδιάσθησαν διὰ παντοίων τροφῶν· λαμπρὰ ἡμίονος ἐκ τῶν βασιλικῶν σταύλων ἡτοιμάσθη διὰ τὸν ἀποῦνον, καὶ ἕτεραι διὰ τὴν ἀκολουθίαν του.

» Ἐπορεύθημεν λοιπὸν μετὰ λαοῦ ἀπείρου καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν προϋπάντησιν ταύτην, χάριν περιεργείας. Πᾶς ἀνὴρ ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ ἔφερε τεμάχιον ἅλατος, ὡς ἀναπόφευκτον ἀντιμισθίαν τῆς εὐλογίας· καὶ ἕκαστος τῶν τεπτερῶν εἶχε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ἕνα ἄρτον σίτινον, πεφυλαγμένον ἐντοσούτῳ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ σάκκου ἔνθα εὑρίσκετο ἡ κίδαρις καὶ τὸ λευκὸν ὀθόνιον, ἅτινα ὤφειλε νὰ φορέσῃ παρουσιαζόμενος εἰς αὐτόν.

» Μετὰ μιᾶς ὥρας δρόμον, διεκρίναμεν εἰς τὴν πεδιάδα οἰκοδόμημά τι φυλλοσκεπὲς, καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ σκηνὴν αἰγυπτιακῆς κατασκευῆς· περὶ δὲ τὴν σκηνὴν πολλοὺς ἀνθρώπους καθημένους καὶ περιμένοντας τὴν ἔλευσιν τῆς μεγάλης συνοδίας. Διαβάντες δ' ἐκεῖθεν, καὶ προχωρήσαντες ἔτι δεκαπέντε λεπτὰ, παρετηρήσαμεν μακρόθεν ἐρχομένην συνοδίαν ἀνδρῶν καθημένων ἐπὶ ἡμιόνων· προεπορεύετο δὲ τούτων εἷς ἱππεὺς, ὡς ὁδηγός. Ἐκ τῶν μελάνων ἐνδυμάτων τινῶν ἐκ τῶν ἐρχομένων, ὡς καὶ ἐκ τῶν βαμβακίνων πετάσων των, διεκρίναμεν τοὺς ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου. Τότε ὅλοι οἱ τεπτέραι ἐφόρεσαν τὰ λευκά των ὀθόνια, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἔλαβον ὄψιν ἀληθῶς ἱεροπρεπῆ· καὶ τότε εἴδομεν τὸν ἀποῦν Σαλάμαν ἐν μέσῳ τεσσάρων κληρικῶν κοπτῶν, τινῶν διερμηνέων του, καὶ ἄλλων ἀνδρῶν σταλέντων ἵνα φέρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν.

» Φθάσας εἰς τὴν σκηνὴν καὶ πεζεύσας ἤρξατο τῶν εὐλογιῶν. Ἐπὶ τούτῳ ὑπῆρχε πρὸ τῆς σκηνῆς περίβολός τις, χωρῶν ἕως διακοσίους ἀνθρώπους. Εἰσήγετο λοιπὸν ἐκεῖ ἀλληλοδιαδόχως τὸ πλῆθος τῶν πορευθέντων εἰς προϋπάντησιν τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσόδου ἔδιδε τὸ ἅλας του, τεμάχιον ἔχον εἰς τὸν τόπον ἀξίαν ἑνὸς σχεδὸν τουρκικοῦ γροσίου· ἔπειτα ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ περιβόλου, ὅπου ἐξερχόμενος τότε ὁ ἀρχιερεὺς ηὐλόγει τοὺς πάντας. Τινὲς ἐγονυπέτουν καὶ ἔξω τοῦ περιβόλου, ἀλλ' ὁ οἰκονόμος τοῦ ἀπούνου ἔτρεξε καὶ εἶπεν εἰς τούτους, ὅτι ὑποκλέπτοντες οὕτω τὴν εὐλογίαν δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζωσιν ἀγαθόν τι ἐξ αὐτῆς. »

Τοῦτο ἐφάνη εἰς τὸν γάλλον περιηγητὴν παράδοξον, ἐνῷ οὐδὲ τὰ παπικὰ συγχωροχάρτια δίδονται ἄνευ χρημάτων. Ἐν γένει ὅμως οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ πεφωτισμένοι ὄντες, ὁσάκις ποιήσωσι λόγον περὶ τῶν μὴ λατινικῶν ἐκκλησιῶν, προδίδονται ὡς κατὰ βάθος μισαλλόδοξοι, καὶ οἱονεὶ λησμονοῦσι τὰ τῆς Ῥώμης παρατράγῳδα. Τόσον ἰσχύουσιν αἱ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων προλήψεις! — Ἀλλ' ἐξακολουθοῦμεν μεταφράζοντες.

« Μετὰ περιεργείας πολλῆς καὶ τέρψεως εἶδον προπαρασκευαζομένην τὴν πάνδημον τελετήν. Εἶχον ςήσει μεγάλην τινὰ καὶ εὐρύχωρον σκηνὴν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔμελλεν ὁ κλῆρος νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ὅλην ἐν δεήσεσιν. Ἐκεῖ μετηνέχθησαν ὁ σταυρὸς καὶ τὸ εὐαγγέλιον· ἔπειτα εἰσῆλθον οἱ τεπτέραι μετὰ τοῦ ἡγουμένου αὐτῶν καὶ προεδιδάχθησαν τὰ διαδραματισθησόμενα ἐνώπιον τοῦ ἀπούνου. Τούτων δὲ γενομένων, τὸ πλῆθος ἐξήχθη ἀπὸ τοῦ περιβόλου, ὅπου κατεπολιόρκει τὸν ἅγιον πατέρα, καθήμενον ἐπὶ ἀνακλίντρου μεγαλοπρεπῶς, καὶ τότε ὁ κλῆρος ἐπροχώρησε τεταγμένος εἰς δύο γραμμὰς καὶ φέρων τὸ εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ν' ἀσπασθῇ· συγχρόνως δὲ τῷ προσέφερε καί τινας σταυροὺς ἐξ οὐρανοῦ πεσόντας διὰ θαύματος, κατὰ τὸ λέγειν τῶν Ἀβυσσινῶν. Ἔλαβον δ' ἔπειτα οἱ τεπτέραι διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς μικρόν τι ὄργανον, τσεναστσὲλ καλούμενον, καὶ ἐσήμανον δι' αὐτοῦ τὸν χρόνον, ἀρχίσαντες νὰ ψάλωσί τινα δοξολογίαν. Τὸ ὄργανον τοῦτο ἀναδίδει ἦχον ὁποῖον καὶ τὸ τρίγωνον. Σύγκειται ἐκ χαλκοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ συνίσταται ἐκ δύο κλωνῶν, ὧν ἕκαστος ἔχει μῆκος δύο δακτύλων· ἐπ' αὐτῶν δὲ τρίτος τις κλὼν, κινητὸς οὗτος ὡς τὸ βαρύδιον μικροῦ κῶδωνος, πλήττει ἄλλον τινὰ τέταρτον κλῶνα, προσκεκολλημένον ἐγκαρσίως εἰς τοὺς δύο πρώτους. Συγχρόνως δ' ἔκρουον καὶ τὸν πόδα κατὰ γῆς, καὶ ἐλάμβανον θέσεις διαφόρους, πα-

ρεχούσας εἰς τὸν χορὸν τοῦτον χαρακτῆρά τινα ἱεροπρεπῆ. Ἡ μουσικὴ αὐτῶν, πτωχὴ φωνῶν, ὡς εἶναι καὶ ἡ τῶν Κινέζων, παρῆγεν ὅμως ἐν τέλει, διὰ τὴν συμφωνίαν καὶ τὸ κάλλος τῶν μολπῶν, θρησκευτικὴν ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν ἐντύπωσιν· εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον ἐφάνη ἔχουσα ἀρχαϊσμόν τινα ἄξιον σπουδῆς.

» Μετὰ τὸ πρῶτον ᾆσμα, οἱ τεπτέραι, παραιτήσαντες τὸ τρίγωνον, ἤρχισαν σημειοῦντες τὸν χρόνον διὰ ῥάβδων ὁποῖαι αἱ ποιμαντικαί· εἷς δ' ἐξ αὐτῶν, κρεμάσας ἀπὸ τοῦ τραχήλου του τύμπανόν τι μακρόν, ἔκρουεν αὐτὸ διὰ τῶν χειρῶν ἀμφοτέρωθεν. Τότε ηὔξησεν ἡ κίνησις, ὁ δὲ ἡγούμενος, καθόσον ἡ μουσικὴ καθίστατο γοργοτέρα, ἐξήπτετο ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ. Πρὸς τὸ τέλος, ὁ τυμπανιστὴς ἐπεσφόδρυνε τοὺς κτύπους, καὶ περιῆλθε πρὸ τῶν ψαλτῶν μεγάλας ποιῶν χειρονομίας.

» Περὶ δὲ τὴν νύκτα ἀνήφθησαν ἄπειροι φανοὶ καθ' ὅλην τὴν πεδιάδα ὑπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ προσελθόντος ἐκ τῶν πέριξ· ἕκαστος δ' ἐσκήνωσεν αὐτόθι, ἵνα τὴν ἐπαύριον ἀκολουθήσῃ τὸν ἀποῦνον, μέλλοντα νὰ εἰσέλθῃ ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Τιγραΐας.

» Πραγματικῶς, τὴν ἐπαύριον, περὶ τὸ λυκαυγές, ἡ συνοδία ὅλη ἀνεχώρησεν. Εἶχον ἔλθει καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὁπλαρχηγοὶ μετὰ τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ πατριάρχου, ἡ δὲ γενικὴ ἀγαλλίασις ἀνεδίδετο διὰ κραυγῶν ἀτελευτήτων. Πολλαχοῦ διεκόπτετο ἡ πορεία ὑπὸ τοῦ κλήρου τῶν ἐκκλησιῶν τὰς ὁποίας ἀπηντῶμεν καθ' ὁδόν, ἐξερχομένου εἰς προσκύνησιν τοῦ ἀπούνου· ἐπανελαμβάνετο δ' ἑκάστοτε καὶ τῆς ψαλμῳδίας ἡ τελετὴ ἐκείνη. »

—

Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀβυσσινίας τῆς (7) 19 μαρτίου ἀνήγγελλον, ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ὑπερέβησαν τὰς κορυφὰς ὀρέων, ἐν τῶν ὁποίων εἶχεν ὕψος 11,000 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· ἐκεῖ δὲ ἠσθάνθησαν ψῦχος δριμύτατον. Καθ' ὅλην τὴν ὁδοιπορίαν ὀλίγιστα ἀπήντησαν χωρία· πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοὐλάχιστον ἐφαίνετο μεγίστη ὀλιγανθρωπία, ἴσως διὰ τὴν γειτνίασιν τῆς φυλῆς τῶν Γαλλάσων, φονευόντων, ὡς λέγεται, τοὺς Ἀβυσσινοὺς ἄνδρας, καὶ φειδομένων μόνον τῶν γυναικῶν. Καὶ ἀληθῶς οἱ Ἄγγλοι ἀπήντησαν ἐκεῖ μόνον γυναῖκας, μετακομιζούσας καρποὺς δημητριακοὺς πρὸς τὸ Ἄνταλον. Τούτων δὲ πολλαὶ ἐφαίνοντο εὐειδεῖς, ἐλαιόχροοι, ὄψεως παραπλησίας τῆς τῶν Ἱσπανίδων κατὰ τὸ χρῶμα· ἦσαν ὅμως ὑπαρώταται, μὴ γινώσκουσαι τὴν χρῆσιν τοῦ σαπωνίου, καὶ ἀλείφουσαι ἢ μᾶλλον καλύπτουσαι τὴν κόμην αὐτῶν δι' εἴδους τινὸς λίπους.

Ἀβυσσινὸς ἱερεύς.

Φθάσαντες δὲ οἱ Ἄγγλοι εἰς τὴν λίμνην Ἀσχάγγην, παρὰ τὰς περιγραφὰς τῶν περιηγητῶν, παριστώντων αὐτὴν ὡς θάλασσαν, τὴν εὖρον μόλις ἔχουσαν τεσσάρων μιλίων μῆκος καὶ τριῶν πλάτος. Ἀλλ' ἡ περὶ τὴν λίμνην ταύτην κοιλὰς εἶναι ἐκ τῶν τερπνοτάτων, κατάφυτος καὶ γονιμωτάτη. Ἐπὶ τῶν πέριξ αὐτῆς κορυφῶν διεκρίνοντο χωρία, εἰς μέρη δυσπρόσιτα, διὰ τὸν φόβον τῶν Γαλλάσων. Εἴς τινα μέρη τὸ ἔδαφος ἦτο πηλῶδες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικίνδυνον· ἀξιωματικός τις εἶχε βυθισθῆ αἰφνιδίως ἕως μέχρι τῶν ὤμων, καὶ, ἄνευ τοῦ ὑπηρέτου αὐτοῦ, θὰ ἐπνίγετο.

Ἀστεῖόν τι συνέβη ἐνῷ διέβαινεν ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς ἐκ τῆς λίμνης Ἀσχάγγης. Εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ στρατόπεδόν των πλάνης τις ἀοιδὸς ἀβυσσινός, φέρων ὄργανόν τι ὁμοιάζον πρὸς τὸ λαγοῦτον· ἐκεῖ δ' ἐκάθισε καὶ ἤρχισε νὰ ᾄδῃ παίζων συγχρόνως τὸ ὄργανον.

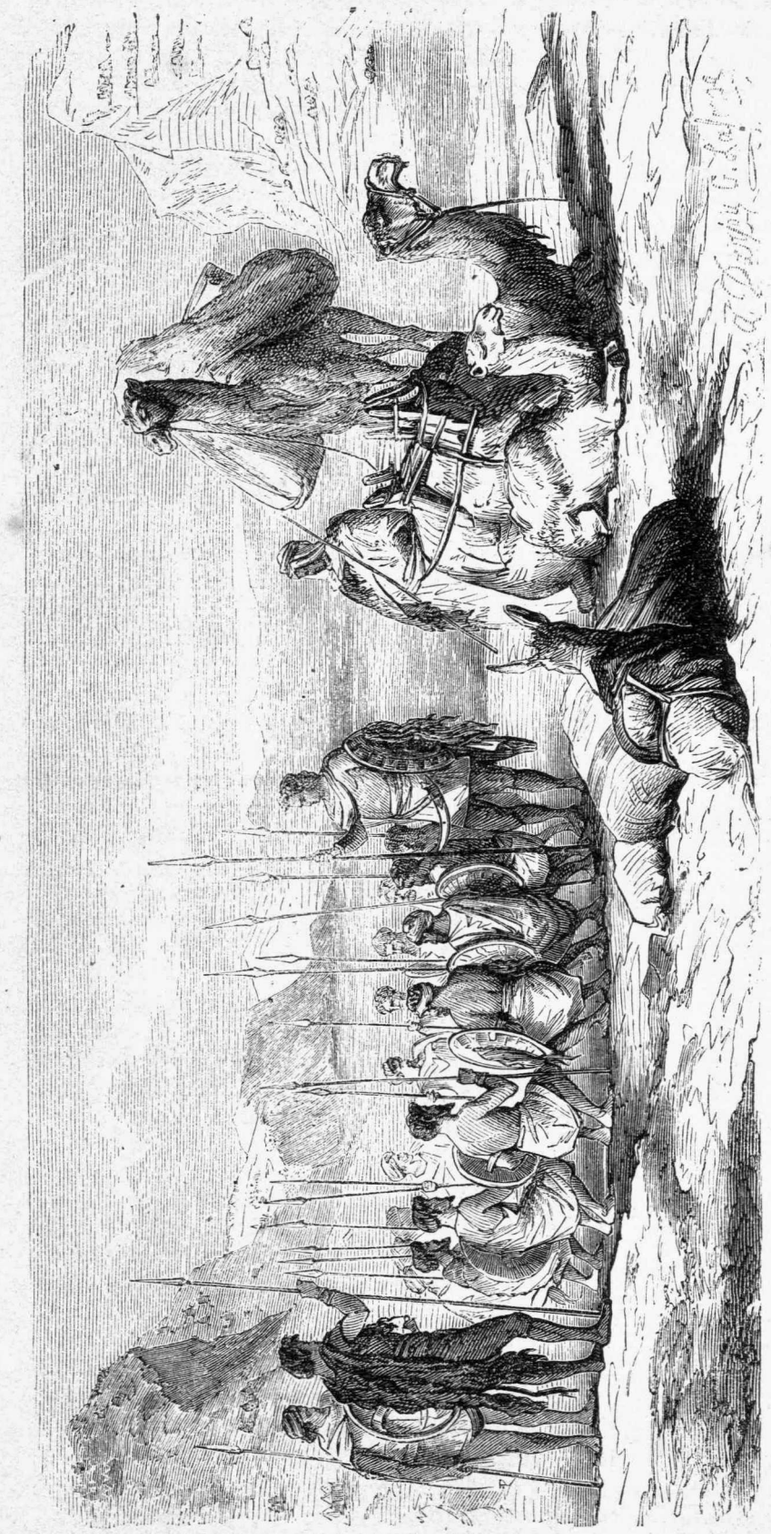

Στρατιωτικὸν συμβούλιον Ἀβυσσινῶν.

Ἡ λέξις Μαγδάλα ἐπανελαμβάνετο πολλάκις ἐντὸς τοῦ ᾄσματός του, ἐξ οὗ ὑπέλαβον οἱ ἀξιωματικοὶ ὅτι ἐπηύχετο αἵσια εἰς αὐτούς, πορευομένους πρὸς ἅλωσιν τῆς Μαγδάλας· ἀλλ' ὁ διερμηνεὺς τοῖς εἶπεν ἔπειτα ὅτι, τοὐναντίον, ὁ ἀοιδὸς ηὐχήθη τὴν ἧττταν αὐτῶν, καὶ ἔψαλε τὴν φοβερὰν ἐκδίκησιν τοῦ Θεοδώρου ἐπὶ τῶν ἡττηθησομένων. Ἠπόρησαν διὰ τὴν τόλμην, ἀλλὰ καὶ ἐγέλασαν οἰκτείροντες τὸν ἄθλιον.

Τὰ πράγματα σήμερον σπεύδουσι. Μόλις ἤκουσεν ἡ Εὐρώπη τὴν ἄφιξιν τῆς ἀγγλικῆς ἐκστρατείας εἰς Μαγδάλαν, καὶ συγχρόνως ἔμαθεν ὅτι ἐπιστρέφει ἡ ἐκστρατεία αὕτη οἴκαδε, ἄρασα ὁριστικωτάτην νίκην, καὶ τυχοῦσα τοῦ πεθυμένου. Ἐρανιζόμεθα τὰ ἑπόμενα ἐκ τῆς ΗΜΕΡΑΣ, ἀρυσθείσης αὐτὰ ἐκ τοῦ «Χρόνου», ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου.

« Ὁ βασιλεὺς Θεόδωρος ἐφονεύθη. Οἱ αἰχμάλωτοι ἠλευθερώθησαν. Αἱ ἀπώλειαι τῶν Ἄγγλων συνίστανται εἰς δέκα περίπου τραυματίας. Ὁ στρατὸς ἐπιστρέφει εἰς τὰ ἴδια. Δὲν ὑπάρχει βεβαίως εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ πολέμου παράδειγμα ἐκστρατείας, ἀποφασισθείσης μετὰ τοσαύτης ἀποστροφῆς, σχεδιασθείσης μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, καὶ ἐκτελεσθείσης μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ ἐντελείας. Ὁ Κ. Ῥοβέρτος Ναπιὲρ ἐδικαιοῦτο νὰ γράψῃ ὡς ὁ Καῖσαρ· « ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα. » Τῇ 10 ἀπριλίου, ὁ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ στρατὸς εὑρίσκετο εἰς ἀπόστασιν δέκα μιλίων ἐκ τῆς Μαγδάλας. Ὁ ἐχθρὸς ἦτο πολυάριθμος καὶ κατεῖχε θέσεις ὀχυροτάτας. Τὰ κρημνώδη ὑψώματα, ἐφ' ὧν ἦτο ἐστρατοπεδευμένος, εἶχον καταστῇ ἔτι μᾶλλον ἀπρόσιτα διὰ τῶν πέριξ ἀνεγερθέντων ἀμυντικῶν ἔργων. Οἱ Ἄγγλοι ἐδίσταζον ἔτι ν' ἀποφασίσωσι κατά τινος μέρους ἔμελλε πρῶτον νὰ γίνῃ ἡ ἐπίθεσις, ὅτε ὁ

ἐχθρὸς κατήρξατο τῆς μάχης, ἐπιτεθεὶς πρῶτος κατὰ τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ. Ὑποστὰς μεγάλας ἀπωλείας, ἀπεκρούσθη· ἀλλὰ τὰ ἠθικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἥττης ὑπῆρξαν ἔτι μείζονα τῶν ὑλικῶν. Τὴν ἐπιοῦσαν, ἀμέσως ὁ βασιλεὺς Θεόδωρος ἐπρότεινε νὰ συνθηκολογήσῃ· ἀλλ' οὐδὲ τότε ἤθελε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀπελπιστικὸν τῆς θέσεώς του. Ὁ ἄγγλος ἀρχιστράτηγος ἐζήτησε τὴν ἄνευ ὅρων παράδοσιν πάντων τῶν αἰχμαλώτων, καίτοι ἐν γένει ὑπετίθετο ὅτι οἱ ἄγγλοι αἰχμάλωτοι εἶχον ἤδη θανατωθῆ. Τὴν αὐτὴν ὅμως ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Θεόδωρος ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἀγγλικὸν στρατόπεδον πάντας τοὺς Εὐρωπαίους, οὓς εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, μὴ σέργων ἔτι νὰ παραδοθῇ ὁ ἴδιος. Τότε τῷ ἐδόθη εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμία, ὅπως σκεφθῇ. Παρελθούσης καὶ τῆς προθεσμίας ταύτης ἀνωφελῶς, τῇ 13 ἀπριλίου διετάχθη ἡ ἔφοδος κατὰ τῆς Μαγδάλας, ἐπιτυχοῦσα πληρέστατα. Ἔκτοτε εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Θεοδώρου διεδόθη ἡ ἀπείθεια καὶ ἡ ἀποσύνθεσις. Τὸ ὀχυρότερον μέρος τῆς πόλεως ἐκυριεύθη, οἱ δὲ Ἀβυσσίνιοι ἀνὰ χιλιάδας κατέθετον τὰ ὅπλα. Ἀλλ' ὁ Θεόδωρος ἐπέμεινεν ἔτι ἀνθιστάμενος, καίπερ ὑπερασπιζόμενος μόνον ὑπὸ πιστῶν τινων ὀπαδῶν του. Τὰ πάντα ὅμως ἦσαν μάταια. Πᾶσα ἀντίστασις εἶχε καταστῆ ἀδύνατος. Οὐχ ἧττον ἄχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπρόκειτο ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη του, ὁ βασιλεὺς Θεόδωρος ἔδειξε τὴν συνήθη αὐτῷ πεισμονήν. Ἅμα ἰδὼν τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν προσεγγίζοντα, αὐτοχειριάσθη διὰ πιστολίου, ὅπως ἐκφύγῃ τοὺς ἐξευτελισμούς, εἰς οὓς προέβλεπεν ὅτι ἔμελλε νὰ ὑποβληθῇ ἕνεκα τῶν πράξεών του. Ἕτερον τηλεγράφημα λέγει ἁπλῶς ὅτι ὁ Θεόδωρος ἐφονεύθη. Ἀλλ' ἀδιάφορον τοῦτο· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι εἶδον καὶ ἀνεγνώρισαν τὸ πτῶμά του. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Θεοδώρου ὁ πόλεμος ἔληξεν. Ὁ τύραννος ἐκεῖνος ἀπήλλαξεν ἡμᾶς τοῦ κόπου νὰ σκεφθῶμεν ὁποία τιμωρία ὠφείλετο εἰς τὴν πεισμονήν του. Ὁ στρατηγὸς Νάπιερ παρεσκευάζετο νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Ἀγγλίαν τροπαιοῦχος.

» Ἡ ταχίστη καὶ ὁριστικὴ ἐπιτυχία τῆς ἡμετέρας ἐκστρατείας διὰ τῆς παντελοῦς ἐξοντώσεως τοῦ βασιλέως Θεοδώρου, οὐδόλως ἐκπλήττει ἡμᾶς. Μόνη ἡ παραβολὴ τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ μετὰ τοῦ ἐχθρικοῦ ἤρκει, ὅπως ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλίσῃ ἡμῖν τὸν θρίαμβον. Ἡ πάλη τῶν ἀνδρείων, ἀλλ' ἀπειθῶν Ἀβυσσινῶν κατ' ἄγγλων στρατιωτῶν, ἐξωπλισμένων δι' ἀγγλικῶν ὅπλων, ἐθεωρήθη ἐξ ἀρχῆς τοσοῦτον ἀπεγνωσμένη, ὥστε οὐδεὶς θρίαμβος τῶν ἀγγλικῶν ὅπλων κατὰ τῶν μαχητῶν τῆς Ἀβυσσινίας, ὅσον μέγας καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ, παρέχει ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ κομπάσωμεν. Τὰ δώδεκα κανόνια Ἀρμστρόγγ ἐπέβαλον σιγὴν εἰς τὸ ἐχθρικὸν πυροβολικόν. Ὁ δὲ πειθαρχῶν ἡμῶν στρατὸς ἀντετάχθη κατ' ἐχθροῦ ἀσυγκρίτως ὑποδεεστέρου. Ὅθεν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν μεγαλαυχοῦντες « ὅτι τὰ ἡμέτερα Chassepot ἐθαυματούργησαν. » Ἡ ἰδιαιτέρα ἀξία τῆς ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἀγγλικῆς ἐκστρατείας συνίσταται οὐχὶ εἰς τὸ ὅτι ἐθριαμβεύσαμεν κατὰ τῶν Ἀβυσσινῶν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ ὅτι ἐθριαμβεύσαμεν κατὰ τῆς Ἀβυσσινίας. Τὴν φύσιν εἴχομεν πολεμίαν· ἀλλὰ διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν ἡμῶν γνώσεων καὶ διὰ τοῦ ἡμετέρου διοργανισμοῦ ὑπερεπηδήσαμεν καὶ αὐτὰ τὰ μᾶλλον ἰσχυρὰ προσκόμματα. »

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ.

Ματαίως μέχρι τοῦδε ἐπειράθησαν οἱ τὰ τῶν Φράγκων ἀκρίτως ἀπομιμούμενοι νὰ εἰσάξωσι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν μονομαχίαν· τὸ φυτὸν τοῦτο τῶν βαρβάρων σταυροφορικῶν χρόνων εὐτυχῶς δὲν προκόπτει παρ' ἡμῖν. Ὅτε ὁ Αἴας καὶ ὁ Ἕκτωρ, ὅτε ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Πάρις ἐμονομάχουν, τὸ ζήτημα δὲν ἦτο περὶ ὄνου σκιᾶς· ἐπρόκειτο περὶ σωτηρίας λαῶν, καὶ ὄχι περὶ ἀνθοδέσμης πατηθείσης, ἢ αὐθάδους τινὸς λέξεως· καὶ τέλος ἄλλαι παρὰ ταύτας μονομαχίαι δὲν μνημονεύονται μεταξὺ ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Οἱ ἄνδρες οἵτινες ἀνεδεικνύοντο Μαραθωνομάχοι, προθύμως ὑπείκοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, ἐγίνωσκον νὰ περιφρονῶσι τὴν ζωήν· ὁ δ' ἑξαίσιος ἐκεῖνος πρὸς τὸν Εὐρυβιάδην λόγος, « πάταξον μέν, ἄκουσον δέ », διδάσκει ὅτι μόνον ἀμείνονες τοῦ Θεμιστοκλέους ἄνδρες ἠδύναντο ἴσως νὰ ἔχωσι τὴν φιλοτιμίαν μᾶλλον τῆς ἐκείνου εἰς τὰ τοιαῦτα εὔθικτον.

Ὁπωσδήποτε, παρὰ τοῖς ἔθνεσι τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης τὸ μονομαχεῖν δικαιολογεῖται, ἀφοῦ αἱ κοινωνίαι αὐτῶν καὶ τὸ ἀνέχονται, καὶ τὸ ἐπιβάλλουσι μάλιστα, ἐνῷ ἡ ἡμετέρα οὔτε τὸ ἀνέχεται. Παρ' ἡμῖν, ὅταν συμβῇ νὰ μονομαχήσωσι δύο ἄνδρες, θεωροῦνται ὡς ἄνθρωποι διαγωγῆς ὄχι κατὰ πάντα χρηστῆς, ἐκτὸς ἂν ἦναι στρατιωτικοὶ ἀμφότεροι· καὶ ὁ μὲν φονεύσας ἀποκηρύττεται ὡς ἀνὴρ βάραθρος, ἀποτρόπαιος· εἰς τὰς συναναστροφὰς ἀποφεύγεται· φρονεῖται ἱκανὸς νὰ τολμήσῃ πᾶν κακόν, ἀφοῦ ἀφήρεσε ζωὴν ἀνθρώπου· περὶ δὲ τοῦ φονευθέντος, οἱ πλεῖστοι ταλανίζουσιν αὐτὸν ὡς ἀνόητον. Ὥστε, ἐνῷ τὰ ἔθνη τῆς Δύσεως τιμῶσι μὲν τὸν θανατούμενον, δὲν μέμφονται δὲ τὸν θανατοῦντα, παρ' ἡμῖν ὁ μονομαχῶν ἐκτίθεται, ἐκτὸς τῆς ἀπωλείας τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς τιμῆς, ἥτις εἶναι ἡ μεγίστη τῶν ἀπωλειῶν. Πῶς λοιπὸν νὰ προτείνῃ ἢ νὰ δεχθῇ τις μονομαχίαν μεταξὺ κοινωνίας οὕτω κρινούσης περὶ αὐτῆς; ἢ πῶς δύναται νὰ προκόψῃ ἡ μονομαχία ἐν κοινωνίᾳ, ἥτις δικαίως ἀπαναίνεται τὸ πρᾶγμα τοῦτο;

Ἀλλ' ἔτυχε νὰ ἐρωτηθῶμεν· — Ὅταν ῥαπισθῇ τις λοιπὸν, τί πρέπει νὰ πράξῃ; — Ἂν οἱ περιεστῶτες, ἂν ἡ κοινὴ γνώμη κατεμέμφθη τοῦ τολμήσαντος τοιαύτην κακοήθειαν, τίνος ἄλλης ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως ἔχει χρείαν ὁ ἀδικηθείς; Ἀλλ' ἂν ὁ ῥαπισθεὶς συναισθανθῇ ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ηὐφράνθη ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν γενομένης ὕβρεως, τότε δίδει ῥάπισμα ἀντὶ ῥαπίσματος. — Καὶ ἂν ὁ ῥαπίσας πρῶτος ἦναι ἰσχυρότερος; — Ἂν ἦναι ἰσχυρότερος, θὰ ἔχῃ τὸν ἰσχυρότερόν του. Αὐτὸς, καίτοι αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἰσχυρότερον, δὲν συνεστάλη νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα εἰς ἐμὲ τὸν ἀσθενῆ. Μοὶ ἔδωκε λοιπὸν οὕτω τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῶ κἀγὼ κατ' αὐτοῦ ἄλλον τινὰ ἰσχυρότερον, ἂν ἔχω τοιοῦτον φίλον. Ἢ μήπως ἐν πολέμῳ, ὅταν πολλοὶ στρατιῶται ἴδωσιν ὅτι συνάδελφός των παλαίει κατὰ στρατιώτου πολεμίου ἰσχυροτέρου, τὸν ἀφίνουσιν ἀσθενῆ πρὸς ἰσχυρὸν νὰ μονομαχήσῃ, καὶ δὲν σπεύδουσιν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ; Ἢ εἶναι δίκαιον νὰ ὑβρίζῃ τις τοὺς τυχόντας, ἐπιτήδειος ὢν μονομάχος, ἔπειτα δὲ, ἂν δὲν ἀνέχωνται τὰς ὕβρεις του, νὰ τοῖς ἀφαιρῇ καὶ τὴν ζωήν; Ἀλλὰ ποῦ θὰ κατήντα οὕτως ἡ κοινωνία! Θὰ διῃρεῖτο εἰς λύκους καὶ εἰς πρόβατα.

Τῆς μονομαχίας ἡ συνήθεια εἰσήχθη εἰς Γαλλίαν ἐπὶ

Καρόλου Η'· κατὰ δὲ τοὺς αἰῶνας ιϛ' καὶ ιζ' τοιαύτη εἶχε γίνει κατάχρησις, ὥστε κατήντησεν εἰς αἰσχρὰς καὶ ἀτίμους ἐνέδρας. « Βάλε τρεῖς Γάλλους εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Λύβιας, ἔλεγεν ὁ Μονταῖγνος, καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑνὸς μηνὸς θὰ τοὺς ἴδῃς νὰ κατακοπῶσι, νὰ κατασπαραχθῶσι μεταξύ των. » Δύναται ἕκαστος νὰ ἴδῃ ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι τῶν καιρῶν ἐκείνων (ὑπὸ Aubigné, de l'Estoile, Brantôme, de Tallemant), ὅτι ἐκ τῶν εὐπατριδῶν τῆς γαλλικῆς αὐλῆς, ἀνδρῶν φερόντων τὰ ἐπιφανέστατα τῶν γαλλικῶν ὀνομάτων, ἀπὸ τοῦ Φραγκίσκου Α' μέχρι τοῦ Λοδοβίκου ΙΔ', οὐδεὶς σχεδὸν ἔμεινεν ἄνευ στίγματος, διὰ μίαν ἢ δύο ἱστορίας μονομαχιῶν, ἀποληξασῶν εἰς δολοφονίας. Κατὰ τὸν Loménie, ἐπὶ τοῦ Ἑνρίκου Β' (1589) ἐντὸς δεκαετοῦς ἐτῶν ἠριθμήθησαν ἕως 4,000 γάλλων εὐπατριδῶν φονευθέντων ἐν μονομαχίαις. Ὁ Ἑνρίκος Δ' καὶ ὁ Λοδοβίκος ΙΓ' ἐξέδωκαν διατάγματα περιστολτικὰ τοῦ κακοῦ τούτου, ἀλλὰ ματαίως· μέχρις οὗ ὁ Richelieu μετῆλθε τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ὡς ὅπλον κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας, στριχθεὶς εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς δημοσίας γνώμης. Ἀλλὰ μετὰ τὸν Λοδοβίκον ΙΔ' τὸ κακὸν ἔλαβε νέαν ἐπίτασιν.

Ἐπὶ τῆς παλινορθώσεως τῆς δυναστείας τῶν Βουρβόνων εἰς τὴν Γαλλίαν (1814), καὶ κατὰ τὰ μετ' αὐτὴν ἔτη, τὸ μονομαχεῖν κατέστη ὡς νόσος ἐπιδημικὴ τῶν φρενῶν. Διά τίποτε, διὰ ψύλλου πήδημα, κατὰ τὸν κοινὸν λόγον, προεκάλει εἷς τὸν ἄλλον εἰς μονομαχίαν. Ἄνθρωποι ἀγνώστου πολλάκις καταγωγῆς καὶ κοινωνικῆς τάξεως, ἐπιτηδειότατοι ὅμως εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων, ἐξύβριζον ἀναιτίως τὸν τυχόντα, φονεύοντες αὐτὸν ἀναποφεύκτως, ἐὰν ἤθελε νὰ τοὺς συνερισθῇ ἐκ ψευδοφιλοτιμίας, ἀπαντῶν εἰς τὰς προκλήσεις των· ἀλλ' οὐδέποτε τοιοῦτό τι δρᾶμα ὑπῆρξε φρικτότερον τοῦ συμβάντος ἐν ἔτει 183... εἰς μίαν τῶν νοτίων πόλεων τῆς Γαλλίας. Ἔζων κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν Βορδιγάλλῃ δύο τινὲς ἄνδρες, κατὰ πάντα διαφέροντες σωματικῶς τε καὶ ἠθικῶς, φίλοι ὅμως στενοὶ, καὶ τοὺς ὁποίους, ἐπειδὴ πανταχοῦ ἔβλεπον ὁμοῦ, εἶχον ἐπονομάσει « Ἀχωρίστους ». Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, μαρκήσιος Λιννιανοῦ (le marquis de Lignano) καλούμενος, — λέγομεν δὲ πρόσωπα ἀληθῶς ὑπάρξαντα, καὶ ὄχι μυθῴδη, — κατήγετο ἐκ τῆς Ἰταλίας. Οὗτος εἶχεν ἐκδοθῇ εἰς τὴν τέχνην τῶν ὅπλων, καθ' ὅλον τὸν βίον του εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀσχολούμενος. Ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη περιήρχετο τὴν Εὐρώπην διδασκόμενος εἰς ἕκαστον τόπον πᾶν ὅ,τι νέον ἢ τελειότερον ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ξιφομαχεῖν, καὶ νικῶν τοὺς ἀρίστους τῶν διδασκάλων τῆς τέχνης. Ἦτο δὲ τεσσαρακοντούτης· ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος, τὴν ὄψιν οὐδόλως ἐπιδεικτικός. Ὁ ἕτερος ἐκαλεῖτο Λουκιανὸς Κλαβὼ (Claveaux), καὶ τούτου ἡ οἰκογένεια ἦτο μία τῶν ἀρίστων τῆς Βορδιγάλλης. Οὗτος ἐδιδάχθη τὴν ὁπλομαχίαν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, καὶ τόσον ἔρωτα συνέλαβε πρὸς αὐτὴν, ὥστε εἰς αὐτὴν μόνην συνεκέντρωσεν ὅλους του τοὺς στοχασμούς· κατέστη δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπαράμιλλος ξιφομάχος. Τριακοντούτης τότε, ὁ Λουκιανὸς ἦτο ὑψηλὸς καὶ ὡραῖος ἀνὴρ, εὔρωστος ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς, καὶ ἀγαθὸς κατὰ βάθος.

Δυστυχῶς, ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ μαρκησίου Λιννιανοῦ, ἐξ οὗ διαφθαρεὶς κατέστη ὡς αὐτὸν προπετὴς καὶ πρὸς πάντας προκλητικός. Καθεκάστην ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Λουκιανὸς διεξιφίζοντο, σήμερον μὲν πρὸς τοῦτον, αὔριον δὲ πρὸς ἐκεῖνον, καὶ πάντοτε αὐτοὶ ἐνίκων· τόσον, ὥστε κατέστησαν ὁ τρόμος τῶν πολιτῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐγεννήθη εἰς αὐτοὺς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλίας, φθόνος τις ἀμοιβαῖος, προελθὼν εἰς ἕκαστον ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι καὶ ὁ ἕτερος εἶχεν ἴσας δυνάμεις· ὡς ἔχοντα λοιπὸν ἴσας δυνάμεις, ἐπεθύμει νὰ καταβάλῃ καὶ αὐτὸν, ὅπως καθέξῃ τὸν θρόνον μονώτατος. Αὐξανούσης τῆς σιωπηλῆς ταύτης ἀντιζηλίας, παρωξύνοντο ὑπ' αὐτῆς εἰς πράξεις ἀπανθρωποτάτας, ζητοῦντες (μέχρις οὗ ἔλθωσι καὶ αὐτοὶ μεταξύ των εἰς ῥῆξιν) τὰς τερατωδεστάτας καὶ παραδοξοτάτας μονομαχίας πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους, πολιτικούς τε καὶ στρατιωτικούς.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐδίδετο εἰς τὸ θέατρον ἡ πρώτη παράστασις νέου τινὸς μελοδράματος, καὶ ὁ Λουκιανὸς, παραλαβών τινα φίλον του, ἐπορεύθη ὡς θεατὴς καὶ ἐκάθισεν εἰς ἐδώλιόν τι πλησίον τῆς ὀρχήστρας. Μεταξὺ τῆς παραστάσεως ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου του φάκελλον παιζοχάρτων, θέτει τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῶν γονάτων πρηνῆ, ἀντὶ τραπεζίου, καὶ ἀρχίζει νὰ χαρτοπαικτῇ μετὰ τοῦ φίλου του. Ἔπαιζε δὲ, καὶ συγχρόνως ἐλάλει γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ, ὡς ἂν εὑρίσκετο ἐντὸς καπηλείου· καὶ τοῦτο ἐνῷ ὅλοι οἱ θεαταὶ προσεῖχον εἰς τὸν ὑψίφωνον, ᾄδοντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παθητικώτατόν τι μέλος, καὶ ἐτηρεῖτο παρὰ πάντων ἄκρα σιγή. Ἐγνώρισαν ὅμως ὅλοι τὸν Λουκιανὸν, καὶ τόσον τὸν ἐφοβοῦντο, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὴν ἐλαχίστην λέξιν. Ἀλλὰ ξένος τις καθήμενος ὄπισθεν αὐτοῦ ἐπὶ τέλους ἀνέκραξεν, « Ἀρκεῖ! ἀρκεῖ! καταντᾷ ἀφόρητον! δὲν ἀκούεται ὁ ἠθοποιός. » Στρέφεται ὁ Λουκιανὸς πρὸς τὰ ὀπίσω του ἀπαθέστατα, καταφέρει ἓν ῥάπισμα εἰς τὸν ξένον, καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ χαρτοπαίγνιον. « Ὦ! ἀνέκραξεν ἄλλος τις θεατὴς τοῦτο ἰδών· ὦ τῆς ἀχρειότητος! » Ὁ Λουκιανὸς ἐγείρεται πάλιν, πορεύεται καὶ πρὸς αὐτὸν, τὸν ῥαπίζει ὡς τὸν πρῶτον, τῷ δίδει ἔπειτα δελτίον φέρον τὸ ὄνομά του, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν θέσιν του. Τώρα ὅμως ἔκρυψε πλέον τὰ παιζόχαρτα εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ. Εἶχεν ὅ,τι ἤθελε· δύο μονομαχίας διὰ τὴν ἐπιοῦσαν.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῷόντι μονομαχεῖ μετὰ τῶν δύο ξένων, καὶ φονεύει ἀμφοτέρους. Στραφεὶς δὲ τότε πρὸς τὸν μαρκήσιον, ὃν εἶχε παραλάβει ὡς μάρτυρα, — Αἴ, τὸν λέγει, πῶς εὑρίσκεις τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐξαποστολήν; — Ὦ! ἀποκρίνεται ὁ μαρκήσιος· τὸ κατόρθωμα δὲν εἶναι μέγα. Θὰ ἔκαμνα καλλίτερον.

Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας, ὁ μαρκήσιος Λιννιανοῦ ἐξέρχεται περὶ ὥραν ὀγδόην, καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸν κοινὸν περίπατον τῆς πόλεως· κάθηται δ' ἐπί τινος ἐδωλίου κρατῶν ἀνὰ χεῖρας μικρόν τι χρυσοκέφαλον ῥαβδίδιον. Ἐκεῖ, παρατηρήσας νέον τινὰ λοιγαγὸν τοῦ πεζικοῦ ἐρχόμενον καὶ ὑποτονθορύζοντα τὸν ἦχον μελοδράματός τινος, πλησιάζει πρὸς αὐτὸν, τὸν χαιρετίζει εὐγενικώτατα, ἔπειτα δὲ κύψας ὀλίγον, καὶ τείνας τὸ ῥαβδίδιόν του ὁριζοντείως πρὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, τῷ λέγει· « Εὐαρεστεῖσθε, κύριέ μου, νὰ τὸ πηδήσετε αὐτό; » Ὁ ἀξιωματικὸς, ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς φρενοβλαβῆ, ἀνατινάσσει τοὺς ὤμους καὶ κινεῖται ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του· ἀλλ' ὁ μαρκήσιος, ἐμποδίσας αὐτὸν, κλίνει ἐκ νέου τὸ ῥαβδίδιον μέχρις ὕψους τριῶν ποδῶν ἄνω τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ πηδήσῃ. Τότε ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεγνώρισε τὸν μαρκήσιον, καὶ ἐννοήσας ὅτι τοῦτο ἦτο πρόκλησις,

ἁρπάζει τὸ ῥαβδίδιον ἀπὸ τῶν χειρῶν του, καὶ τὸ συντρίβει ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ μαρκήσιος δὲν εἶπε τίποτε· ἐξήγαγε μόνον ἓν δελτίον φέρον τὸ ὄνομά του, τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἐχαιρέτισε μετ' ἐπιτετηδευμένης βαθείας ὑποκλίσεως, καὶ ἀπῆλθεν· ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὁ λοχαγός.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ μὲν ἀξιωματικὸς μετὰ δύο τῶν συναδέλφων του καὶ τοῦ ἰατροῦ τοῦ συντάγματός του, ὁ δὲ μαρκήσιος μετὰ δύο ἄλλων μαρτύρων, φίλων του, ἀπῆλθον εἰς μικρόν τι δάσος, ἔξω τῆς πόλεως. Φθάσαντες εἰς τὸν ὁρισθέντα τόπον, ὁ μαρκήσιος, ὅστις καὶ τώρα ἔφερέ τινα ῥάβδον, προτείνει αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ τῷ λέγει πάλιν καθὼς χθὲς, « Εὐαρεστεῖσθε, κύριε, νὰ πηδήσετε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; » Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ λαβὼν τὸ ξίφος, δοθὲν εἰς αὐτὸν παρ' ἑνὸς τῶν μαρτύρων, ἵσταται εἰς θέσιν ἀμυντικήν. Λαμβάνει τότε ἓν ξίφος καὶ ὁ μαρκήσιος, καὶ εἰς τὴν δευτέραν σύγκρουσιν τῶν ὅπλων διατρυπᾷ τὸ στῆθος τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ δυσυχὴς ἀξιωματικὸς πίπτει βαλὼν σεναγμὸν ὀδύνης, καὶ ὁ ἰατρὸς τρέχει πρὸς αὐτὸν, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωήν. Ὁ μαρκήσιος ἐν τούτοις σπογγίζει ἀπαθῶς τὸ καθημαγμένον ξίφος του, ἐξάγει σιγάρον, τὸ ἀνάπτει· ἔπειτα, γραφεὶς πρὸς ἕνα τῶν μαρτύρων τοῦ λοχαγοῦ, νεκροῦ ἤδη, κλίνει τὸ ξίφος πρὸ τῶν σκελῶν του, καὶ τῷ λέγει μετὰ τρόπου πάντοτε εὐγενικοῦ, « Εὐαρεστεῖσθε, κύριε, νὰ πηδήσετε; »

Εἰς ἀπόκρισιν, ὁ ἀξιωματικὸς ἐγείρει τὴν χεῖρα καὶ τῷ δίδει ῥάπισμα σφοδρόν.

Τὰ δύο πτώματα ἐμπόδιζον τοὺς ἀντιπάλους, καὶ ἦτο καθημαγμένη ἡ γῆ. Μετέβησαν ὀλίγον παρέκει, καὶ ἤρχισαν τὸν διαξιφισμόν.

Μετὰ δύο λεπτὰ πίπτει νεκρὸς καὶ ὁ μάρτυς· γραφεὶς δὲ τότε ὁ μαρκήσιος πρὸς τὸν δεύτερον τῶν μαρτύρων, τείνει καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ ξίφος του, ἕτοιμος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν ἣν ἀπηύθυνε καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους δύο ἐρώτησιν. — Αὐτὰ εἶναι περιττὰ, κύριε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός· ἀνωφελῶς θὰ μοὶ ἐπροτείνετε ἄνανδρον πρᾶξιν. Θέλετε νὰ φονεύσετε κ' ἐμὲ, ὡς τοὺς δύο δυσυχεῖς φίλους μου· θὰ δεχθῶ τὸν θάνατον ὡς αὐτοὶ, ἄνευ δειλίας.

Μίαν, δύο, καὶ ὁ μαρκήσιος ῥίπτει καὶ τοῦτον νεκρόν. Τέλος δὲ στρέφεται πρὸς τὸν ἰατρὸν, ὃν εἶχον φέρει οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ, καὶ κλίνας καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ ξίφος του, ὅλον αἱματόβρεκτον, τῷ λέγει ἀταράχως· « Πηδᾶτε; »

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἰατρὸς ἐπήδησεν. Ἐπήδησεν ὁ ἄνθρωπος ἀδιστάκτως, καὶ ὅστις θέλῃ ἂς κατακρίνῃ αὐτὸν δι' αὐτό. Ὁ δὲ μαρκήσιος τότε ἐσπόγγισε τὸ ξίφος του ἐκ νέου, ἤναψε πάλιν τὸ σιγάρον του, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ὄχημά του ἀνεχώρησεν.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι δὲν διηγούμεθα μῦθον, ἀλλὰ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνέβη ἀληθῶς. Ὑπάρχουσιν ἐπὶ γῆς τοιαῦτα θηρία, καὶ ζῶσι μεταξὺ τῶν διασήμων μελῶν κοινωνίας συνεχομένης εἰσέτι ὑπὸ τῶν τοῦ μεσαιῶνος κενῶν φιλοτιμιῶν, ὑπερακοντίζοντα αὐτὰς μάλιστα. Δὲν μεταφράζομεν· γράφομεν ἐξ ἀφηγήσεως κατοίκου τῶν τόπων ἐκείνων.

Τόσην κατακραυγὴν διήγειρε τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο συμβὰν, διαδοθείσης τῆς φήμης αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἠναγκάσθη νὰ κρυβῇ. Ἐκρύβη, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀνεφάνη ὑπεροπτικώτερος καὶ θρασύτερος, μέχρις οὗ συναπηντήθη μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ εἰς τὸν δρόμον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον.

Ἀδύνατον ἦτο νὰ ζήσωσι τοῦ λοιποῦ οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ νὰ μὴ συγκρουσθῶσιν εἰς φονικὴν μονομαχίαν. Ἀπῃτεῖτο ἐλαχίστη τις πρόφασις ὅπως ἐκραγῇ ὁ ἀμοιβαῖος αὐτῶν φθόνος, ὁ ὑπολανθάνων ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλίας στενῆς, καὶ ἡ πρόφασις αὕτη εὑρέθη μετ' οὐ πολύ. Μίαν νύκτα, οἱ δύο φίλοι, οἵτινες ὄχι μόνον ἐκατοίκουν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ἀλλ' εἶχον καὶ εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον τὰς κλίνας των, συνέβη νὰ ἐξυπνήσωσιν· ἤρχισαν δὲ, κοιτόμενοι, νὰ συνομιλῶσι περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ὁ λόγος ἐστράφη καὶ εἴς τινα κυρίαν, φίλην τοῦ Λουκιανοῦ, περὶ τῆς ὁποίας ὁ μαρκήσιος ἐξεφράσθη λίαν ἀθυροστόμως, ὡς περὶ γυναικὸς πάντη ἀναξίας τῆς οἰκογενείας της. — Ἂν ἤξευραν αἱ γυναῖκες πόσον καταφρονοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἐχεμυθίαν πιστεύουσι!

Τόσον, ὥστε, ἀφοῦ ὁ Λουκιανὸς ματαίως προσεπόθησε νὰ κλείσῃ τὸ ἀπύλωτον τοῦ μαρκεσίου στόμα, — Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ, τῷ εἶπε, ὡσὰν ἐπίτηδες διὰ νὰ μὲ παροργίσῃς ὁμιλεῖς. Καὶ ἂν ἔχῃ οὕτω, χαίρω πολὺ, διότι προτιμῶ τώρα νὰ ἔλθω μετὰ σοῦ εἰς ῥῆξιν ἢ βραδύτερον. Θέλεις ἀμέσως νὰ κτυπηθῶμεν;

Ὁ ἄλλος ποτὲ δὲν ἔλεγεν ὄχι εἰς τοιαύτας προτάσεις. Κράζουσι λοιπὸν ἀμέσως τὸν ὑπηρέτην των, καὶ τὸν στέλλουσιν ἔξω· ἔπειτα δὲ κλειδόνει ὁ Λουκιανὸς τὴν θύραν, καὶ βάλλει τὸ κλειδίον ἔν τινι συρταρίῳ. Λαμβάνει δὲ τότε ἀπὸ τοῦ τοίχου δύο ξίφη ἀνηρτημένα εἰς πανοπλίαν, δίδει τὸ ἓν εἰς τὸν μαρκήσιον, κρατεῖ τὸ ἕτερον, καὶ λαμβάνει μαχητικὴν θέσιν.

Ἰδοὺ δύο ἄνδρες, ἢ μᾶλλον δύο ὕαιναι, ἀπέναντι ἡ μία τῆς ἄλλης. Ἦσαν ἴσης δυνάμεως· ὁ μὲν μαρκήσιος τεχνικώτερος, ὁ δὲ Λουκιανὸς ἰσχυρότερος καὶ εὐκαμπτότερος. Ἡ μάχη διήρκεσε τρεῖς ὥρας· ἔγινεν ἡμέρα, καὶ εἰσέτι ἵσταντο ἀμφότεροι ἀκατάβλητοι, καίτοι κατακεκομμένοι ἐκ τῶν τραυμάτων καὶ ὀλισθαίνοντες εἰς τὸ αἷμά των. Τότε ἔπεσον ἀμφότεροι εἰς τὰς κλίνας των, σχεδὸν συγχρόνως λειποθυμήσαντες.

Ὅταν ἐπανῆλθεν ὁ ὑπηρέτης, εὑρὼν κλειδωμένην τὴν θύραν, καὶ ἰδὼν αἷμα διαῤῥέον ὑπ' αὐτὴν, ἔκραξε κόσμον· ἐβιάσθη δὲ τότε ἡ θύρα, καὶ οἱ δύο φίλοι εὑρέθησαν ἐξηπλωμένοι εἰς τὸ αἷμα αὐτῶν καὶ ἡμιθανεῖς. Οἱ προσκληθέντες ἰατροὶ, κατ' ἀρχὰς τοὺς ἐθεώρησαν ὡς μὴ ἔχοντας ἐλπίδα ἰάσεως· ἀλλ' ὅμως ἐξετάσαντες τὰς πληγὰς ἐπεχείρησαν τὴν θεραπείαν των, χωρίσαντες αὐτούς.

Ἔξω εἶχε διαδοθῆ φήμη ὅτι ἀπέθανον, καὶ ἅπασα ἡ πόλις ἐχάρη ὅτι ἀπηλλάγη τῶν δύο θηριωδῶν ξιφομάχων· διότι δὲν τοὺς ἔτρεμον μόνον οἱ τίμιοι καὶ οἱ φιλήσυχοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες καθίστανται ἐν παντὶ τόπῳ αὐθάδεις καὶ μοχθηροὶ, ἐν ἀπουσίᾳ αὐθαδεστέρων καὶ μοχθηροτέρων. Ἀπόντος λέοντος ἐπικρατεῖ καὶ ὁ λύκος.

Παρῆλθον τρεῖς μῆνες. Πρωΐαν τινὰ παρουσιάζεται ὁ μαρκήσιος de Lignano εἰς τὴν Λέσχην ὅπου ἐφοίτα πρίν. Μένουσιν ὅλοι ἔκθαμβοι, τὸν περιστοιχίζουσι, τὸν ἐρωτῶσιν ἂν ἤρχετο ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου. Διηγεῖται δὲ τότε, ὅτι πρὸ δύο μηνῶν τὸν μετεκόμισαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου τὸν ἐπεμελήθη νέος τις χειρουργὸς, ὅστις καὶ τὸν ἐθεράπευσεν. Ἐκάθισε δ' ἔπειτα πλησίον τραπεζίου, καὶ ἤρχισε νὰ χαρτοπαικτῇ· διότι ὅλας τὰς ἀρετὰς ἔχουσιν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι· ἄνευ τῆς τοῦ χαρτοπαικτεῖν θὰ ἦσαν ἀτελεῖς.

Ἐνῷ προσεῖχεν εἰς τὸ παίγνιόν του, καὶ ἐφαίνετο ὅλος εἰς αὐτὸ βυθισμένος, ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ καφενείου, καὶ αἴφνης εἰσέρχεται ὁ Λουκιανός. Ἀπευθύνει γενικόν τινα χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς παρεστῶτας, ἔπειτα προχωρεῖ πρὸς τὸν μαρκήσιον, καὶ τῷ λέγει, « Αἴ, μαρκήσιε, τί νέα; πῶς τὰ πᾶς; » Ὁ μαρκήσιος ἐγείρεται πάραυτα ὠχρότατος, ὡς ἵνα ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του, ἀλλὰ πάλιν κάθηται οὐδὲν ἀπαντήσας. — « Πῶς! ἐπαναλαμβάνει ὁ Λουκιανός· δὲν μὲ ἀποκρίνεσαι, οὔτε μοῦ σφίγγεις τὴν χεῖρα, ἐνῷ παρῆλθον τρεῖς μῆνες ἀφότου δὲν ἐλάβομεν τὴν εὐχαριστησιν νὰ ἴδωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον; » Ὁ μαρκήσιος, οὔτε κἂν στραφεὶς πρὸς τὸν Λουκιανὸν, ἀπεκρίθη, « Δὲν θέλω οὔτε νὰ ἐγγίσω τὴν χεῖρα ἑνὸς οὐτιδανοῦ καὶ ἀνάνδρου ὁποῖος εἶσαι. » — « Κακὸς εἶσαι! » λέγει τότε ὁ Λουκιανὸς, μόλις συνεχόμενος· « Καλά· αὔριον λοιπὸν ἐπαναλαμβάνομεν τὴν μικρὰν ἐκείνην παιδιὰν, τὴν ὁποίαν πρὸ τριῶν μηνῶν διεκόψαμεν. »

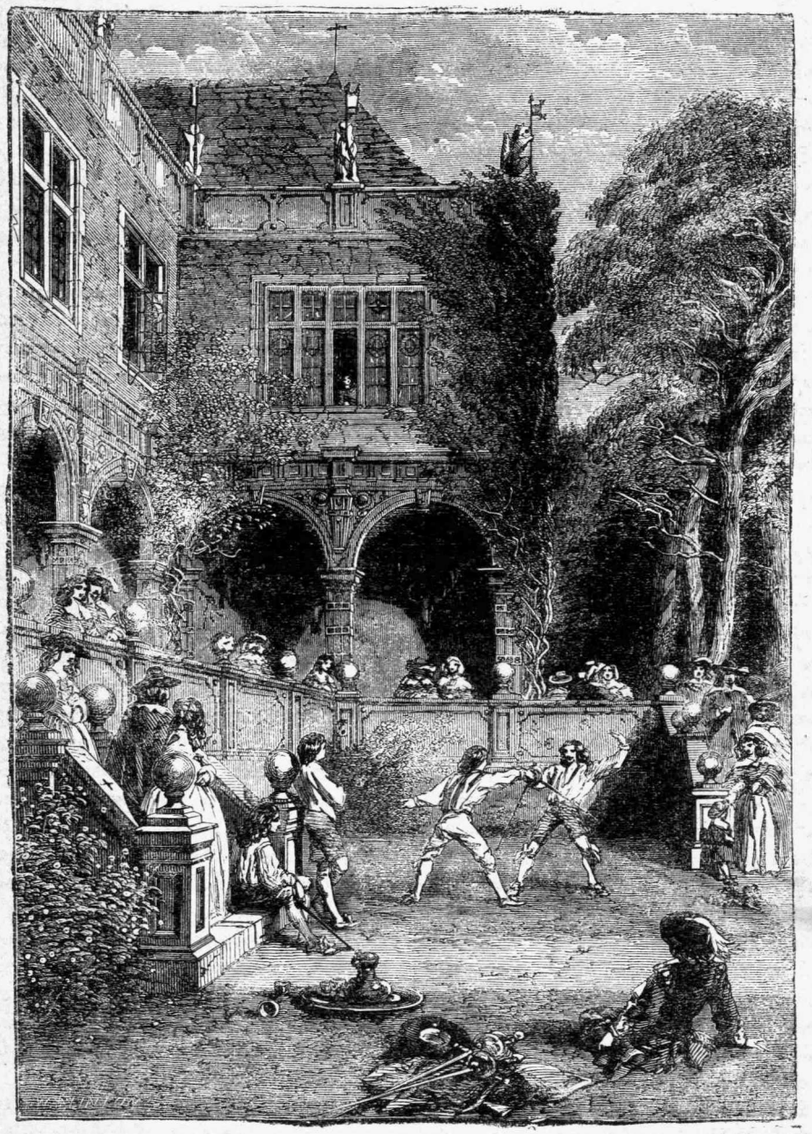

Ξιφομάχοι.

Μόλις ἐπρόφερε ταῦτα, ὁ δὲ μαρκήσιος ἐγερθεὶς καὶ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐῤῥάπισεν. Ὁ Λουκιανὸς, ῥωμαλεώτερος μάλιστα, αἰσθανθεὶς τὴν χεῖρα ἐκείνην καταβᾶσαν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του, ὁρμᾷ, ἁρπάζει τὸν μαρκήσιον, αἴρει αὐτὸν ὑψηλὰ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, κατευθύνεται πρὸς τὸ παράθυρον, ὃν ἠνεῳγμένον, — εὑρίσκοντο δὲ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα τῆς οἰκίας ἐκείνης, — τὸν ἐκφέρει ὅλον, καὶ κρατῶν αὐτὸν μετάρσιον εἰς τὸ κενὸν, « Ἄθλιε! τὸν λέγει· συγγνώμην ζήτησε, ἢ σὲ ἀφίνω καὶ πίπτεις. » Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος ἀποκρίνεται μετὰ φωνῆς ἀταράχου, « Εἶσαι ἄνανδρος καὶ οὐτιδανὸς, ἂν δὲν μὲ ῥίψῃς. »

Ὁ Λουκιανὸς μένει ἀμφιῤῥέπων· νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πέσῃ, νὰ κατασυντριβῇ ἐπὶ τοῦ λιθοῤῥώτου τῆς ὁδοῦ; Ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε τοῦτο. Μὴ προσέχων εἰς τὰς παρακινήσεις τοῦ φαύλου ἀντιζήλου, τὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἐντὸς τῆς Λέσχης, τὸν ἀπέθεσεν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ « Δὲν θέλω, εἶπε, νὰ καταχρασθῶ τὴν ἐπὶ σοῦ δύναμίν μου· ὁ πόθος μου εἶναι νὰ σὲ νικήσω δι' ὅπλων ἴσων· νὰ σοῦ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν διὰ τοῦ ξίφους μου. Αὔριον βλεπόμεθα. » Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τῆς Λέσχης.

Ἴσως θέλει ὁ ἀναγνώστης νὰ μάθῃ πῶς εἶχεν ἰαθῆ ὁ Λουκιανὸς, ἐνῷ ἐθεωρεῖτο ὡς νεκρὸς καὶ οὗτος. Τὴν ἐπαύριον τῆς μονομαχίας ἐκείνης, μαθοῦσα τὸ συμβὰν ἡ κυρία τῆς ὁποίας τ' ὄνομα ἐχρησίμευσεν ὡς πρόφασις εἰς τοὺς διαξιφιστὰς, γυνὴ πλουσία, χήρα καὶ ἀνεξάρτητος, καὶ ἀληθῶς ἀφορῶσα εἰς νόμιμον γάμον μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις ἠγάπα αὐτὴν, ἔστειλεν ἄνθρώπους καὶ τὸν μετέφεραν τραυματίαν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου τὸν ἐπεμελήθη καταβαλοῦσα ὅλην αὐτῆς τὴν ψυχὴν πρὸς ἀνάῤῥωσίν του. Ἐκεῖ κλινήρης, ὁ Λουκιανὸς ὑπεσχέθη νὰ μεταβάλῃ τοῦ λοιποῦ βίον, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῶν τιμίων ἀνθρώπων, καὶ ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ θεαρέστου συζυγικοῦ βίου. « Ἀλλ' ὅμως, προσέθεσε, πρέπει νὰ παύσῃ ἐνοχλοῦσά με ἡ παρουσία καὶ ἡ ἐπήρεια τοῦ μαρκησίου. Ἀφοῦ δὲν ἀπέθανεν οὐδ' ἐκεῖνος, ὁ εἷς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο εἶναι περιττὸς ἐπὶ γῆς. Ἀνάγκη, ἢ ἐγὼ νὰ λείψω, ἢ αὐτός. »

Ἡ κυρία ἐκείνη ματαίως τὸν καθικέτευε νὰ μὴ ἐκτεθῇ εἰς νέαν μονομαχίαν. « Πρέπει νὰ θανατώσω, ἔλεγε, τὸν ἄχρεῖον ὅστις ἀπὸ τιμίου καὶ φιλησύχου ἀνθρώπου μὲ μετέβαλεν εἰς φαυλόβιον διαξιφιστὴν, στερήσας με οὕτω τῆς ὑπολήψεως τῶν συμπολιτῶν μου. Πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσω. Τέλος, πρέπει αὐτὸ τὸ τέρας νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τῆς γῆς. »

Εἴδομεν λοιπὸν τὴν σκηνὴν ἥτις ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Λέσχῃ, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Λουκιανὸς εἶχε μάθει ὅτι ὁ μαρκήσιος, ἀναῤῥώσας, ἐξῆλθε καὶ ἐπορεύθη ἐκεῖσε.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὅλη ἡ πόλις ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ μαρκήσιος Λιννιανοῦ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς νέαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ Κλαβὼ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἀγροτικῆς οἰκίας ἑνὸς τῶν φίλων τοῦ τελευταίου, καὶ ἀπὸ τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς ὥρας εἶχε συῤῥεύσει ἐκεῖσε πλῆθος πολύ· διότι ὁ κύριος τῆς οἰκίας, νέος ὢν ἐκ τῶν εὐπορωτέρων τῆς Βορδιγάλλης, εἶχε πολλοὺς φίλους, μεθ' ὧν συνεχῶς ἐγυμνάζετο εἰς τὴν ξιφασκίαν· εὑρίσκετο δὲ παρ' αὐτῷ καὶ πανοπλία ἐκ παντοίων ἐξαιρέτων ὅπλων· ὥστε πολλάκις, τὰς κυριακὰς, ἤρχοντο αὐτόσε οἱ γείτονες τῶν πλησίον ἄλλων ἀγροτικῶν οἰκιῶν, καὶ διεσκέδαζον καθιστάμενοι θεαταὶ τῶν γυμναζομένων.

Ἔρχονται λοιπὸν αὐτόσε οἱ ἀντίπαλοι ἀμφότεροι, καὶ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προαπαιτουμένων διατυπώσεων τίθενται ἐκ νέου ξιφήρεις ἕκαστος ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Ἐπανέκτησαν μόλις τὰς δυνάμεις ὅπως κρατήσωσι τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας. Μετά τινας τεχνικωτάτας ἀμφοτέρωθεν προβολὰς, ἐπιθέσεις καὶ ἀμύνας, ὁ Λουκιανὸς, μετὰ θαυμαστῆς τινος τόλμης καὶ ταχυχειρίας, βάλλει αἴφνης τὸ ξίφος ὑπὸ τὸν βραχίονά του, καταφέρει διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς ἐν ῥάπισμα εἰς τὸν μαρκήσιον, καὶ πάλιν λαμβάνει τὸ ξίφος καὶ προφυλάττεται· ταῦτα δ' ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐκπλαγέντων τῶν θεατῶν, τοῦ δὲ μαρκησίου ἀῤῥίσαντος ὑπὸ λύσσης διὰ τὸ ἀνήκουστον θράσος τῆς νέας ταύτης ὕβρεως. « Μαρκήσιε, μαρκήσιε! τῷ λέγει ὁ Λουκιανὸς, δὲν πρέπει τόσον νὰ παραφέρεσαι· χθὲς μ' ἐῤῥάπισες· ἐχρεώστουν νὰ σὲ ἀντιῤῥαπίσω· τώρα εἴμεθα ἴσοι. Ἀπολείπεται νὰ θανατωθῶμεν εὔτακτα· δὲν χρειάζονται παραφοραί. Πάλιν διὰ καλόν σου σὲ λέγω. »

Ἡ μάχη διήρκει ὑπὲρ μίαν ὥραν καὶ οὐδεὶς τῶν ἀντιπάλων εἶχε τραυματισθῆ, ἀμφοτέρων καταβαλλόντων τὰ θαυμαστότατα τῶν στρατηγημάτων τῆς τέχνης τοῦ ξιφομαχεῖν. Ἀληθῶς ὁ ἀγὼν ὑπῆρχεν ἀξιοθέατος. Ἀποφανθέντων δὲ τῶν μαρτύρων ὅτι οἱ ἀθληταὶ ἔπρεπε ν' ἀναπαυθῶσιν, εἶχε γίνει ἐπί τινα λεπτὰ παῦσις, μεθ' ἣν πάλιν ὥρμησαν κατ' ἀλλήλων μετὰ νέας ζέσεως. Καὶ τότε τραυματίζεται ὁ Λουκιανὸς εἰς τὸν βραχίονα, ἀλλ' ἀντιτραυματίζει τὸν μαρκήσιον εἰς τὸν ὦμον. Μετὰ μίαν ἔτι ὥραν, διετέλουν ἀμφότεροι βαρέως τετραυματισμένοι, καὶ οἱ παρεστῶτες ἐπενέβησαν ζητοῦντες τὴν παῦσιν τῆς ἀλληλοκτονίας ταύτης. Ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν συνήνεσαν, λέγοντες ὅτι ὤφειλεν εἷς ἐκ τῶν δύο νὰ θανατωθῇ. Τὸ θέαμα κατήντα ἀφόρητον· ἦσαν ἀμφότεροι αἱμοσταγεῖς, καὶ ἐξηκολούθουν δεινῶς κατακοπτόμενοι· μόνον αἱ μορφαί των ἐφαίνοντο ἀπαθέσταται. Τέλος, διετρυπήθησαν διαμπὰξ καὶ οἱ δύο συγχρόνως κατὰ τὰ στήθη, καὶ καμφθέντες ἐγονυπέτησαν.

Τότε ἔτρεξεν ὁ ἰατρὸς, καὶ ἀποσπάσας τὰ ξίφη ἀπὸ τῶν σωμάτων ἠθέλησε νὰ ἐπιδέσῃ τὰ τραύματα. Ὁ Λουκιανὸς ὅμως τὸν ἠμπόδισεν, εἰπὼν ὅτι δὲν ἀπεπερατώθη εἰσέτι ἡ μονομαχία, καὶ ὅτι ἔμελλον νὰ δώσωσι τέλος εἰς αὐτὴν διὰ πιστολίων, ἀφοῦ δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ ἵστανται ὄρθιοι. « Δότε μας, εἶπε, δύο πιςόλια, καὶ εὑρίσκομεν τρόπον νὰ θανατωθῶμεν, καθήμενοι κατὰ γῆς καὶ ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων δέκα βήματα. »

Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς μεταπείσωσιν οὔτε οἱ μάρτυρες, οὔτε οἱ περιεςῶτες. Καὶ διατί δὲν τοὺς ἠμπόδιζον διὰ τῆς βίας; Διὰ τῆς βίας! ἀστεΐζεσθε· οἱ νόμοι τῆς μονομαχίας εἶναι τόσον ἱεροί! Ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὅ,τι ἤθελον οἱ ἀθληταί.

Τοὺς ἐκάθισαν λοιπὸν κατὰ γῆς ἀμφοτέρους, εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἐνεχείρισαν εἰς ἕκαςον ἓν πιςόλιον· δοθέντος δὲ σημείου, ἐπυροβόλησαν καὶ οἱ δύο συγχρόνως. Τοῦ μαρκησίου ἡ χεὶρ ὑπέτρεμεν ἐκ τῶν τραυμάτων, μόλις δυναμένη νὰ ςηρίζῃ τὸ βάρος τοῦ πιςολίου· ἕνεκα τούτου ὁ μόλυβδός του ἐκτύπησε τὸν Λουκιανὸν εἰς τὸν ὦμον, τὸν ὁποῖον καὶ συνέτριψεν· ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς ἐσκόπευσεν εὐστόχως· τούτου ὁ μόλυβδος διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ μαρκησίου. Καὶ οὗτος μὲν ἔπεσεν ἀφ' ἑνὸς νεκρὸς, ὁ δὲ ἀντίπαλός του ἔπεσεν ἐπίσης, λειποθυμήσας. Ἡρὸς ςιγμὴν ἐξελήφθησαν ὡς θανατωθέντες ἀμφότεροι· ἀλλ' ὁ ἰατρὸς εὗρε πάλλοντα εἰσέτι τὸν σφυγμὸν τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης του.

Ἐκεῖ ἀνέζησε, τὸ δεύτερον ἰαθείς· ἰάθη, ἐνυμφεύθη, καὶ ἔζησε τὸν ἥσυχον καὶ ἐνάρετον ὃν ὑπεσχέθη βίον ἐπὶ πολλὰ ἔτη, τιμώμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀγαπώμενος.

Περὶ δὲ τοῦ μαρκησίου περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὸν οὐδεὶς ἐλυπήθη· τοὐναντίον, ἐχάρησαν ὅλοι ἐπὶ τῇ ἐκλείψει του, καὶ μόνον εἰς τοὺς νεκροθάπτας ἀφῆκαν τὴν φροντίδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοιούτου πτώματος.

ΘΕΡΜΟΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΤΗΣ ΓΗΣ.

(Ἴδε σελίδα 132.)

Εἴδομεν ὅτι ἡ γῆ κατ' ἀρχὰς ἦτο ὅλη πεπυρακτωμένη, καὶ εἴπομεν τὸν φυσικὸν λόγον δι' ὃν ἔλαβε τὸ σφαιρικὸν καὶ εἰς τοὺς πόλους πεπιεσμένον σχῆμα. Ἀλλ' ἂν ὑπῆρξεν οὕτω πεπυρακτωμένη, ἐπέρχεται ἀπορία τις· Ἐψυχράνθη ἆρά γε ἐντελῶς ἕως σήμερον, ἢ διατηρεῖται εἰσέτι εἰς τὰ ἐντὸς αὐτῆς μέρος τῆς ἀρχικῆς θερμότητος; Ἂς μᾶς συγχωρηθῇ νὰ παρομοιάσωμεν ἐνταῦθα τὴν γῆν πρὸς ἄρτον μόλις ἐξαχθέντα ἐκ τοῦ κλιβάνου. Δὲν ἀστεΐζόμεθα ἐπιφέροντες τοιοῦτο παράδειγμα· ἡ παραβολὴ εἶναι ἀκριβεστάτη, καὶ οὐδεὶς μαθηματικὸς δύναται ν' ἀναιρέσῃ αὐτήν. Ἐνόσῳ ὁ ἄρτος εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ κλιβάνου, ὅλα τὰ μέρη αὐτοῦ εἶχον ἴσην θερμότητα. Τὸ αὐτὸ τοῦτο συνέβαινε καὶ εἰς τὴν γῆν ὅτε ἦτο ὅλη πεπυρακτωμένη. Ἀφοῦ ὅμως ἐξῆλθε τῆς ἑστίας τοῦ πυρὸς, καὶ ἀφέθη εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῆς ἀποψύχρανσιν, ἡ ἰσότης τῆς θερμοκρασίας ἔπαυσε· διότι τὰ μὲν πλησιέστερα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μέρη ἐψυχράνθησαν πρῶτα· ἐγένοντο χλιαρὰ, ἔπειτα δὲ καὶ ψυχρά· τὰ δὲ πρὸς τὸ κέντρον διέμειναν ὅλα θερμότατα. Ὁμοίως βλέπομεν ὅτι ὁ ἄρτος, καὶ ὀγκώδης τις ἄρτος μάλιστα, ἐξωτερικῶς μὲν δύναται νὰ φαίνεται εἰς τὴν ἀφὴν ὡς ὅλως ἀποψυχραμμένος, τὰ δ' ἐντὸς αὐτοῦ νὰ καίωσι τοὺς δακτύλους ὅταν ἀνοιχθῇ.

Καὶ ἡ γῆ λοιπὸν, ἐὰν ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ἔκαιεν ὅλη δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὸν ἀναγκαιοῦντα χρόνον ὅπως ἀποψυχρανθῇ ἐντελέστατα, καίει εἰσέτι πρὸς τὸ κέντρον αὐτῆς.

Ἂς ἀφήσωμεν τώρα κατὰ μέρος τὸ φλόγωμά της, τοῦτο τὸ κέλυφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατοῦμεν, βάλλομεν τὰ θεμέλια τῶν οἰκιῶν ἡμῶν καὶ σκάπτομεν φρέατα, καὶ ἂς πειραθῶμεν νὰ προχωρήσωμεν βαθύτερον, νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὰ ἔγκατα αὐτῆς, ἵνα ἴδωμεν τίς ἡ ἐκεῖ ἐπικρατοῦσα θερμότης. Δὲν εἶναι πρᾶγμα εὔκολον ἡ δοκιμὴ, ἐπειδὴ τὸ κέλυφος τοῦ ἀπειρομεγέθους τούτου ὄγκου εἶναι καὶ σκληρὸν καὶ παχύτατον· ἀλλ' ὁπωσδήποτε κατωρθώθη ἐν μέρει ὑπὸ τῶν ἐκμεταλλευτῶν, σκαψάντων οὐκ ὀλίγα ὑπόγεια, ὄχι εὐκαταφρόνητον ἔχοντα βάθος. Χάρις εἰς τὰ ὑπόγεια ταῦτα, πολλοὶ ἄνδρες ἐπιστήμονες ἐπεχείρησαν τοιαύτας δοκιμὰς εἰς τόπους παντοίους τοῦ τε παλαιοῦ κόσμου καὶ τοῦ νέου, καὶ ὅλοι ἐξήγαγον τὸ αὐτὸ συμπέρασμα· ὅτι δηλαδὴ ἡ θερμότης εἶναι μείζων εἰς τὸ ἐνδότερον ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, καὶ ὅτι αὐξάνει ὅσον προχωρῇ τις βαθύτερον· τοσοῦτον, ὥστε εἰς βάθος μιᾶς λεύγης, τὸ πολὺ, θὰ ἠμποδιζόμεθα τοῦ νὰ προχωρήσωμεν ἐκ τῆς θερμότητος, ἐχούσης ἤδη τὸν βαθμὸν τοῦ ζέοντος ὕδατος· καὶ ἄρα, ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ προβῶμεν μέχρις εἴκοσι λευγῶν, θὰ εὑρίσκομεν τὸν πλανήτην ἡμῶν πεπυρωμένον ὡς ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ καταστάσει.

Ἐπιδέχεται τοῦτο ἀντίῤῥησιν; Ἐὰν λοιπὸν ἠδύνατό τις ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς γῆς τὸν φλοιὸν αὐτῆς, φλοιὸν ὅστις, ἀναλόγως τοῦ ὁλικοῦ τῆς γῆς ὄγκου, εἶναι λεπτότερος παρὰ τὸν τοῦ πορτογαλλίου (ἀναλόγως τοῦ ὁλικοῦ ὄγκου τῆς ὀπώρας ταύτης), ὁ ἀστὴρ οὗτος θὰ παρουσιάζετο πάλιν φλογερὸς καὶ ἀκτινοβόλος ὡς ἄλλος ἥλιος.

Τῳόντι, καὶ μόνον εἰς βάθος πεντήκοντα μέτρων (75 πήχεων) ἐὰν καταβῇ τις ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, βλέπει τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἐσωτερικῆς θερμότητος ταύτης· ἤδη εὑρίσκει θερμοκρασίαν ὑψηλοτέραν τῆς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας· εἰς τοῦτο λάθος δὲν χωρεῖ· κράτει θερμόμετρον καὶ βλέπε· μετὰ τοσούτου τάχους αὐξάνει ἡ θερμότης, ὥστε τὸ θερμόμετρον ἀναβαίνει ἕνα βαθμὸν εἰς τὰ 55 ἢ 30 μέτρα βάθους· καὶ τί εἶναι 30 μέτρα; δὶς ἢ τρὶς τόσον, ὅσον εἶναι ὑψηλή τις οἰκία. Εἴς τινα μεταλλεῖα τῆς βορείου Γερμανίας ὑπάρχουσι φρέατα ἔχοντα βάθος χιλίων μέτρων ὡς ἔγγιστα· εἰς τὸν πυθμένα αὐτῶν, ἐπικρατεῖ πνιγηρὰ θερμότης, καίτοι δὲ πολλάκις ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἐκεῖ σκεπάζεται ὑπὸ στρώματος χιόνος, ἔχοντος πάχος δύο καὶ τριῶν ποδῶν, καὶ τὸ ὕψος εἶναι δριμύτατον, οἱ ἐργάται τῶν μεταλλείων ἀναγκάζονται ν' ἀποβάλλωσιν ὅλα σχεδὸν τὰ ἐνδύματά των, ὅπως ἐργασθῶσι· καὶ ὑποφέρουσι πολύ.

Συμπεραίνει ἕκαστος ὁπόσος ἄπειρος χρόνος ἀπαιτεῖται ἵνα ἡ γῆ, ἐξακολουθοῦσα νὰ ψυχραίνεται, ὡς συμβαίνει τανῦν εἰς αὐτὴν, ἀπολέσῃ ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς θερμότητα. Ὑπελογίσθη δι' ἀκριβεστάτων ἀπαριθμήσεων, ὅτι πρὸς τοῦτο εἶναι χρεία νὰ παρέλθωσι πολλαὶ χιλιάδες αἰώνων. Δύναταί τις νὰ λάβῃ ἰδέαν τῆς διαρκείας τῆς ἀποψυχράνσεως ταύτης, παρατηρῶν πόσον βραδεῖα καθίσταται ἡ ἀποψύχρανσις ὁποιουδήποτε σώματος, ὅταν ὁ ὄγκος αὐτοῦ ἦναι κατά τι μέγας. Μέτρησον τὸν χρόνον ὅςτις ἀπαιτεῖται πρὸς ἀποψύχρανσιν ὄγκου ὕδατος περιεχομένου εἰς προχόην τινὰ τοῦ καφὲ, καὶ σύγκρινε αὐτὸν πρὸς τὸν χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς ἀποψύχρανσιν ὄγκου ὕδατος περιεχομένου εἰς λέβητα· ἔπειτα δὲ λάβε ὑπ' ὄψιν τὴν γῆν, τὸ πέτρινον αὐτῆς περιείλημα, τὸ διὰ πάχους εἴκοσι λευγῶν ἐμποδίζον τὴν θερμότητα τοῦ νὰ ἐξέλθῃ ἐλευθέρως!

Πόσος δὲ καιρὸς παρῆλθεν ἀρά γε ἕως νὰ καταντήσῃ ἡ ἀποψύχρανσις τῆς γῆς εἰς ὃν βαθμὸν διάκειται σήμερον; Δύναται ἕκαστος νὰ συμπεράνῃ. Ἀλλ' ὅ,τι τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρει εἰς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, εἶναι ὅτι ἡ ἀδιαλείπτως, καίτοι βραδύτατα, γιγομένη ἀποψύχρανσις τῶν ἐντὸς τῆς γῆς οὐδὲν ἀποτελεῖ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. Ἡ θερμότης τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα ἐπὶ τῆς ὑδρογείου σφαίρας οὐδόλως προέρχεται ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ πυρὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μᾶς χωρίζει ἀσφαλῶς ὁ παχύτατος λίθινος φλοιὸς ἐφ' οὗ πατοῦμεν, ἀλλ' ἐκ μόνων τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Περικλεής τις ἀκαδημαϊκὸς ἀπέδειξε δι' ὑπολογισμῶν τῆς ὑψηλῆς γεωμετρίας, ὅτι ἡ μόνη θερμομετρικὴ μεταβολὴ, ἣν θὰ ἐπέφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἡ τελεία ἀποψύχρανσις τῶν κεντρικῶν τῆς γῆς κευθμώνων, εἶναι ἑνὸς τριακοστοῦ τοῦ βαθμοῦ ὕφεσις ἐν τῇ μέσῃ θερμοκρασίᾳ τῶν διαφόρων κλιμάτων.

Μόνον τόση· καὶ ἄρα θὰ ἦτο χρεία θερμομέτρων ἐξαιρέτων, ὅπως διακρίνῃ τις αὐτήν· εἰς δὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου οὐδόλως θὰ ἦτο ἐπαισθητὴ, καὶ οὐδὲ εἰς τὰ βλαστήματα.

Ἂς ψυχραίνεται λοιπὸν τῆς γῆς τὸ κέντρον, καὶ ἂς παχύνεται ὁ φλοιός. Οἱ χορεύοντες ἐπ' αὐτοῦ θὰ χορεύωσιν ὁσημέραι ἀσφαλέστερον.

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΦΛΟΥΡΕΝΣΟΥ.

Ἡ μήτηρ τῶν Γράκχων ἤλεγξέ ποτε τοὺς υἱούς της, ὅτι ὁ κόσμος ἐγίνωσκεν αὐτὴν μᾶλλον ὡς πενθερὰν τοῦ Σκηπίωνος, ἢ ὡς μητέρα αὐτῶν. Οἱ Γράκχοι ἀκολούθως, φιλοτιμούμενοι, ἐσέμνυνον τὴν ἀξίαν γυναῖκα κατὰ τὸν πόθον αὐτῆς, πράξαντες ἔργα τοιαῦτα, ὥστε ὁ κόσμος νὰ τὴν τιμήσῃ ὡς μητέρα αὐτῶν μᾶλλον, ἢ ὅσον τὴν ἐτίμα ἕνεκα τοῦ γαμβροῦ αὐτῆς.

Διὰ παραπλήσιόν τινα λόγον καὶ ὁ διάσημος ἀνὴρ, ὃν πρὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους ἀπώλεσεν ἡ Γαλλία καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι μᾶλλόν γνωστὸς ὡς πατὴρ τοῦ « Φλουρένσου », τοῦ διὰ τὸν ἄκρον αὐτοῦ φιλελληνισμὸν προσφιλεστάτου καὶ πασιγνώστου καταξάντος ἐν τῷ Πανελληνίῳ τέκνου τουτου, καίτοι ἐν Γαλλίᾳ ὁ Γουσάβος Φλουρένσος εἰσέτι γινώσκεται μᾶλλον ὡς « τοῦ Φλουρένσου υἱός. »

Ὁ πατὴρ λοιπὸν τοῦ Φλουρένσου ΜΑΣ, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1794 ἐν Maureilhan, τοῦ νομοῦ Hérault, ἐ-

Φλουρένσος ὁ ἀκαδημαϊκός.

σπούδασεν ἐν Μονσπελλίῳ, ὅπου λαβὼν τὸ δίπλωμα διδάκτορος, μετέβη εἰς Παρισίους· ἐκεῖ δὲ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ πολλῶν ἀνδρῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ, ὁποῖοι οἱ Κυβιέροι (Georges καὶ Frédéric Cuvier), ὁ Τρασὺ, ὁ Γοφφρέδος Σαϊντ Ἱλάριος (Geoffroy Saint-Hilaire), ὁ Χιαψὰλ (Chaptal), καὶ ἄλλοι. Τὰ πρῶτα αὐτοῦ φυσιολογικὰ πονήματα, τὰ ἐν τῇ « Ἐγκυκλοπαιδικῇ Ἀναθεωρήσει » καὶ ἐν τῷ « Λεξικῷ τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας » δημοσιευθέντα ἄρθρα αὐτοῦ, ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν τῆς Γαλλίας, οἵτινες καὶ ἠσπάσθησαν αὐτὸν ὡς ἓν ἐκ τῶν τὰ μάλιστα πεφωτισμένων μελῶν τοῦ θιάσου ὃν ἀπετέλουν, ἰδίως δὲ μετὰ τὰ πολύκροτα αὐτοῦ πειράματα ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ὁ πατὴρ τοῦ Φλουρένσου ἐξέδωκεν εἰς τύπον γράψας ἀπείρους διατριβὰς, ἐνῷ ἐτύγχανε καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἐν τῷ Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας, καὶ τῆς ἀνθρωπολογίας ἐν τῷ Βοτανικῷ Κήπῳ (Jardin des Plantes). Κληθεὶς δ' ἐν ἔτει 1828 μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, μετὰ τέσσαρα ἔτη διωρίσθη ἰσόβιος αὐτῆς Γραμματεύς. Τῷ 1840, χηρευσάσης μιᾶς τῶν καθεδρῶν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, παρέστησαν δύο ὑποψήφιοι, ὁ πατὴρ τοῦ Φλουρένσου, καὶ ὁ περιφανὴς ποιητὴς Βίκτωρ Οὔγος. Τὸν Φλουρένσον προείλοντο οἱ ἀκαδημαϊκοί.

Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1837 ὑπῆρχε μέλος τῆς Βουλῆς, θέσις ἣν ἐτήρησε μέχρι τοῦ 1846, ὅτε ἐκλήθη πατρίκιος. Ἡ ὑψηλὴ αὕτη λειτουργία δὲν τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς διδασκαλίας, διασώζοντα πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης βαθύτατον ἔρωτα.

Τὸν ἠκροάσθημεν ἡμεῖς αὐτοὶ παραδίδοντα ἐν ἔτει 1843. Ὑπῆρχε θιασώτης διάπυρος τῆς σοφίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καὶ μνημονεύων ἐκείνων εἰς πᾶν μάθημα, ἐλάλει μετὰ σεβασμοῦ μαρτυροῦντος καρδίαν πλήρη φιλελληνικῶν αἰσθημάτων, εἰς ἃ ὀφείλεται ἴσως κατὰ μέγα μέρος ἡ πρὸς τὸ ἡμέτερον ἔθνος δι' ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων σήμερον δηλουμένη ἀξιάγαστος τοῦ υἱοῦ συμπάθεια.

Τῷ 1845 ἐτιμήθη διὰ τοῦ ταξιαρχικοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος Τιμῆς.

Ἔλῃξε τὸν κάρπιμον βίον μετὰ πολυχρόνιον νόσον, τιμώμενος παρὰ πάντων καὶ ἀγαπώμενος, ἐν τῷ ἀγροτικῷ αὐτοῦ οἴκῳ, εἰς Μογγερόνιον (Mongeron), καταλιπὼν, πλὴν τοῦ ἡμετέρου Φλουρένσου, ἑτέρους δύο νεωτέρους υἱοὺς, εὐπαιδεύτους καὶ τούτους, καὶ κατέχοντας ἀξιολόγους δημοσίας θέσεις.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ.

Πολλοὶ, ἀντὶ τῆς λέξεως εὐχαριστίας, μεταχειρίζονται τὴν λέξιν εὐχαρίστησιν. Δέχθητε τὰς « εὐχαριστήσεις » μου, ἀντὶ τὰς « εὐχαριστίας μου ». «Εὐχαρίστησις» λέξις δὲν ὑπάρχει· ἂν ὑπῆρχε, θὰ ἐσήμαινεν, ὄχι εὐχαριστίαν (remercîment), ἀλλ' εὐαρέσησιν ἢ ἀγαλλίασιν (contentement), ἀφοῦ κοινῶς λέγομεν « ἔχω εὐχαρίστησιν » θέλοντες νὰ εἴπωμεν « χαίρω ».

Καὶ ὡσαύτως λοιπὸν κακῶς λέγομεν, « ἐλθὲ εἰς τὸ θέατρον καὶ θὰ εὐχαριστηθῇς· ἀγόρασε τοῦτο, καὶ θὰ εὐχαριστηθῇς· γεύθητι ἐκεῖνο, καὶ θὰ εὐχαριστηθῇς· δέχθητι τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ θὰ εὐχαριστηθῇς », ἀντὶ τοῦ « θὰ εὐαρεστηθῇς », ἢ θὰ « ἱκανοποιηθῇς »· ἐπειδὴ « εὐχαριστῶ » δὲν σημαίνει εὐαρεστῶ ἢ ἱκανοποιῶ, ἀλλ' ὁμολογῶ χάριν ἢ εὐγνωμοσύνην.

Πολλάκις ἀκούομεν λέγοντας, « Συγχωρεῖτέ με, κύριε, διὰ τὴν ἐνόχλησιν ». Ὁ ἄλλος ἀποκρίνεται, « Τοὐναντίον, εὐχαρίστησις », ἀντὶ « Τοὐναντίον, μ' εἶναι εὐχάριστον. »

« Εὐχάριστος » λέξις ὑπάρχει, σημαίνουσα « εὐάρεστος », ἀλλ' « εὐχαριστία » δὲν σημαίνει εὐαρέστησιν· σημαίνει, ὡς εἴπομεν, εὐγνωμοσύνην. Τὸ δὲ « εὐχαρίστησις » δὲν σημαίνει τίποτε· οὔτε εὐαρέστησιν, οὔτε ἀγαλλίασιν· πολλῷ δὲ ἧττον εὐγνωμοσύνην ἢ εὐχαριστίαν.

Η ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΤΟΣ.

Τὸ θηρίον τοῦτο κατοικεῖ συνηθέστερον εἰς τοὺς πάγους τῶν θαλασσῶν τοῦ ἀρκτικοῦ πόλου, σπανίως ἐρχόμενον ἐπὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Λαπωνίας καὶ Σιβηρίας,

τῆς βορείου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἰσλανδίας. Ἔχει κυρίαν αὐτοῦ τροφὴν τὰς φώκας παντὸς μεγέθους, φοιτώσας εἰς τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα παράλια· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ, ὡς ὅλα τὰ σαρκοβόρα ζῶα, ὑπομένει μακρὰς νηστείας. Ἀναρριχᾶται μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν ἐκ πάγου βουνῶν· ταῦτα δὲ οἱ κάτοικοι τῶν τόπων ἐκείνων καλοῦσι χούμμοκα (hummoks)· καὶ ἄνωθεν τῶν σκοπιῶν τούτων ἐκτείνει τὴν ὅρασίν του μέχρι τοῦ ὁρίζοντος, παρατηροῦν, ἐπειδὴ εἶναι ὀξυδερκέστατον, μή τις φανῇ βορὰ ἁρμοδία δι' αὐτό. Βεβαιοῦται δὲ ὅτι καὶ ὄσφρησιν ἔχει ὄχι ὑποδεεστέραν τῆς ὁράσεως· ἐὰν παρῃτήθη που ὑπὸ ἁλιέων, Εὐρωπαίων ἢ Ἐσκιμαίων, τροφή τις, εὐκόλως ἀνακαλύπτει αὐτὴν ἡ ἄρκτος. Ἡ ζῶσα βορὰ πολλάκις τὴν διαφεύγει· ἐπειδὴ αἱ φῶκαι εἶναι λίαν

Λύκον πρὸς τρεῖς λευκὰς ἄρκτους.

ἄγρυπνοι ὑπὲρ τῆς ἰδίας προφυλάξεως, καὶ ἐλάχιστον ἂν διακρίνωσι κίνδυνον βυθίζονται ἐν τῇ θαλάσσῃ. Οἱ περιηγηταὶ ἀπήντησαν ἄρκτους καὶ εἰς τὸ πέλαγος, ἰσαμένας ἐπὶ νησιδίων ἐκ πάγου, ἀπεχόντων τῆς στερεᾶς ὑπὲρ τὰς ἑξήκοντα λεύγας. Ἡ νηστεία ἀναγκάζει πολλάκις τὰ ζῶα ταῦτα νὰ διέλθωσι μεγάλας ἀποστάσεις κολυμβῶντα· ἡ δὲ ἄφιξίς των εἰς τὰ κατῳκημένα παραθαλάσσια ἀποβαίνει πάντοτε εἰς τὰ κτήνη ὀλεθρία. Τῆς Γρηνλανδίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ παράλια ὑπόκεινται εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν λῃῳῶν τούτων· ὁ πλοίαρχος Scoresby τόσας εἶδεν ἐκεῖσε ἐπὶ τῶν πάγων ἄρκτους λευκὰς, ὥστε, περιγράφων τὰς πολικὰς θαλάσ-

σας, παρομοιάζει τὰς ἀγέλας αὐτῶν πρὸς ποίμνια προβάτων.

Ἡ λευκὴ ἄρκτος εἶναι ἀναντιῤῥήτως ἡ μεγίστη τῶν τοῦ γένους τούτου. Ὑπάρχει δορὰ λευκῆς ἄρκτου ἔχουσα μῆκος δέκα ἕως ἕνδεκα ποδῶν, καὶ βεβαιοῦσιν ὅτι αἱ μέγισται ἔχουσιν ἐνίοτε βάρος ἕως δέκα κανταρίων· ἀλλὰ παραδόξως οἱ σκύμνοι των εἶναι ἀναλόγως λίαν μικροί.

Ἡ πολικὴ ἄρκτος συνήθως ἀποφεύγει τὴν συνάντησιν τοῦ ἀνθρώπου· ἂν ὅμως προκληθῇ, καὶ ἔλθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν, ἡ πάλη δὲν εἶναι ἀκίνδυνος πρὸς τὸν ἄφρονα ὅστις προέβη εἰς τοσοῦτον τολμηρίας. Συνέβησαν περιςάσεις τεκμηριώσασαι τὸ θράσος καὶ τὴν δύναμιν τοῦ τετραπόδου τούτου.

Φαλαινόπλοιόν τι ἐκ τῶν φοιτώντων εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Δαβίσου (Davis) εἶχε κρατηθῆ ὑπὸ τῶν πάγων εἰς τοῦ Λαβραδόρου τὰς ἀκτάς. Ἐκεῖ, ἀπό τινων ἡμερῶν, λευκή τις ἄρκτος ἐπλησίαζεν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνθαῤῥυνομένη, ἦλθε μέχρις ἀποςάσεως ὀργυιῶν τινων· τόσον, ὥστε εἷς τῶν ναυτῶν, ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς τραπέζης εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ ἰδὼν τὴν ἄρκτον τόσον πλησίον, ἤλπισε νὰ τὴν συλλάβῃ ἄνευ τῆς συμβοηθείας τῶν συναδέλφων του. Κατέβη λοιπὸν εἰς τὸν πάγον, ὁπλισθεὶς μεθ' ἑνὸς δόρατος, καὶ ἔτρεξε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλ' οὗτος, ἀντὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ἐπερίμεινε τὸν ἀσθενῆ ἀντίπαλόν του· ἀφοῦ δὲ τὸν ἀφώπλισε, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τῶν νώτων διὰ τοῦ φοβεροῦ ςόματός του, καὶ τόσον δρομαίως τὸν ἀπήγαγε σύρων αὐτὸν, ὥςε δὲν ἐπρόφθασαν οἱ ἄλλοι νὰ τὸν βοηθήσωσιν.

Ἕτερόν τι φαλαινόπλοιον παρεχείμαζεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γρηνλανδίας. Ἡμέραν τινὰ διέκριναν μακρόθεν οἱ ναῦται παμμεγέθη ἄρκτον παραμονεύουσαν φώκας. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ἄνθρωπος ἀτρόμητος, ἀλλὰ καὶ καπνισμένος ὀλίγον ὑπὸ ἀφθόνου πόσεως ῥουμίου, ἠβουλήθη νὰ προσβάλῃ τὸ θηρίον. Μὴ θελήσας λοιπὸν νὰ προσέξῃ εἰς τὰς ἀποτροπὰς τῶν ἄλλων, ἀναχωρεῖ ὡπλισθεὶς μεθ' ἑνὸς μόνου κάμακος, διέρχεται τὰς χιόνας, τὰ χούμμοκα, καὶ διατρέξας ἕως ἡμισείας λεύγης δρόμον, ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὅτε ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ δρόμου εἶχε συνέλθει εἰς ἑαυτόν. Ἡ ἄρκτος, ἀντὶ νὰ πτοηθῇ, ἵςατο καὶ τὸν ἐπερίμενεν ἀτάραχος. Ἠσθάνθη τότε ὁ ναύτης ὅτι ἔπραξεν ἀπεριςκέπτως, καὶ τὸν ἦλθε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ἀλλ' ἐφοβεῖτο ἀφ' ἑτέρου τῶν συναδέλφων του τοὺς χλευασμούς. Ἐνῷ λοιπὸν ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ θηρίου, βλέπει αὐτὸ ἀπ' ἐναντίας νὰ πλησιάζῃ θυμοειδῶς. Δὲν χάνει καιρὸν πλέον ὁ ναύτης, ἀλλὰ βαλὼν τὴν ἐκ τῶν συντρόφων του ἐντροπὴν κατὰ μέρος, τρέπεται εἰς φυγήν. Ἡ ἄρκτος τὸν κυνηγεῖ· συνειθισμένη νὰ τρέχῃ ἐπὶ τῆς χιόνος καὶ τοῦ πάγου, τῶν ςοιχείων της, ὑπερέβαινε τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου. Βλέπων ὁ ναύτης ὅτι ὁ κάμαξ, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰσέτι, τῷ ἦτο ἀνωφελὲς βάρος καὶ ἐμπόδιον, τὸν ῥίπτει ὅπως τρέξῃ ταχύτερον· ἡ δὲ ἄρκτος, ἰδοῦσα τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἵςαται πρὸς ςιγμὴν καὶ τὸ ὀσφραίνεται, τὸ ὑποβάλλει εἰς τὴν δοκιμὴν τῶν ὀνύχων καὶ τῶν ὀδόντων αὐτῆς, καὶ οὕτω δίδει καιρόν τινα εἰς τὸν φεύγοντα. Τέλος, ἀφίνει τὸν κάμακα καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν κυνηγεσίαν της· ὁ δὲ ναύτης, βλέπων ὅτι ἔμελλε τὸ θηρίον νὰ τὸν προφθάσῃ μετά τινα ἔτι βήματα, ῥίπτει εἰς αὐτὸ καὶ ἓν τῶν παχυτάτων μαλλίνων χειροκτίων του. Πάλιν ἡ ἄρκτος ἵςαται νὰ ὀσφρανθῇ καὶ τοῦτο, καὶ ὁ ναύτης λαμβάνει ἐκ νέου καιρόν· ἔπειτα δὲ ῥίπτει καὶ τὸ ἕτερον χειροκτιόν του, καὶ τέλος τὸν πῖλόν του, τὸν ὁποῖον ἡ ἄρκτος κατεκερμάτισεν ἐν ἀκαρεῖ. Ὅτε δὲ πλέον οἱ ἄλλοι ναῦται, οἵτινες ἔβλεπον μακρόθεν γελῶντες, εἶδον ὅτι ἡ κωμῳδία ἐλάμβανε χαρακτῆρα σοβαρὸν, κατέβησαν ὅλοι ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ πλοίου καὶ ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ ἄρκτος ἐφάνη ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο οὔτε τοὺς πολλούς· ἔπειτα ὅμως, τραυματισθεῖσα, ἐνόησεν ὡς νοήμων μαχητὴς, ὅτι ἡ ἔντιμος ἀποχώρησις ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ἦτο φρονήσεως ἔργον. Ἔγινε λοιπὸν πάραυτα ἀφανὴς, ςρέψασα τὸ βῆμα πρὸς ἀνωμάλους τινὰς πάγους καὶ λοφίσκους χιόνων, τοὺς ὁποίους οἱ ναῦται δὲν ἐτόλμησαν νὰ διέλθωσιν.

Αἱ λευκαὶ ἄρκτοι εἶναι ὑπομονητικαὶ, ῥωμαλέαι, νηφάλιοι, καὶ οὔτε νοημοσύνης ςεροῦνται. Φώκη τις ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ πάγου, πλησίον τρύπας δι' ἧς ἠδύνατο νὰ φύγῃ ἐν περιπτώσει κινδύνου. Μία δὲ ἄρκτος, παραμονεύουσα αὐτὴν, πλησιάζει ἐκεῖσε λαθραίως καὶ ἐν σιωπῇ· ἔπειτα, ὅτε εἶδεν ὅτι, ἂν ἐπροχώρει περισσότερον, ἡ φώκη θὰ τὴν ἐστοχάζετο, ἐβυθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ, προέβη ὑποβρύχιος μέχρι τῆς τρύπας, τὴν ὁποίαν ἡ φώκη εἶχεν ὡς καταφύγιον, καὶ ἀναδύσασα ἀπὸ τῆς αὐτῆς ταύτης τρύπας, ἥρπασε τὴν δυστυχῆ φώκην.

Ὁ κυβερνήτης φαλαινοπλοίου τινὸς ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ ἀκέραιον τὴν δορὰν λευκῆς ἄρκτου, καὶ ὀφείλων ἄρα νὰ τὴν φονεύσῃ ἄνευ τῆς χρήσεως πυροβόλων ἢ ἀγχεμάχων ὅπλων, τί ἐπενόησεν; ἥπλωσεν ἐπὶ τῆς χιόνος σχοινίον μετὰ βρόχου εἰς τὴν ἄκραν, καὶ ἐντὸς τοῦ βρόχου ἔβαλέ τι δέλεαρ. Δὲν ἐβράδυνε νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δέλεαρ ἄρκτος τις, περιφερομένη ἐπὶ τῶν πέριξ πάγων· ἀμέσως τὸ σχοινίον εἰλκύσθη, ὁ βρόχος συνεσφίγχθη, συνελήφθη τῆς ἄρκτου εἷς τῶν ποδῶν· ἀλλὰ τὸν ἀπήλλαξε διὰ τοῦ ἄλλου, καὶ λαβοῦσα τὴν δολίαν βορὰν ἐκείνην, ἀπῆλθε νὰ τὴν φάγῃ εἰς μέρος ἀσφαλέστερον. Διορθοῦται ἐκ νέου ἡ παγὶς, καὶ ἡ ἄρκτος ἐπιστρέφει· ἀλλ' ἐνθυμουμένη τὸ πάθημα, πρῶτον ἀποβάλλει τὸ σχοινίον, καὶ ἔπειτα λαμβάνει τὸ προσφάγιον. Ὁ πλοίαρχος τότε ἐσκέπασε τὸ σχοινίον ὑπὸ τὴν χιόνα· ἀλλὰ πάλιν δὲν κατώρθωσε τίποτε. Τέλος, ἔβαλε τὸ δέλεαρ ἐντὸς λάκκου, τὸν ὁποῖον ἔσκαψε βαθὺν ἀρκετὰ, ὥςε νὰ χώσῃ εἰς αὐτὸν ἡ ἄρκτος ὅλην τὴν κεφαλήν της· τὸν δὲ βρόχον ἔθεσε γύρω τοῦ λάκκου, καὶ τὸν ἔκρυψεν ἐνταὐτῷ ὑπὸ τὴν χιόνα ἐπιμελῶς. Ἤλπιζε δὲ ὅτι ταύτην τὴν φορὰν ἀφεύκτως θὰ τὴν συνελάμβανεν. Ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ ἄρκτος πρῶτον ἐξέθαψε τὸ σχοινίον ἀπὸ τῆς χιόνος, καὶ ἐκτοπίσασα αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, ἔφαγε πάλιν τὸ δέλεαρ, καὶ ἀνεχώρησε.

Πρὸς τοὺς σκύμνους του, τὸ θηρίον τοῦτο συνέβη νὰ δείξῃ παράδοξον στοργὴν καὶ αὐταπάρνησιν. Αὐγήν τινα διέκρινε μακρόθεν εἷς τῶν ναυτῶν, εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὰς κεραίας, τρεῖς ἄρκτους ἐρχομένας πρὸς τὸ πλοῖον· ἦσαν δὲ μία θήλεια, ἄγουσα δύο σκύμνους της, ἐνδυναμωμένους ὅμως σχεδὸν ὡς αὐτή. Τὴν προτεραίαν οἱ ναῦται εἶχον συλλάβει θαλάσσιόν τινα κύνα, καὶ ἀφοῦ ἔλαβον τὸ λίπος του καὶ τοὺς ὀδόντας, εἶχον ῥίψει παρέκει τὰ λείψανα αὐτοῦ εἰς τὸ πῦρ, ἵνα καῶσιν. Ἡ ἄρκτος ἔρχεται ἕως ἐκεῖ, λαμβάνει τὰς σάρκας ὅσαι εἶχον μείνει ἡμίκαυστοι,

καὶ διανέμει αὐτὰς εἰς τοὺς σκύμνους της, κρατοῦσα δι' ἑαυτὴν τὸ μικρότερον μέρος. Πυροβολοῦσιν ἐπὶ τούτοις οἱ ναῦται πρὸς τοὺς σκύμνους, καὶ τοὺς ῥίπτουσιν ἀμφοτέρους νεκρούς· πυροβολοῦσιν ἔπειτα καὶ πρὸς τὴν μητέρα, ἀλλ' αὐτὴν μόνον τραυματίζουσιν. Οἱ σπαραγμοί της εἰς τὴν θέαν τῶν τέκνων της νεκρῶν ἐκίνησαν ὅλους εἰς οἶκτον. Οὐδόλως φροντίζουσα περὶ τῶν ἰδίων της τραυμάτων καὶ τοῦ ῥέοντος αἵματος, εἰς αὐτὰ ἔφερεν ὅλην της τὴν προσοχὴν, κράζουσα αὐτὰ διὰ θρηνωδῶν φωνῶν, θέτουσα ἐνώπιόν των τὸ μέρος τῆς τροφῆς ἣν εἶχε κρατήσει δι' ἑαυτὴν, καὶ κατακόπτουσα αὐτὸ εἰς μικρὰ τμήματα. Βλέπουσα ὅμως τὴν ἀκινησίαν των, ἔβαλεν οἰμωγὰς σπαρακτικωτέρας· ἐπειράθη νὰ τὰ ςήσῃ εἰς τοὺς πόδας των, ἐπροχώρησεν ὀλίγον ὅπως ἴδῃ ἂν τὴν ἠκολούθουν, τὰ ἔκραξεν ἐκ νέου, ἐπέςρεψεν εἰς αὐτὰ, ἤρχισε νὰ λείχῃ διὰ τῆς γλώσσης τὰς πληγάς των, ἕως οὗ, ἀπελπισθεῖσα καὶ ἀπομακρυνομένη, ἤγειρε τὴν κεφαλήν της πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ ἔβαλεν ὠργυμούς τινας φοβεροὺς, ὡσανεὶ καταρωμένη τὸν τοῦ κακοῦ αἴτιον. Οἱ ναῦται ἀπεκρίθησαν πυροβολήσαντες ἐκ νέου πρὸς αὐτήν. Τότε τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἐπέςρεψε πάλιν εἰς τὰ δύο μικρά του, καὶ ἐκεῖ πλησίον των καὶ αὐτὸ ἐξέπευσε.

Συνέβη ἐν ἔτει 1857 πρὸς τὰ νότια παράλια τῆς Γρηνλανδίας νὰ προσβάλωσι πολλαὶ ὁμοῦ λευκαὶ ἄρκτοι τρεῖς ἄνδρας εὑρισκομένους ἐντὸς λέμβου. Ἁλιεύς τις καὶ κυνηγὸς, ὀνόματι Ἰωάννης Πέτερσεν, εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸς θήρευσιν θαλασσίων κυνῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ δεκαεξαετοῦς υἱοῦ του. Ὁ υἱός, ἐνῷ ἐκωπηλάτει ἐν μέσῳ βουνῶν ἐκ πάγου, παρετήρησε μακρόθεν ἐπὶ πλατέος τινὸς τεμαχίου κυματουμένου τρεῖς ἄρκτους ἐκ τῶν μεγίςων, οἱονεὶ παραμονευούσας τὴν λέμβον ἥτις ἐπλησίαζε πρὸς αὐτάς. Ἡ λέμβος παρεσύρετο κατ' ἐκείνην τὴν ςιγμὴν ὑπὸ ῥεύματος ὁρμητικοῦ, σχηματιζομένου μεταξὺ δύο σκοπέλων ἐκ πάγου, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ςραφῇ ὀπίσω· ὥςε ἐῤῥίφθη κατὰ τοῦ νησιδίου, ὅπου τὰ τρία θηρία ἐπερίμενον τὸ καλῶς ἐρχόμενον θήραμα. Ἅμα διασεισθέντος τοῦ νησιδίου ἐκ τοῦ κτύπου τῆς λέμβου, τὰ τρία θηρία, βαλόντα φρικτόν τινα ὠργυμὸν, ὥρμησαν ὅλα συγχρόνως κατὰ τοῦ ἐλαφροῦ σκάφους, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον ἀνέτρεπον. Ἡ ἄρκτος ἡ ἐφορμήσασα ἀπὸ τῆς πρώρας ἦτο μάλιςα φοβεροῦ μεγέθους· καὶ αὕτη μὲν συνέλαβε τὸ χεῖλος τῆς λέμβου διὰ τῶν ὀνύχων καὶ τῶν ὀδόντων αὐτῆς· ἑτέρα δέ τις προσεπάθει νὰ ἀναβῇ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς, ἡ δὲ τρίτη εἰσήρχετο ἀπὸ τῆς πρύμνης. Ὁ Πέτερσεν ἀνθίςατο ῥωμαλέως κατὰ τῆς πρώτης, πλησίον τῆς ὁποίας ἔτυχεν, ἐμποδίζων αὐτὴν τοῦ ν' ἀναβῇ· μόλις δὲ τὴν ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῇ, καρφώσας τὴν λόγχην του βαθέως εἰς τὸ ςῆθός της. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ εὑρέθη εἰς ἔτι μείζονα κίνδυνον, διότι ἐξ ἀρχῆς τῆς πάλης ἡ δευτέρα ἄρκτος τοῦ εἶχεν ἀποσπάσει τὴν λόγχην ἀπὸ τῶν χειρῶν, συντρίψασα αὐτὴν ὡς κάλαμον. Περίφοβος τότε ὁ νέος, ἀλλ' ἔμπειρος ἤδη εἰς τὰς τρικυμίας καὶ τὰς σκηνὰς τῶν ὑπερβορείων κλιμάτων, ἥρπασεν εὐθὺς τὸ ναυτικὸν μαχαίριόν του, καὶ τὸ ἐνέπηξε θαῤῥαλέως ἐντὸς τοῦ ςόματος τοῦ θηρίου, ἑτοίμου νὰ τὸν καταφάγῃ. Τὸ αἷμα ἀνέβλυσεν ἐκ τῆς πληγῆς, καὶ ἡ ἄρκτος ἐκείνη ἔπεσε νεκρὰ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πέτερσεν εἶχε καταπλαγῆ τόσον ἐκ τῆς αἰφνιδίου ἐφόδου τῶν τριῶν ὁμοῦ θηρίων, ὥςε ἔπεσε πρὸς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς λέμβου, θέλων ν' ἀποφύγῃ τὴν ἄρκτον πρὸς τὴν ὁποίαν ἀντεπάλαιεν ὁ γενναῖος ἀνεψιός του, καὶ οὕτω δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν κίνδυνον ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠπειλεῖτο καὶ αὐτὸς, εἰμὴ μόνον ὅτε ἤκουσεν ὄπισθέν του τοὺς ὠργυμοὺς τῆς τρίτης ἄρκτου, ἥτις, ἐμβᾶσα ἤδη εἰς τὸ σκάφος, παρ' ὀλίγον τὸν ἥρπαζεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ εἰς τοὺς χιονολεύκους ὀδόντας της. Λαμβάνει λοιπὸν τότε καὶ αὐτὸς μίαν σφύραν, ἐκεῖ παρατυχοῦσαν, καὶ, ἂν καὶ περιδεὴς, καταφέρει αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θηρίου· ἀλλὰ τὸ ἐκτύπησε μόνον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δασυτρίχου ὠτίου του, καὶ οὕτω μᾶλλον τὸ ἠρέθισε. Βλέπων ὅτι ἔχανε τὴν ζωὴν, ἐτόλμησε νὰ καταφέρῃ ἐκ δευτέρου τὴν σφύραν του ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἄρκτου ταύτης, μεθ' ὅσης δυνάμεως ἠρύσθη ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ, καὶ συντρίψας τὸ ῥύγχος της ὅλον, τὴν ἐξήπλωσεν ἀκίνητον ἐντὸς τῆς λέμβου· ἐκεῖ ὁ γέρων Πέτερσεν ἐθανάτωσεν ἔπειτα καὶ αὐτὴν διὰ τῆς λόγχης του.

Ὁ ἀγὼν οὗτος εἶχε διαρκέσει πλήρη ἡμίσειαν ὥραν. Δύο τῶν φονευθεισῶν ἄρκτων ἔμειναν εἰς τοὺς νικητάς· ἡ δὲ φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ νέου Πέτερσεν ἠλώθη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος μεταξὺ τῶν ἐπιπολαζόντων πάγων· δὲν ἠδυνήθησαν δὲ νὰ τὴν εὕρωσιν. Ὀκτὼ κανταρίων βάρος εἶχεν ἡ μεγίστη πασῶν.

Ο ΣΦΥΓΜΟΣ.

Ἐσχάτως ἐπιστήμων τις ἄγγλος ἔγραψεν ἐγχειρίδιον περὶ τοῦ σφυγμοῦ, διατεινόμενον ὅτι ὁ βραδὺς εἶναι τρανὸν σημεῖον μακροβιότητος· στηρίζεται δὲ εἰς τὸν ἑπόμενον λόγον·

« Ἰδοὺ δύο ἄνθρωποι, ἀμφότεροι ὑγιεῖς καὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Τοῦ μὲν ὁ σφυγμὸς δίδει 70 παλμοὺς κατὰ πᾶν λεπτὸν, 4,200 κατὰ πᾶσαν ὥραν, 36,681,200 καθ' ὅλον ἔτος· τοῦ δὲ 60 παλμοὺς κατὰ πᾶν λεπτὸν, 3,600 κατὰ πᾶσαν ὥραν, 31,449,600 καθ' ὅλον ἔτος. Ἡ διαφορὰ εἶναι μεγίστη· 5,241,605 παλμοί. Τί δὲ τοῦτο δηλοῖ; ὑπερβάλλουσαν δρᾶσιν, καὶ ταχυτέραν ἐξάντλησιν τοῦ ἀνθρώπου οὗτινος ὁ σφυγμὸς πάλλει γοργότερον ἐν τῷ διαστήματι 365 ἡμερῶν. »

Η ΟΚΑ ΚΑΙ Η ΚΑΠΟΥΚΙΝΗ.

Εἰς τοὺς ὀπωροπώλας τῶν Παρισίων παρατηροῦνται κατ' αὐτὰς μετὰ περιεργείας δύο καρποὶ ξένοι καὶ ὅλως ἄγνωςοι μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Εὐρώπην· οἱ μὲν εἶναι κίτρινοι μετὰ ςιγμάτων κοκκίνων, οἱ δὲ ἐρυθροκίτρινοι ἢ ὠχροκίτρινοι.

Ἀμφότεροι κατάγονται ἐκ τοῦ Περοῦ· καὶ ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν, ἔχων σχῆμα ῥοπάλου, καὶ καλούμενος Καπουκίνη (Τροπαίολον τὸ βολβῶδες, κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν ἣν οἱ φυσιολόγοι δίδουσιν εἰς αὐτὸν), εἰσήχθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην ἐν ἔτει 1837, ὅπου διεδόθη ὡς φυτὸν καλὸν πρὸς στολισμὸν τῶν κήπων, ἐπειδὴ καὶ φύλλα ἔχει χαρίεντα, καὶ ἄνθη ἀναδίδει ἐρυθρὰ, ὅμοια πρὸς τὰ τῶν ἄλλων καπουκίνων (τροπαιόλων). Ὁ καρπός του ὅμως, παντοιοτρόπως μαγειρευθεὶς, εὑρέθη εἰς μὲν τὴν γεῦσιν δριμὺς, εἰς δὲ τὴν ὄσφρησιν δυσάρεςος· ἐνῷ εἰς τοὺς τόπους τοὺς ὑπὸ τὴν διακεκαυμένην ζώνην, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Βολιβίαν, ἐπιζητεῖται ὡς βολβὸς ἀξιόλογος πρὸς βρῶσιν, καὶ γέμουσιν αὐτοῦ αἱ ἀγοραί.

Κατὰ τὸν βοτανικὸν Βέδδελον, περιηγηθέντα τοὺς τόπους ἐκείνους, ὁ βολβὸς οὗτος, καλούμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ysagno, καθίσταται εἰς τὴν γεῦσιν εὐάρεστος μετά τινα προπαρασκευήν· διότι, ἀφοῦ βρασθῇ, τίθεται ἐντὸς πάγου, καὶ οὕτω τρώγεται τραγανιζόμενος, ἤτοι

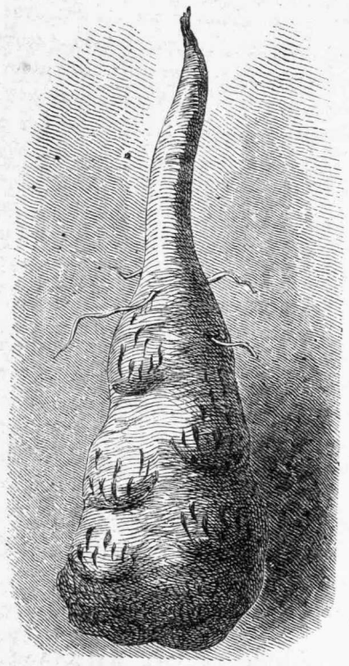

Τροπαίολον τὸ βολβῶδες (Capucine tubérose) εἰς φυσικὸν μέγεθος.

πρὶν ἢ ὁ πάγος τακῇ. Ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦτο καλεῖται taiatcha. Αἱ κυρίαι τοῦ La Paz τὸν βαπτίζουσιν ἐντὸς μέλιτος οὕτω ψυχρὸν, καὶ ἐν ὥρᾳ καύσωνος τὸν τρώγουσι μετὰ λαιμαργίας.

Ὁ δ' ἄλλος καρπὸς εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν φυσιολόγων καλούμενος Ὀξαλὶς ἡ βολβώδης. Γίνεται δύο εἰ-

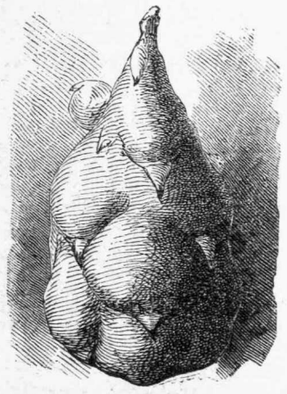

Ὀξαλὶς ὠχροκίτρινος (Oca blanc) εἰς φυσικὸν μέγεθος.

δῶν· ἐρυθροκίτρινος, καὶ ὠχροκίτρινος. Εἶναι δὲ εἰς τὸ Περοῦ πασίγνωστος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὄκα, καὶ ὑπερέχει κατὰ πολὺ τῆς Καπουκίνης. Ὅτε ἡ Ὄκα δρέπεται, εἶναι ὀξυνοτάτη εἰς τὴν γεῦσιν· ἀλλ' ἡ ὀξύτης αὕτη ἐκλείπει ἁπλονομένου τοῦ καρποῦ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἐπὶ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας, ὅπου παθαίνει μεταβολὴν ἀνάλογον πρὸς τὴν γινομένην εἰς τὰς ὀπώρας, ὅταν ὡριμάσωσι. Τότε δὲ ἡ γεῦσις τῆς Ὄκας παρεμφέρει πρὸς τὴν τοῦ καστάνου, καὶ εἶναι πολὺ εὐάρεστος. Ἐκτιθεμένη περισσότερον εἰς τὸν ἥλιον, καθίσταται ὡς ξηρὸν δαμάσκηνον, μάλιστα δὲ γλυκυτέρα.

Ὁπωσδήποτε, δὲν εἶναι καρποὶ χρήσιμοι εἰς τὰ ἡμέτερα κλίματα, ὅπου προάγονται αἱ ἄρισται τῶν ὀπωρῶν, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τὴν ὄψιν αὐτῶν περιεργείας τινὸς ἄξιοι.

Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΚΙΝΕΖΟΙΣ.

Πολλάκις οἱ Κινέζοι ἠρώτησαν τοὺς βαρβάρους τῆς δύσεως, ὡς ἀποκαλοῦσι τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, « Ἔχετε σεῖς οἰκογενειακὰ ἐπώνυμα; » Τοῦτο σημαίνει, « Ἔχετε αὐθεντικὴν βίβλον γενεαλογίας προπατόρων, ἀνερχομένην εἰς μίαν ἢ δύο χιλιάδας ἐτῶν; » Ἀληθῶς δὲ ὑπάρχουσιν εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπαρχίας τῆς Κίνας οἰκογένειαι, ὧν ἡ γενεαλογία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς τῶν χριστιανῶν χρονολογίας, ἢ καὶ πρὸ αὐτῆς. Ἡ τῶν Κούγκ, παραδείγματος χάριν, ἐξ ἧς εἵλκε τὸ γένος ὁ Κομφύκιος, πιστοποιεῖ ὅτι ὁ πρῶτος αὐτῆς ἱδρυτὴς ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1141 πρὸ Χριστοῦ, ἐπὶ τῆς δυναστείας Τσόν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ.

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Εἰς λεωφορεῖόν τι εἰσῆλθε γυνή τις ὑπέρσαρκος, ἱκανὴ νὰ καθέζῃ ὄχι μίαν, ἀλλὰ δύο καὶ τρεῖς θέσεις στενὰς, ὡς εἶναι συνήθως αἱ τῶν τοιούτων ὀχημάτων. Εἷς τῶν ἐν τῷ λεωφορείῳ, ἀνὴρ μᾶλλον ἀθυρόστομος ἢ εὐγενικὸς, βλέπων αὐτὴν εἰσερχομένην, — Τὰ λεωφορεῖα, εἶπε, δὲν ἔγιναν διὰ νὰ χωροῦν καὶ ἐλέφαντας!

— Κυρίε μου, ἀπεκρίθη εὐθὺς ἡ κυρία· τὰ λεωφορεῖα εἶναι ὡς ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε· παντὸς εἴδους ζῶα βλέπει τις συνηθροισμένα ἐντὸς αὐτῶν.

Ὅλοι οἱ ἐν τῷ ὀχήματι, καίτοι ἥκιστα τιμώμενοι ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης, ἐπευφήμησαν γελάσαντες εἰλικρινῶς.

ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ.

ΕΞΑΛΕΙΨΙΣ ΤΩΝ ΤΡΩΚΤΙΚΩΝ ΖΩΥΦΙΩΝ.

Ἕως 2,000 ἑκατομμυρίων μικρὰ ζῶα τρωκτικὰ, τετράποδα, ὑπολογίζονται εὑρισκόμενα ἐντὸς τῆς Γαλλίας· ἐὰν λοιπὸν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ζημία, ἡ ἐξ ἑκάστου αὐτῶν προξενουμένη εἰς τὰ φυτὰ, ἦναι ἑνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ φράγκου κατ' ἔτος, ἰδοὺ ἐτησία ζημία ἐξ 20 ἑκατομμυρίων φράγκων. Οὕτω καθίσταται εὐνόητος ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξαλείψεως ὅσων πλείσων ἐκ τῶν ὀλεθρίων τούτων ζώων.

Καὶ μέχρι μὲν τοῦδε οἱ γεωργοὶ μετεχειρίζοντο πρὸς καταστροφὴν αὐτῶν τὸ ἐμετικὸν κάρυον, τὸ ἀρσενικὸν, τὸν φώσφορον, πρὸς δὲ καὶ τὴν μυάγραν (ποντικοπαγίδα)· ἀλλ' ὅλα ταῦτα τὰ μέσα ἀπέβαινον μικρὰ καὶ ἀνεπαρκῆ. Τὰ δηλητήρια ἅτινα προανεφέραμεν ἐξασθενοῦσι μέχρι τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Ἀλλ' ἐκ πολλῶν δοκιμῶν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ θαλάσσιος σκίλλα (σκιλλοκρόμμυδον) τῆς Ἀλγερίας, ἄφθονος οὖσα καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους τόπους, εἶναι δραστικώτερον πάντων τοξικὸν,

πρὸς μέγαν ὄλεθρον τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος μικρῶν ζώων, τρωγόντων ἄλλως τε αὐτὴν καὶ μετὰ πολλῆς λαιμαργίας.

Ἰδοὺ δὲ πῶς προπαρασκευάζεται πρὸς ταύτην τὴν

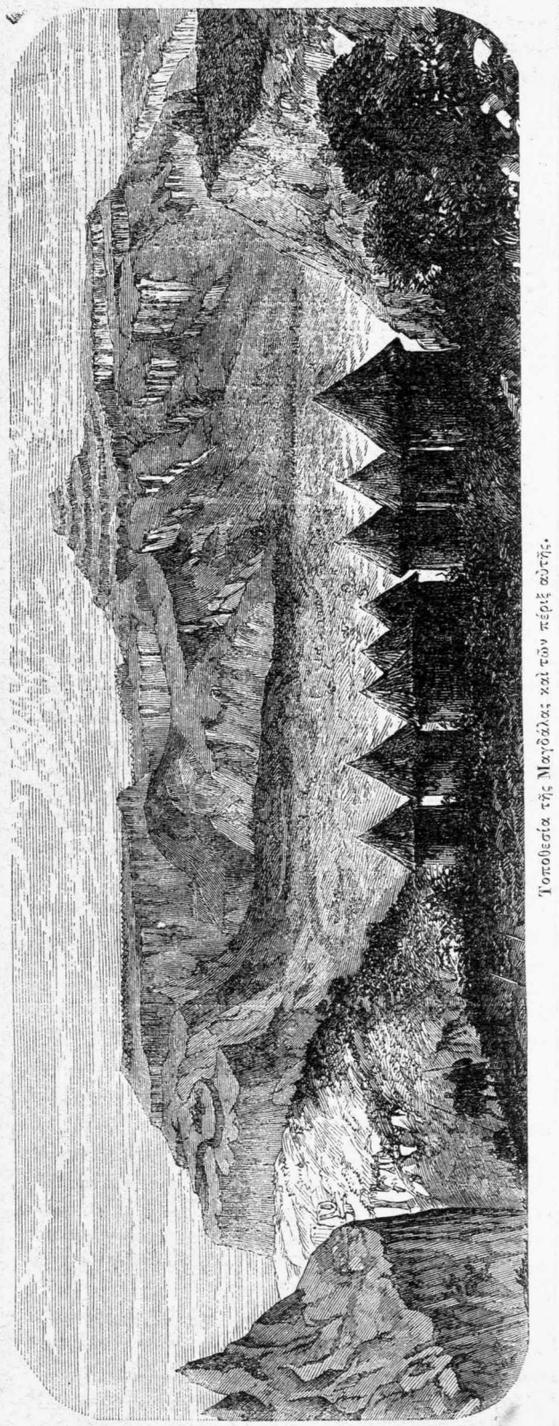

Τοποθεσία τῆς Μαγδάλας καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς.

χρῆσιν. Λαμβάνεις μίαν ἢ πολλὰς σκελίδας, τὰς κατακόπτεις εἰς λεπτότατα, καὶ τὰς τηγανίζεις μετὰ λίπους, πιέζων αὐτάς· ἀποσραγγίζεις ἔπειτα τὸ μαγείρευμα τοῦτο, ἵνα ἀποβληθῶσι τὰ περιττώματα, καὶ τὸ λίπος, περιέχον ὅλον τὸν δηλητήριον χυμὸν, χύνεις ἐντὸς παλαιῶν πινακίων, ἅτινα διασκορπίζεις ὅπου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συχνάζουσιν οἱ τρῶκται.

Ἀλλ' ὅπου εὑρίσκονται καὶ ἄλλα ζῶα, ὡς ὀρνίθια, περιστεραὶ, γαλαῖ ἢ κύνες, πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένης δηλητηριάσεως καὶ αὐτῶν, ἢ παντὸς ἀπευκταίου, ἰδοὺ τί πράττεις· Εὑρίσκεις ξυλίνας πυξίδας (κουτία) παλαιὰς, ἀλλὰ ξενὰς καὶ μακρὰς ὑπὲρ τὸν ἥμισυν πῆχυν, περφραγμένας ἀμφοτέρωθεν. Αὗται δύνανται νὰ κατασκευασθῶσιν εὐκόλως καὶ τετραγωνικαὶ διὰ παλαιῶν σανίδων. Εἰς τὸ μέσον, ἐντὸς αὐτῶν, θέτεις μικρόν τι ξύλινον ἢ πήλινον δοχεῖον, περιέχον τὸ δηλητήριον φαγητόν· ἀνοίγεις δὲ καὶ δύο τρύπας εἰς τὰς ἄκρας τῆς πυξίδος, ἵνα εἰσέρχεται ὁ μῦς διὰ τῆς μιᾶς, καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς ἄλλης, ἀφοῦ φάγῃ καὶ φέρῃ εἰς τὸν στόμαχόν του τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐμεῖ.

Αἱ σκίλλαι, ἢ τὰ σκιλλοκρόμμυα ταῦτα μεταβάλλονται καὶ εἰς ἄλευρον, ὡσαύτως χρήσιμον πρὸς ὄλεθρον τῶν τρωκτικῶν ζώων, ὅταν κατακοπῶσι πρῶτον εἰς λεπτότατα μόρια, ἔπειτα κοπανισθῶσιν ἐντὸς ἰγδίου καὶ συζυμωθῶσι μετὰ ἀλεύρου ὁποιουδήποτε. Ἡ ζύμη αὕτη ξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον, πλατυνομένη ἐπὶ σανίδος· οὕτω δὲ κοπανίζεται πάλιν εἰς κόνιν, ἥτις διατηρεῖται πολλὰ ἔτη, μὴ χάνουσα τὴν δηλητήριον αὐτῆς δύναμιν.

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΑΣ.

Ἡ Μαγδάλα εἶναι ἡ πόλις ἔνθα οἱ Ἄγγλοι ἤραντο τὴν ὁριστικὴν νίκην ἐπὶ τοῦ ἀβυσσινοῦ βασιλέως Θεοδώρου, ἀφήσαντος ἐκεῖ καὶ τὰ κῶλα. Παρατηρήσατε ἐκ τῆς εἰκόνος ταύτης πόσον ὁ τόπος εἶναι ὀχυρὸς ἐκ φύσεως! Δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τις ἰδέαν, ἐὰν δὲν ἴδῃ.

Οἱ περικυκλοῦντες ἀπότομοι κρημνοὶ, ὁμοιάζοντες πρὸς τεῖχη, εἶναι ἀχειροποίητοι. Ἡ πόλις εἶναι ἡ μόλις διακρινομένη ἐπὶ τοῦ ἀριστερόθεν ὀροπεδίου· τὸ φρούριον αὐτῆς κεῖται ἐπὶ τῆς παραδόξου κορυφῆς ἐκείνης, τῆς ὑψηλοτάτης πασῶν. Αἱ δὲ καλύβαι, εἰς τὰ ἔμπροσθεν, εἶναι τὸ χωρίον Τάντα· ἡ μεταξὺ τῶν καλυβῶν τούτων καὶ τῆς Μαγδάλας κοιλὰς καλεῖται Ἰσλαμιγὲ, καὶ δι' αὐτῆς διέρχεται δρόμος, ὁ πρὸς τὴν Δέβραν Ταβόρην· δεξιόθεν, πρὸς μὲν τὰ ἄνω, διακρίνεται ἡ φάραγξ τοῦ Βασχίλου, πρὸς δὲ τὰ ἐδῶ, ἄρχεται τὸ ξενὸν τῆς Ταλάντας καὶ τῆς Βαδέλας.

Οἱ νικηταὶ εὗρον ἱκανὰ πλούσια λάφυρα ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Μαγδάλας· πρὸς τοῖς ἄλλοις, πολλὰ ξέμματα ἐκ χρυσοῦ, βαρύτατα· 10,000 ἀσπίδων, 10,000 λογχῶν, καὶ περὶ τὰ 20 κανόνια.

Τὰ πυροβόλα ταῦτα καὶ ἄλλα κατέστησαν ἄχρηστα. Κατέστρεψαν τὴν Μαγδάλαν πυρπολήσαντες αὐτὴν, ἔλαβον αἰχμάλωτον τὴν νόμιμον γυναῖκα τοῦ Θεοδώρου καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ υἱοὺς, καὶ ἔσπευσαν ν' ἀναχωρήσωσι, πρὶν ἢ καταληφθῶσιν ὑπὸ τῶν ῥαγδαιοτάτων ὑετῶν, οἵτινες κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους πίπτουσιν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν σχεδὸν ἀνήμερον.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

Ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ Κυβέρνησις δαπανᾷ κατ᾽ ἔτος πρὸς ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΝ τοῦ ΚΛΗΡΟΥ τοῦ λατινικοῦ 43,062,450 φράγκα, καὶ ἕτερα 3,134,000 φρ. διὰ τὸ ὑλικὸν τῶν ναῶν τοῦ αὐτοῦ δόγματος· πρὸς δὲ 1,973,000 φρ. διὰ τὰ μὴ λατινικὰ ἄλλα δόγματα. Ἐκ τῶν 43 ἑκατομμυρίων, οἱ καρδινάλιοι, οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ οἱ ἐπίσκοποι λαμβάνουσιν 1,691,500 φρ., ἤτοι σχεδὸν τὸ εἰκοστὸν δεύτερον μέρος τῶν ὅσα λαμβάνει ἅπας ὁ λοιπὸς κλῆρος τοῦ αὐτοῦ δόγματος. Ὁ τῶν Παρισίων ἀρχιεπίσκοπος λαμβάνει κατ᾽ ἔτος 50,000 φράγκων, ὁ τῆς Ἀλγερίας 30,000, οἱ δὲ λοιποὶ ἀνὰ 20,000. Οἱ καρδινάλιοι, ἓξ τὸν ἀριθμὸν, λαμβάνουσι περιπλέον 10,000 φρ. ἕκαςος, προσέτι δὲ καὶ ἐπιχορήγησιν ὡς γερουσιασταί· τὸ ὅλον 70,000 φρ. Οἱ ἀρχιεπίσκοποι ἢ ἐπίσκοποι ἔχουσιν ἔπειτα τὴν κατοικίαν δωρεάν· ἔχουσι δὲ καὶ 90,000 φρ. ἐκ τῶν περιοδειῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας· ἀλλ᾽ ἔχουσι καὶ ἕως 55,000 δι᾽ ἔξοδα ἀποκαταστάσεως, καὶ τέλος ἔχουσι 30,000 φρ. λόγῳ σφραγῖδος (bulle). Πολλάκις οἱ περιηγηταὶ κατεμέμφθησαν τὴν φιλοχρηματίαν τῶν καθ᾽ ἡμᾶς ἀρχιερέων· δὲν θέλομεν νὰ δικαιώσωμεν τὴν φιλοχρηματίαν ταύτην· ἀλλ᾽ οὔτε εἶναι δίκαιον νὰ λησμονῶσιν οἱ ξένοι, ὅτι ὁ ἐν Τουρκίᾳ ἀνατολικὸς κλῆρος συντηρεῖται μόνον ἐκ τῶν προσφορῶν τοῦ ποιμνίου, καὶ τοῦτο ἀφοῦ οἱ ἀρχιεπίσκοποι, ἐπὶ τοῦ διορισμοῦ των εἰς οἱανδήποτε ἐπαρχίαν, ἀποτίσωσιν ἁδρὰν ποσότητα χρημάτων, ἅτινα δανείζονται πληρόνοντες τόκους βαρεῖς.

— Εἰς τὰς ἀχανεῖς πεδιάδας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τὰς διαβρεχομένας ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ῥίου Δελαπλάτα, βόσκουσιν ἄπειροι βόες, ὧν μόνον τὴν δορὰν καὶ τὰ κέρατα καρποῦνται οἱ θηρεύοντες αὐτούς. τὴν δὲ σάρκα ἀποβάλλουσι, μὴ εὑρίσκοντες ἀγοραςὰς δι᾽ αὐτὴν ἀντ᾽ οὐδεμιᾶς τιμῆς. Ἐσχάτως λοιπὸν ἐσχηματίσθη εἰς τὰ ἐκεῖ ἙΤΑΙΡΙΑ κεφαλαιούχων πρὸς ἈΓΟΡΑΝ τῶν ΒΟΩΝ τούτων μετὰ τὴν ἔκδαρσιν αὐτῶν· προτίθεται δὲ ἡ ἑταιρία αὕτη νὰ πωλῇ ἔπειτα ἀντὶ μετριωτάτης τιμῆς τὸν χυλὸν τῶν θρεπτικωτέρων μερῶν τοῦ βοείου ἐκείνου κρέατος, εὑροῦσα τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου μεταβάλλεται 50 χιλιογράμμων σὰρξ εἰς ἑνὸς μόνου χιλιογράμμου οὐσίαν, καλῶς διατηρουμένην ἐπὶ πολὺν χρόνον. Μικρόν τι μέρος τῆς οὐσίας ταύτης, βαλλόμενον ἐντὸς ζέοντος ὕδατος, δίδει παραυτα ζωμὸν ἐξαίρετον, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ πτωχότατοι τῶν ἀνθρώπων δύνανται νὰ πορίζωνται ὡς εὐωνότατον.

— Ἐγκαίρως ἐπενοήθη ἡ χρῆσις τοῦ σιδήρου εἰς τὴν ΝΑΥΠΗΓΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ΞΥΛΟΥ, διότι ἄλλως τὰ δάση τῆς εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου ταχέως θὰ κατεστρέφοντο. Κατ᾽ αὐτὰς ἐγένετο ὁ ἑπόμενος ὑπολογισμός· δι᾽ ἓν πλοῖον πολεμικὸν ἐκ τῶν παλαιῶν, φέρον 74 πυροβόλα, πλοῖον μόλις διαρκοῦν 25 ἔτη, ἔπρεπε νὰ δενδροτομηθῇ δάσος 40 μυριομέτρων τετραγωνικῶν (hectares). Εἰς ἕκαστον μυριόμετρον ὑπολογίζονται κατὰ μέσον ὅρον 150 δένδρα ἑκατονταετῆ. Εἰκάζεται λοιπὸν ὅτι αἱ ναυτικαὶ Δυνάμεις τῆς νεωτέρας Εὐρώπης ἐναυπήγησαν μέχρι τοῦ 1848 ὑπὲρ τὰς 2,000 πολεμικῶν πλοίων, τῆς γραμμῆς λεγομένων, καὶ περὶ τὰς 400,000 ἄλλων μικροτέρων· καὶ ταῦτα μόνον διὰ τὴν θαλασσοπλοΐαν.

— Τῇ (10) 22 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἀπριλίου τὸ ἀγγλικὸν κοινοβούλιον ἀπέῤῥιψε διὰ ψήφων 127 πρὸς 23 πρότασιν ὑπὲρ καταργήσεως τῆς ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ, ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ.

— Κατὰ τοὺς πρώτους τρεῖς μῆνας τοῦ παρόντος ἔτους ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗΣΑΝ ὑπὸ τῶν ἐν Παρισίοις ΘΕΑΤΡΩΝ φράγκα 1,684,961.56· ἕτερα δὲ φράγκα 202,118.75 ἐκ διαφόρων ἄλλων θεαμάτων ἀξιοπεριέργων· τὸ ὅλον φρ. 1,887,080.31.

— Εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς εὑρίσκονται ἓξ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ, κερδαίνουσαι ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των ἀπὸ 2,000 μέχρι 10,000 ταλήρων κατ᾽ ἔτος. Ἑτέρα, τοιαύτη ἐν Ὀραγγίᾳ (New Jersey) κερδαίνει 10 μέχρι 15,000 ταλήρων κατ᾽ ἔτος. Ἑτέρα ἐν Νεοβοράκῳ κερδαίνει κατ᾽ ἔτος 20,000 ταλήρων. Τινὲς αὐτῶν εὐδοκιμοῦσιν εἰς τὰς χειρουργικὰς πράξεις ὡς οἱ ἄριστοι τῶν χειρουργῶν, οὖσαι ἐνταυτῷ καὶ κλινικοὶ ἰατροί.

— Οἱ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ καταγίνονται ἀνενδότως νὰ ἐφεύρωσι τρόπον, ὅπως καὶ τὰ ΧΡΩΜΑΤΑ τῶν ἀντικειμένων μεταδίδωνται εἰς τὴν εἰκόνα διὰ τοῦ φωτὸς αὐτοῦ. Ἀνέγνωμεν πρὸ μικροῦ ἔν τινι ἐφημερίδι τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων, ὅτι κατώρθωσέ τις τοῦτο, ἀλλ᾽ ὅτι μετά τινας ἡμέρας τὰ χρώματα ἐξαλείφονται· ὥςε ἀπολείπεται τοῦ λοιποῦ νὰ εὑρεθῇ μόνον τὸ μέσον δι᾽ οὗ τὰ χρώματα νὰ μένωσιν ἀνεξίτηλα.

— Ἐν Αὐςρίᾳ, πληγώσας τις ἐξ ἀπροσεξίας τὸν λιχανὸν δάκτυλον τῆς ἀριςερᾶς του χειρὸς διὰ μαχαιριδίου, διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον εἶχε καθαρίσει τὴν ΠΙΠΑΝ του, εἶδε παραυτα τὸν δάκτυλόν του ἐξοιδαίνοντα· συγχρόνως δ᾽ ἐσχηματίσθη ὑπὸ τὴν μασχάλην του καὶ ἀδενῶδές τι φῦμα. Ἔσπευσε τότε νὰ προσκαλέσῃ χειρουργόν· οὗτος δὲ, ἰδὼν ὅτι τὸ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ τῆς νικοτίνης διεχύθη εἰς τὸ αἷμα, ἠναγκάσθη ν᾽ ἀποκόψῃ τὸν βραχίονα τοῦ πάσχοντος.

— Οἱ ΜΥΚΗΤΕΣ (μανιτάρια) ὄχι μόνον δηλητηριάζουσιν, ὅταν τύχωσι κακοὶ, ἀλλὰ φέρουσι καὶ μανίαν. Εἰς τὰ πέριξ τῶν Παρισίων δύο νέοι ἐργάται περιφερόμενοι εἰς τὸ δάσος, καὶ δρέψαντες μύκητας ἱκανοὺς, ἔψησαν καὶ ἔφαγον ἐξ αὐτῶν ἀπερισκέπτως. Μετ᾽ ὀλίγην ὥραν κατελήφθησαν ὑπὸ τοιούτου νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ, ὥστε ἐξελήφθησαν ὡς μαινόμενοι. Μετακομισθέντες οἴκαδε, μετὰ πολλὰ θεραπευτικὰ μέσα ἀνέλαβον τὴν ὑγείαν καὶ τὸ λογικὸν, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦντο τίποτε ἐξ ὧν εἶχον πράξει ἐπὶ τῆς καταλαβούσης αὐτοὺς μανίας.

ΤΑ

ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ.

Ἐν Παρισίοις, 13 (25) Μαΐου, 1868.

Ἐπανέρχομαι εἰς σὲ πάντοτε μετὰ χαρᾶς νέας, Ἑλληνοδίκη μου.

Καὶ ποῦ νὰ σὲ τὰ λέγω! Μέγας πόλεμος ἐξεῤῥάγη μεταξὺ τοῦ ἐν Παρισίοις φύλου μας, ὄντος σήμερον διῃρημένου εἰς δύο ςρατόπεδα· τὸ τῶν βραχειῶν, καὶ τὸ τῶν μακρῶν ἐσθήτων. Δὲν σὲ ἀςεΐζομαι· τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρόν. Κυρίαι, μεγάλαι δέσποιναι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερουσῶν, δίδουσι χοροὺς ἐπίτηδες, αἱ μὲν μὴ παραδεχόμεναι εἰς αὐτοὺς τὰς βραχείας ἐσθῆτας

(robes courtes) ὡς κακὰς, αἱ δὲ τὰς ποδήρεις (robes à traîne) ὡς ψυχράς· λόγος δὲ γίνεται μέγας περὶ τοῦ κακοῦ ἀποτελέσματος τῶν βραχειῶν ἐσθήτων εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὸν πολιτισμὸν, κτλ. Πρὸς τὸ παρὸν γίνωσκε ὅτι αἱ μὴ ἔχουσαι μικροὺς καὶ χαρίεντας τοὺς πόδας λέγονται οἱ ἀσπονδότατοι τῶν βραχειῶν ἐσθήτων ἐχθροί. Προσεχῶς θὰ σὲ γράψω εἰς τίνας ἔμεινεν ἡ νίκη.

Ἡ τῶν γυναικείων ςολῶν ποικιλία εἶναι λοιπὸν τὴν ὥραν ταύτην ἀνεκδιήγητος. Καὶ πρῶτον σοὶ ἐπισυνάπτω τὸ ὁποῖον σοὶ προϋπεσχέθην σχέδιον τοῦ fichu La Vallière, λαβαλλιερείου μίτρας, ὡς μ᾽ ἦλθε νὰ μεταφράσω τὸ πρᾶγμα τοῦτο· ἀλλὰ σὺ, ἂν θέλῃς, λέγε το καὶ ὠμοφόριον. Βλέπεις ὅτι ἀληθῶς εἶναι πρᾶγμα ἁπλοῦν· κόπτεται ὡς καὶ ῥάπτεται εὐκόλως· τὸ συνάγεις μόνον ὀλίγον ὄπισθεν, πρὸς τὸν αὐχένα, ὥστε νὰ γίνῃ σκαπτὸν, στρογγυλόνεις τὰς ἔμπροσθεν δύο ἄκρας χαριέντως ἐπὶ τοῦ ςήθους, καὶ συνάπτεις αὐτὰς δι᾽ ἑνὸς μόνου κομβίου ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος· τέλος φέρεις ὄπισθεν τὰς δύο ἄκρας, καὶ τὰς συνδέεις εἰς κόμβον μέγαν διπλοῦν, ἔπειτα δὲ τὰς ἀφίνεις πιπτούσας, πλατείας, κυματουμένας, καὶ ἐξέρχεσαι, ἂν θέλῃς, εἰς περίπατον.

Κακῶς σὲ εἶπα ὅτι, ἂν εἰς τὸ ὠμοφόριον τοῦτο προστεθῇ καὶ καλύπτρα τις (κουκοῦλα), τότε καλεῖται βασλίκιον· τὸ βασλίκιον εἶναι πρᾶγμα χωριστόν· εἶναι μία μόνη καλύπτρα, ἔχουσα τὰς δύο ἄκρας μακρὰς, ὅπως τυλίσσωνται περὶ τὸν λαιμόν.

Κατὰ τ᾽ ἄλλα δὲν ἔχω νεωτερισμόν τινα ἄξιον λόγου νὰ σοὶ ἀναγγείλω σήμερον, ἂν καὶ ἡ γῆ πάντοτε στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς· αἱ ψαλίδες περικόπτουσιν ἀδιακόπως, ἐπειδὴ αἱ κρατοῦσαι αὐτὰς οὐδέποτε παύουσι συλλογιζόμεναι πῶς, κατὰ τὸν δημώδη λόγον, τὸ Ν νὰ μεταβάλουν εἰς σουβλί· ὄχι δὲ εὐκαταφρόνητον γίνεται ἐκ τούτου ἐμπόριον.

Ἀνέγνωσα κατ᾽ αὐτὰς εἰς ἄρθρον τι περὶ τῆς ἀξίας τῶν βιομηχανικῶν εἰδῶν, ἅτινα ἡ Γαλλία ἐξάγει κατ᾽ ἔτος εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ὅτι κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1861 τὰ ἐξαχθέντα εἴδη τοῦ συρμοῦ ἦσαν ἀξίας 7 ἑκατομμυρίων φράγκων, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1866, ἤτοι μετὰ παρέλευσιν πέντε ἐτῶν, ἡ ἀξία τῶν τοιούτων πραγμάτων ἀνέβη μέχρις 27 ἑκατομμυρίων!! Τοῦτο σημαίνει πρόοδον φοβερὰν εἰς τὴν κατανάλωσιν τῶν εἰδῶν τοῦ συρμοῦ, ἤτοι τῶν ἀνεμωλιωτάτων τούτων πραγμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ προάγουσα αὐτὰ Γαλλία οὐδὲν ἄλλο σχεδὸν δαπανᾷ, εἰμὴ καιρὸν, καὶ οὐδὲν ἄλλο καταβάλλει, εἰμὴ χάριν· καὶ ταύτην, ἀδελφή μου, πολλάκις μὲν γνησίαν, πολλάκις ὅμως καὶ ἐκ προλήψεως θεωρουμένην ὡς τοιαύτην. Ὁμολόγησε ὅτι ὁ κόσμος ἀκολουθεῖ τὰς φαντασίας τῶν κομμωτριῶν καὶ ῥαπτριῶν τῶν Παρισίων τυφλῶς, ἀφοῦ σήμερον μὲν σοῦ κατασκευάζουν τὸ καπελλῖνον μικρότατον, καὶ τὸ παραδέχεσαι ὡς ὡραῖον· αὔριον δὲ τρισμέγιστον, καὶ τὸ παραδέχεσαι πάλιν ὡς ὡραῖον. Ὡς ὁ Σάτυρος τοῦ μύθου, οὕτω καὶ αὐταὶ ἐξάγουσιν ἀπὸ τοῦ στόματός των κατὰ θέλησιν (ad libitum) καὶ θερμὸν ἀέρα, καὶ ψυχρόν· ἀφοῦ σὲ βάλουν νὰ πληρώσῃς διὰ τὸν θερμὸν, σὲ λέγουν ὅτι ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ ψυχροῦ· καὶ, ἂν θέλῃς, εὐθὺς καὶ σὲ τὸ ἀποδεικνύουν. Διὰ τὸ ψυχρὸν δὲν ἔχουν ἄλλο νὰ κάμουν, εἰμὴ νὰ σουφρώσουν τὰ χείλη των· καὶ πάλιν, διὰ τὸ θερμὸν, δὲν ἔχουν ἄλλο νὰ κάμουν, εἰμὴ ν᾽ ἀνοίξουν τὸ στόμα καὶ νὰ προφέρουν ἓν — χά.

Χὰ, αὐταὶ δὲν δύνανται νὰ προφέρουν, ἀλλ᾽ ἔχουν τὸ h aspiré, ὡς γνωρίζεις· ὥστε ἄφες μου τὴν ἐξομοίωσιν ταύτην ἀνεξέλεγκτον.

Καὶ ἡμεῖς ὅλαι δεχόμεθα μὲ στόματα κεχηνότα ὁποιονδήποτε ἂν μᾶς κάμωσι μορφασμὸν, καὶ μόνον πληρόνομεν· πληρόνομεν ὡς πιστοὶ ὑπήκοοι τὸν φόρον τῆς ὑποταγῆς· πληρόνομεν ὡς ἀνάξιοι τοιούτων ὑψηλῶν, ἐξαισίων, ἀμιμήτων, ἀπαραμίλλων, ἀχειροποιήτων ἐπινοιῶν, τὸν φόρον τῆς ἀναξιότητος· ὄχι ἡμεῖς μόνον αἱ Ἑλληνίδες, ἀλλ᾽ ὁ τόσος ἄλλος κόσμος ὁ εὐρωπαϊκός· — καὶ δὲν ἐντρέπεται!

Θυμόνω, ἀδελφὴ Ἑλληνοδίκη, καθόσον μάλιστα σὲ διαβλέπω γελῶσαν, ἐνῷ τὸ πρᾶγμα δὲν μὲ φαίνεται ἀνάξιον σπουδῆς. Ἀλλ᾽ ἔρχομαι εἰς ἄλλα.

Εἰς τὰ τοῦ συρμοῦ ὀφείλω νὰ προσθέσω καὶ τὰ λεγόμενα aquariums (ἐνυδροδοχεῖα), ἤτοι παντὸς μεγέθους δεξαμενὰς ὑαλίνας ὕδατος, περιεχούσας ἰχθύας, ὀστρακόδερμα, μαλάκια, καὶ ἐν γένει πᾶν ἔνυδρον ζῶον, προσέτι δὲ καὶ φυτὸν, ὁμοῦ δὲ καὶ ἄμμον, καὶ πέτρας, καὶ σπόγγους, καὶ φύκη, καὶ τέλος κοράλλια. Μετὰ τὸ μέγα καὶ ἀξιοθέατον ἐνυδροδοχεῖον, τὸ ὁποῖον ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις εἶχε κατασκευάσει εἰς τὸν κῆπον τῆς τελευταίας Παγκοσμίου Ἐκθέσεως, ἕκαστος ἠθέλησε νὰ σχηματίσῃ τοιοῦτό τι καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του ἢ εἰς τὸν κῆπόν του ἐν μικρῷ. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία θέλουν σήμερον νὰ ἔχωσιν ἓν ἐνυδροδοχεῖον· ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὰ πλεῖςα, εἰς τοὺς μεσογείους τόπους μάλιστα, μόλις περιέχουσι τέσσαρα ἢ πέντε ἰχθύδια τοῦ ποταμοῦ, ἐν οἷς καί τινα χρυσοειδῆ, κανένα ἔγχελυν, δύο ἢ τρεῖς καρκίνους ἢ καραβίδας, καὶ μίαν ἑκατοστύα κοχλιῶν μικρῶν. Οἱ πολύποδες εἶναι σήμερον τὸ ὄνειρον πολλῶν Παρισιανῶν, μετὰ τὴν περίφημον pieuvre τοῦ τελευταίου μυθιςορήματος τοῦ Βίκτορος Οὔγου· ἀλλ᾽ εἰς τὸ ὕδωρ των τὸ γλυκὺ δὲν ἔχουσι κανένα πολύπουν· πολλὰ μάλιστα καὶ ἄλλ᾽ ἀπολείπουν· ὅλα τὰ τῆς θαλάσσης ἔνυδρα.

Ἡ δὲ ἀεροπόρος ἐκείνη σφαῖρα τῆς Ἐκθέσεως κατέστη σήμερον κοινὸν σχεδὸν παίγνιον. Τὴν μετέφεραν εἰς ἄλλην θέσιν, ἐγγὺς τοῦ Ἱπποδρομίου, καὶ 50 ἢ 60 ἄνθρωποι ἀναβαίνουσιν ἀδιακόπως καὶ καταβαίνουσι, πληρόνοντες ἀνὰ 10 φράγκα. Πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν τῶν ἐπιβατῶν, συναναβαίνει πάντοτε καὶ εἷς ἀεροναύτης, ἐπιτήδειος νὰ καταβιβάσῃ τὴν ἀεροπόρον, ἐὰν συνέβαινε νὰ συντριβῇ ἡ κάμιλος διὰ τῆς ὁποίας κρατεῖται δεσμευμένη πρὸς τὴν γῆν. Ἂν ἦσο ἐδῶ, θὰ σὲ παρεκίνουν νὰ συναεροπορήσωμεν· ἐπειδὴ καὶ γυναῖκες ἀνέβησαν ἤδη πολλαί. Γελᾷς. Ἐνθυμεῖσαι τοῦ Ἰκάρου τὸν μῦθον. Ὢ τὴν δειλήν! Δὲν μὲ λέγεις ἀπὸ πότε κατέστη ἡ Ἑλληνοδίκη μου δειλή;

Νὰ σὲ βάλω λοιπὸν εἰς μίαν δοκιμασίαν ἄλλην· νὰ ἀναβῇς εἰς ἓν ἀνιππήλατον. — Τί δὲ πάλιν αὐτὸς ὁ Πιλάτος; — Εἶναι τὸ γαλλιςὶ ὀνομασθὲν vélocipède· λέξις ἀτυχεστέρα τῆς ἐμῆς. Ἔρχομαι νὰ σὲ τὴν ἐξηγήσω, ἐπειδὴ ὁσημέραι καθίσταται τὸ πρᾶγμα τοῦτο κοινότερον. Εἶναι δύο μεγάλοι τροχοὶ, ἐλαφροὶ μὲν, ἀλλὰ ςερεοὶ, συνδεδεμένοι δι᾽ ἄξονος, ὄχι παραλλήλως (τοῦτο εἶναι τὸ παράδοξον), ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν γραμμῆς, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἀναβαίνεις καὶ κάθησαι μεταξὺ αὐτῶν, ὄχι κατὰ πλευρὰν, ἀλλὰ περιβάδην, ἐπὶ στενοῦ τινος καθίσματος, — εἴδους ἐφιππίου. Στηρίζεις τοὺς δύο σου πόδας εἰς δύο ἀναβολεῖς, τοὺς ὁποίους πατεῖς ἐναλλὰξ καὶ ἄνευ πολλοῦ κόπου, τοῦ μὲν ἀναβαίνοντος, τοῦ δὲ καταβαίνοντος, καὶ οἱ δύο τροχοὶ

κυλίονται μεθ' ὅσης ταχύτητος θελήσης, διατηρουμένης τῆς ἰσορροπίας οὐκ οἶδα πῶς! ἐκ τῆς ταχύτητος αὐτῆς ἴσως. Ὅταν δοκιμάσῃς, θὰ μὲ εἴπῃς. Σημείωσε ὅμως ὅτι ἐπειδὴ, εἰς τὸ ἀνιππήλατον καθημένη, ἔχεις τι καὶ νὰ κρατῆς ἀμφοτέρωθεν, ἂν οἱ τροχοὶ πλαγιάσωσιν, ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι μέγας· πατεῖς εὐθὺς τὸν ἕνα πόδα κατὰ γῆς, καὶ — ὦ Ζεῦ στατικέ! — ἀμέσως ἵστασαι.

Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσῃς, εἰς ποίους δρόμους θὰ κυλίσῃς τὸ ἀνιππήλατόν σου; διότι δι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται δρόμοι ὁμαλῶς ἐστρωμένοι. Περίμενε νὰ στερρῶθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἓν ὑπουργεῖον, ὅπως γίνῃ καὶ φροντὶς τῶν περὶ δρόμων· ἢ... περίμενε· θὰ στείλῃ ὁσονούπω ἡ Τουρκία καὶ τοὺς ὁδοποιούς της εἰς τὴν Εὐρώπην ἵνα φωτισθῶσι, καὶ — — — περίμενε.

Δὲν εἶσαι καὶ σὺ πλάσμα τῆς Ἀνατολῆς; Ὀφείλει νὰ ἦναι ἀνεξάντλητος ἡ ὑπομονὴ τῶν πλασμάτων τῆς Ἀνατολῆς. Πάντοτε περίμενε.

Νέου εἴδους ὠμοφόριον.

Τὴν (10) 22 τοῦ παρελθόντος ἀπριλίου ἐτελέσθησαν ἐν Ταυρίνῳ οἱ γάμοι τοῦ πρεσβυτέρου τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, πρίγκηπος Οὐμβέρτου, ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ θρόνου, μετὰ τῆς ἐξαδέλφης αὐτοῦ πριγκηπέσσης Μαργαρίτης, θυγατρὸς Φερδινάνδου, τοῦ δουκὸς τῆς Γενούης, ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Βίκτορος Ἐμμανουήλ. Ἡ δυτικὴ ἐκκλησία ἐπιτρέπει τὸ συνοικέσιον μεταξὺ τοιούτου βαθμοῦ συγγενῶν. Καὶ ὁ μὲν νυμφίος ἐγεννήθη τὴν (2) 14 μαρτίου 1844, ὥστε εἶναι 24 ἐτῶν, ἡ δὲ νύμφη, τὴν (8) 20 νοεμβρίου 1851· καὶ εἶναι λοιπὸν 17 ἐτῶν καί τινων μηνῶν. Τοὺς γάμους τούτους ἑώρτασεν ἡ Ἰταλία μεγαλοπρεπῶς. « Τῶν ὀλβίων πάντα ὄλβια! » διηγοῦνται θαυμάσια περὶ τῶν γαμηλίων δώρων, ἅτινα προσηνέχθησαν εἰς τὴν νύμφην, καὶ ὑπὸ τῶν συγγενῶν μὲν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἰταλίδων πόλεων· πρὸ πάντων δὲ περὶ νάρθηκός τινος (coffret) λαμπροῦ, δώρου τῆς πόλεως τοῦ Ταυρίνου.

Ὁ νάρθηξ οὗτος εἶναι ἐκ χρυσίου δεδοκιμασμένου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀνελύθησαν τρεῖς χιλιάδες ναπολεονίων· ὥστε, ἄνευ τῶν ἐπικεκολλημένων πολυτίμων λίθων, ἔχει βάρος 14 χιλιογράμμων (10 χιλιόγραμμα ἰσοβαροῦσι πρὸς 8 ὀκκάδας). Καὶ μῆκος μὲν ἔχει 54, πλάτος δὲ 35 ἑκατοστομέτρων, ὕψος δὲ (ἐκτὸς τοῦ καλύμματος) 17. Εἰς τὰς πλευρὰς περιέρπει λεπτὴ ταινία, ἠγλαϊσμένη διὰ 368 μαργαριτῶν. Ἡ αὐτὴ ταινία ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ καλύμματος. Εἰς τὸ κέντρον ἑκάστης πλευρᾶς ὑπάρχουσι τέσσαρες θυρεοὶ, περιέχοντες τὰ σύμβολα τοῦ δουκικοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας, ἤτοι σαυρὸν ἐκ μαργαριτῶν, ἐπὶ βάσεως ἐξ ἀνθράκων· περὶ δὲ τοὺς θυρεοὺς κοσμήματα, ἐν οἷς κεφαλαὶ ἀετῶν, δρυὸς φύλλα, καὶ τὸ ἄμμα τοῦ Ἔρωτος, φέρον τὸ ἰσορικὸν ῥητὸν τῶν παλαιῶν τῆς Σαβοΐας δουκῶν, ἤτοι τὰ στοιχεῖα FERT, σημαίνοντα φέρει· ἐξυπακούεται δὲ, τὰ δεσμὰ τοῦ ἔρωτος. Κατ' ἄλλους ὅμως τὰ τέσσαρα ταῦτα στοιχεῖα, αἰνιττόμενα τὴν ὑπὸ Ἀμεδέου τοῦ Η' ἄμυναν τῆς νήσου Ῥόδου, σημαίνουσι Fortitudo ejus Rhodum tenuit (Ἡ ἀνδρία αὐτοῦ τὴν Ῥόδον ἔσωσε).

Πῶς περιῆλθεν ἡ ἑλληνὶς ἐκείνη νῆσος εἰς χεῖρας τοῦ ἀλλοτρίου ἐκείνου δουκὸς, καὶ κατὰ τίνων καὶ ὑπὲρ τίνων τὴν ἔσωσε; Μὴ ἐρωτᾷς, Ἑλληνοδίκη μου. Εἶναι πράγματα θλιβερὰ, ἅτινα διέτρεξαν ποτὲ ἐπὶ τῆς δυστήνου κεφαλῆς μας· ἀλλὰ θὰ τ' ἀνέγνωσες ἐν τῇ ἀξιολόγῳ ἱστορίᾳ τοῦ κυρίου Κ. Παπαῤῥηγοπούλου· ἐγὼ δ' ἐξακολουθῶ περιγράφουσά σοι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κειμήλιον.

Ἕκαστος τῶν τεσσάρων θυρεῶν στέφεται ὑπὸ περικεφαλαίας ἀναγλύφου· ἡ δὲ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖνται οἱ θυρεοὶ καὶ αἱ περικεφαλαῖαι εἶναι ἐστρωμένη μετὰ τεμαχίων κυανολίθου (lapis-lazuli), περὶ τὰ ὁποῖα περιέρπει ἡ ταινία. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων γωνιῶν εἶναι γεγλυμμένα τέσσαρα δοχεῖα ἀναδίδοντα κλάδους, καρποὺς καὶ φύλλα ἐκ πολυτίμων λίθων. Αἱ πλευραὶ περιστέφονται ἄνωθεν μὲν ὑπὸ κισσοῦ, συμβόλου τῆς συζυγικῆς ἀγάπης, κάτωθεν δὲ ὑπὸ ὀστράκων, συμβόλων τῆς κληρονομίας καὶ διαδοχῆς.

Ἐπὶ τοῦ καλύμματος ἵσταται, ἐν τῷ μέσῳ, ἀγαλμάτιον ἐμφαῖνον τὴν Ἠῶ διασκορπίζουσαν ἄνθη· ἀμφοτέρωθεν δ' αὐτοῦ, κατὰ μὲν τὸ μῆκος, παρίστανται δὶς τὰ σύμβολα τῆς πόλεως Ταυρίνου· ταῦρος κυλιόμενος ἐπὶ κυανοῦ πεδίου ἐκ σαπφείρων· κατὰ δὲ τὸ πλάτος, ἔνθεν μὲν, ἐντὸς πλαισίου ἐκ μαργαριτῶν, ἀναγινώσκονται αἱ λέξεις, Cari alla Patria (Προσφιλεῖς τῇ Πατρίδι), ἔνθεν δὲ, Vivete felici (Ζῶτε μάκαρες). Τὰ μεταξὺ κενὰ τοῦ καλύμματος πληροῦνται ὑπὸ κοσύμβων (rosettes) ἐκ πολιτίμων λίθων. Ὑπὸ τὸ κάλυμμα, ἀνοιγόμενον, ἀναγινώσκονται ἐπὶ βάσεως ἐκ χρυσίου καὶ μαργαριτῶν ἰταλιστὶ γεγραμμέναι αἱ λέξεις, « Ἡ γενέτειρα ὑμῶν πόλις, ἔτει ᾳοζη', μηνὸς ἀπριλίου κβ', ἡμέρᾳ χαρμοσύνης κοινῆς. »

Ἐν συντόμῳ, ἀριθμοῦνται ἐπὶ τοῦ θαυμαστοῦ νάρθηκος τούτου 24 κυανόλιθοι περσικοὶ, 42 σμάραγδοι, 378 σάπφειροι, 456 ἄνθρακες, 1,276 μαργαῖται, 6 λαμπραδάμαντες (brillants), — δι' ἀγάπην Θεοῦ, Ἑλληνοδίκη μου! δὲν δύναμαι νὰ γράψω, καὶ μάλιστα νὰ δώσω εἰς τύπον, βριλλάντια· ἀλλὰ συγχώρει με διὰ τὴν νέαν πάλιν λέξιν, ἕως ἂν εὕρῃς τὴν καλλιτέραν! — καὶ 64 ἀδάμαντες· ὅλοι ὁμοῦ 2,246 λίθοι τιμαλφεῖς, ἔχοντες βάρος 188 γραμμαρίων· — κάμε λογαριασμόν· $2^1/_2$ γραμμάρια ἓν δράμιον.

— Τοιοῦτος δὲ νάρθηξ τί περιεῖχε; θὰ μ' ἐρωτήσῃς.

— Φαντάζεσαι... φαντάσου ὅ,τι ἂν θελήσῃς, ἐκτὸς ἐλαχίστου φθονεροῦ στεναγμοῦ τῆς σῆς ὄχι ἀναξίας φίλης, τῆς σῆς ὄχι ἀναξίας ἀδελφῆς,

Ζωῆς Πολυμόχθου.